MARY
HIGGINS
CLARK

Autor vândut în peste 200 de milioane de exemplare!

Anii pierduți

Cuprins

Prolog
1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16
17
18
19
20
21
22
23
24
25
26
27
28
29
30
31
32
33
34
35

36
37
38
39
40
41
42
43
44
45
46
47
48
49
50
51
52
53
54
55
56
57
58
59
60
61
62
63
64
65
66
67
68
69
70
71
72
73
74
75

76
77
78
79
80
81
82
83
84
Epilog
Mulțumiri

MARY HIGGINS CLARK

ANII PIERDUȚI

Traducere din limba engleză Bianca Paulevici
Titlul original: *The Lost Years,* 2012

Editura Litera, 2012

Versiune ebook: v1.0, martie 2022

Mary Higgins Clark și-a dobândit celebritatea în 1975, când editura Simon & Schuster i-a publicat primul roman de suspans, *Where Are the Children?,* care s-a bucurat imediat de un succes uriaș. De atunci, a scris peste treizeci de thrillere, care au intrat pe lista de bestselleruri a *The New York Times* și s-au vândut în mai mult de o sută de milioane de exemplare, numai în Statele Unite.

Însă recunoașterea internațională nu a întârziat să apară, astfel că Mary Higgins Clark este una dintre cele mai bine vândute autoare din Franța, unde, în 1980, a primit Grand Prix de literature Policière, iar în anul 2000, a fost numită Cavaler al Ordinului Artelor și Literaturii de către ministrul culturii francez.

Tot în 2000, Mary Higgins Clark a fost aleasă drept Mare Maestru al Premiilor Edgar de Asociația Mystery Writers of America, iar anual, premiul Mary Higgins Clark, sponsorizat de Simon & Schuster, este conferit autorilor de literatură de suspans care scriu în tradiția autoarei.

Două dintre romanele sale, *Where Are the Children?* și *A Stranger Is Watching* au fost transpuse pe marele ecran, iar multe dintre romanele și nuvele ei au fost adaptate pentru televiziune.

În memoria cumnatului și prietenului meu drag,

Kenneth John Clark,

soț, tată, bunic și străbunic iubit

și

unchiul

nepoatelor și nepoților săi devotați.

Te-am iubit nespus de mult.

Odihnește-te în *pace!*

Prolog

1474 d.Hr.

În liniștea grea, în timp ce umbrele târzii se lăsau peste zidurile orașului etern al Romei, un călugăr mai vârstnic, cu umerii plecați, intră tăcut și neîmpiedicat de nimeni în Biblioteca Secretă, una dintre cele patru încăperi care formau Biblioteca Vaticanului. Aceasta conținea 2.527 de manuscrise în limbile latină, greacă și ebraică. Unele dintre acestea puteau fi cercetate de cititorii din afară doar sub strictă supraveghere. Altele, deloc.

Cel mai controversat manuscris era cel cunoscut drept *Pergamentul Iosif din Arimateea* sau *Scrisoarea Vatican.* Adusă de apostolul Petru la Roma, mulți credeau că era singura scrisoare închipuită vreodată de Hristos.

Era o scrisoare simplă, în care Acesta îi mulțumea lui Iosif pentru bunătatea pe care i-o arătase încă de când îl auzise predicând prima dată în Templul din Ierusalim, pe când avea doar doisprezece ani. Iosif crezuse că El era mult-așteptatul Mesia.

Când fiul împăratului Irod a descoperit că acest copil extrem de înțelept și de învățat se născuse în Bethlehem, a poruncit ca tânărul Hristos să fie asasinat. Auzind acestea, Iosif s-a grăbit spre Nazaret și a primit îngăduința părinților băiatului de a-l duce în Egipt, unde avea să fie în siguranța și să studieze în templul din Leontopolis, de pe Valea Nilului.

Următorii optsprezece ani din viața lui Iisus Hristos sunt pierduți în istorie. Apropiindu-se de sfârșitul lucrării Sale și prevăzând că ultima dovadă de bunătate pe care avea să i-o ofere Iosif va fi chiar mormântul în care urma să se odihnească, Hristos i-a scris o scrisoare prin care

își exprima recunoștința față de prietenul Lui credincios.

De-a lungul secolelor, unii dintre papi au crezut că scrisoarea era autentică. Alții, nu. Bibliotecarul Vaticanului aflase că papa de atunci, Sixtus al IV-lea, se gândea să o distrugă.

Bibliotecarul-adjunct îl așteptase pe călugăr în Biblioteca Secretă. Profund tulburat, îi înmână acestuia pergamentul.

— Fac acest lucru din ordinul Eminenței Sale, cardinalul del Portego, spuse el. Pergamentul sacru nu trebuie distrus. Ascundeți-l bine în mănăstire și nu lăsați pe nimeni să afle conținutul lui.

Călugărul luă pergamentul, îl sărută cu reverență și apoi îl înfășură protector în mânecile largi ale robei sale.

Scrisoarea către Iosif din Arimateea a ieșit din nou la lumină cinci sute de ani mai târziu, când începe povestea noastră.

1

„Astăzi e înmormântarea tatălui meu, care a fost ucis.”

Acesta a fost primul gând al lui Mariah Lyons, în vârstă de douăzeci și opt de ani, pe când s-a trezit dintr-un somn agitat în casa în care crescuse, în Mahwah, un orășel mărginit de Munții Ramapo, din nordul New Jersey-ului. Ștergându-și lacrimile care i se adunau în ochi, se ridică încet, atinse podeaua cu picioarele și privi în jur prin cameră.

Când împlinise șaisprezece ani, drept cadou, i se permisese să o redecoreze și alesese să zugrăvească pereții în roșu. Pentru cuvertură, perne și draperii se hotărâse la un model înflorat în culori de roșu-cireașă și alb. Își scrisese mereu temele pe un fotoliu mare și confortabil din colț, nu la birou. Privirea i se opri pe raftul pe care îl instalase tatăl ei deasupra măsuței de toaletă pentru trofeele de la campionatele de fotbal și baschet din liceu. „Era atât de mândru de mine”, se gândi ea cu tristețe. „A vrut să redecoreze din nou camera când am terminat facultatea, dar n-am fost de acord s-o schimbe. Nu-mi pasă dacă încă arată ca o cameră de adolescentă.”

Încercă să-și repete că, până acum, fusese una dintre acele persoane norocoase, care se confruntase cu moartea unui membru al familiei abia la cincisprezece ani, când bunica ei de optzeci și șase de ani murise în somn. „Am iubit-o mult pe buni, dar am fost atât de recunoscătoare că a fost scutită de o umilință”, se gândi ea. „Puterile o lăsau și ura să depindă de cineva.”

Mariah se ridică, se întinse după halatul de la capătul patului și îl îmbrăcă, legându-și cordonul în jurul taliei zvelte. „Dar acum e cu totul altă situație”, se gândi ea. „Tatăl meu nu a suferit o moarte naturală. A fost împușcat în timp ce citea în biroul lui de la parter.” Își simți gura uscată în timp

ce își puse aceleași întrebări la care se gândise de nenumărate ori. Oare mama ei era în încăpere când s-a întâmplat? Sau a intrat după ce a auzit împușcătura? Și se putea oare ca mama ei să fi fost vinovata? „Te rog, Doamne, fă să nu fie așa.”

Se duse la măsuța de toaletă și se privi în oglindă. „Ce palidă sunt”, se gândi, în timp ce își perie părul brunet, lung până la umeri. Avea ochii umflați de la cât plânsese în ultimele câteva zile. Îi trecu prin minte un gând și mai ciudat: „Mă bucur că am ochii de un albastru-închis, ca tati. Mă bucur că sunt înaltă, la fel ca el. Baschetul m-a ajutat foarte mult.”

— Nu pot să cred că nu mai e, șopti ea, amintindu-și de petrecerea de ziua lui, când împlinise șaptezeci de ani, cu doar câteva săptămâni în urmă.

Evenimentele din ultimele patru zile se derulară din nou prin mintea ei. Luni seara rămăsese la birou, ca să dezvolte un plan de investiții pentru un client nou. Când a ajuns acasă, în apartamentul ei din Greenwich Village, la ora opt seara, l-a sunat, ca de obicei, pe tatăl ei. „Tati părea foarte abătut”, își aminti. „Mi-a spus că mami avusese o zi îngrozitoare, semn clar că Alzheimerul se înrăutățea. Nu știu ce anume m-a făcut să sun din nou pe la zece și jumătate. Eram îngrijorată pentru amândoi. Când tati n-a răspuns, am știut că ceva nu e în regulă.”

Mariah își aminti călătoria aceea cu mașina, aparent interminabilă, când se grăbise să ajungă din Greenwich Village în New Jersey. „I-am sunat de nenumărate ori pe drum încoace”, se gândi. Își aminti cum parcase pe alee la unsprezece și douăzeci, bâjbâind prin întuneric după cheile de la intrare, în timp ce alerga spre casă. Toate luminile de la parter erau încă aprinse și, după ce intră, fugi direct spre birou.

Groaza care o cuprinsese la vederea celor întâmplate i se creionă din nou în minte, pentru a

nu știu câta oară de atunci. Tatăl ei zăcea prăbușit peste birou, cu capul și umerii însângerați. Mama ei, plină de sânge, se ascundea în dulapul din birou, strângând în mâini pistolul tatălui ei.

„Mami m-a văzut și a început să geamă: «Atâta zgomot… atâta sânge…» Mi-am ieșit din minți”, își aminti Mariah. „Când am sunat la 911, am putut doar să țip: «Tatăl meu e mort! Tatăl meu a fost împușcat!»”

Poliția a sosit în câteva minute. „Nu voi uita niciodată cum ne-au privit pe mami și pe mine. Îl îmbrățișasem pe tati, așa că eram și eu plină de sânge. L-am auzit pe unul dintre polițiști spunând că reușisem să compromitem scena crimei deoarece îl atinsesem pe tati.”

Mariah își dădu seama că se holbase în gol în oglindă. Uitându-se la ceasul de pe măsuța de toaletă, văzu că era deja ora șapte și jumătate. „Trebuie să mă pregătesc”, se gândi. „Trebuie să fim la casa funerară la nouă. Sper că Rory o pregătește deja pe mami.” Rory Steiger, o femeie îndesată în vârstă de șaizeci și doi de ani, fusese îngrijitoarea mamei în ultimii doi ani.

Douăzeci de minute mai târziu, după ce făcuse un duș și se uscase pe păr, Mariah se întoarse în dormitor, deschise ușa de la dulap și scoase jacheta neagră cu alb și fusta neagră pe care alesese să le poarte la înmormântare. „Oamenii obișnuiesc să se înveșmânteze complet în negru când are loc un deces în familie”, se gândi. „Îmi amintesc de fotografiile cu Jackie Kennedy într-un voal de doliu lung. O, Doamne, de ce s-a întâmplat asta?”

După ce se îmbrăcă, se duse la fereastră. O lăsase deschisă când se culcase, iar briza încrețea perdelele pe pervaz. Rămase acolo o clipă, privind curtea din spate, umbrită de arțarii japonezi pe care îi plantase tatăl ei cu ani în urmă. Begoniile și copăceii pe care-i plantase în primăvară mărgineau curtea interioară pavată. Soarele făcea ca Munții Ramapo din depărtare să strălucească în nuanțe

verzi și aurii. Era o zi perfectă pentru un sfârșit de august.

„Nu vreau să fie o zi frumoasă”, se gândi Mariah. „E ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic îngrozitor. Dar s-a *întâmplat.* Tati a fost ucis. Vreau să plouă și să fie rece și umed. Vreau ca ploaia să plângă peste sicriul lui. Vreau ca cerul să plângă pentru el. A plecat pentru totdeauna.”

Vina și tristețea începură să pună stăpânire pe ea. Acel profesor de facultate blând, care se bucurase să se pensioneze cu trei ani în urmă și își petrecea majoritatea timpului studiind manuscrise antice, fusese ucis cu brutalitate. „L-am iubit nespus de mult, dar mai groaznic e că, în ultimul an și jumătate, relația noastră s-a tensionat din cauza aventurii lui cu Lillian Stewart, profesoara pe care a cunoscut-o la Universitatea din Columbia; însăși existența ei ne-a schimbat viețile tuturor.”

Mariah își aminti mâhnirea pe care o simțise când venise acasă cu un an și jumătate în urmă și o găsise pe mama ei uitându-se la niște fotografii cu Lillian și tatăl ei îmbrățișați. „Am fost atât de mânioasă când mi-am dat seama că, probabil, se întâmplase când Lilly îl însoțise cu ocazia săpăturilor sale arheologice din Egipt, sau Grecia, sau Israel, sau Dumnezeu mai știe pe unde, în ultimii cinci ani. Am fost atât de furioasă că o invita și pe ea la cină, alături de ceilalți prieteni ai lui, cum ar fi Richard, Charles, Albert și Greg. O disprețuiesc pe femeia aceea”, își spuse Mariah.

„Se pare că n-o deranja că era cu douăzeci de ani mai mare decât ea”, se gândi Mariah înverșunată. „Am încercat să fiu corectă și să înțeleg. Mami plutește în derivă de ani de zile și știu că a fost greu pentru tati să vadă cum i se deteriorează sănătatea, dar încă are zilele ei oarecum bune. Încă vorbește atât de des despre fotografiile alea. A durut-o atât de tare să știe că tati avea pe altcineva în viața lui. Nu vreau să

gândesc așa”, își spuse Mariah, întorcându-se de la fereastră. „Vreau ca tatăl meu să fie viu. Vreau să-mi cer scuze că doar săptămâna trecută l-am întrebat dacă Lilly de pe Valea Nilului fusese o companie bună în ultima lor excursie în Grecia.”

Îndepărtându-se de fereastră, merse înspre birou și se uită la o fotografie cu mama și cu tatăl ei, făcută cu zece ani în urmă. „Îmi amintesc ce drăgăstoși erau unul cu celălalt”, se gândi Mariah. „S-au căsătorit pe când erau studenți. Eu mi-am făcut apariția abia cincisprezece ani mai târziu.”

Zâmbi ușor, amintindu-și vorbele mamei sale, care îi spusese că, oricât de mult trebuiseră să aștepte, Dumnezeu le dăruise copilul perfect. „De fapt, mami fusese mult prea generoasă cu complimentele”, se gândi ea. „Amândoi erau atât de uluitor de frumoși. Și eleganți. Și fermecători. Când eram mică, nimeni nu întorcea capul după mine. O claie de păr negru, lung și drept, o ființă atât de slăbănoagă încât păream malnutrită, înaltă ca prăjina și cu niște dinți mari pe care i-am ajuns, într-un final, din urmă, dar care fuseseră mult prea mari pentru fața mea, la început. Dar am fost destul de norocoasă să ajung în final o combinație rezonabilă a părinților mei.

Tată, tati, te rog, nu fi mort. Fii la masă, pregătește micul dejun pentru mine. Ține-ți ceașca cu cafea într-o mână și citește *The Times* sau *The Wall Street Journal.* Eu o să iau *The Post* și o să deschid la pagina șase, iar tu o să te uiți la mine pe deasupra ochelarilor și-o să-mi arunci privirea aia care spune ce groaznic e să-ți irosești energia cu așa ceva.

Nu vreau să mănânc nimic, o să beau doar o cafea”, hotărî Mariah în timp ce deschise ușa de la dormitor și străbătu holul până la scări. Se opri pe ultima treaptă de sus, dar nu auzi nici un sunet dinspre dormitoarele unde dormeau mama ei și Rory. „Sper că asta înseamnă că sunt deja jos”, se gândi.

Nici urmă de ele în camera în care serveau micul dejun. Se duse în bucătărie. Betty Pierce, menajera, era acolo.

— Mariah, mama ta n-a vrut să mănânce nimic. A vrut să se ducă în birou. Nu cred că-ți va plăcea cu ce e îmbrăcată, dar e destul de insistentă. Poartă costumul acela cu albastru și verde pe care i l-ai cumpărat de Ziua Mamei.

Mariah se gândi să protesteze, dar apoi se întrebă: „Pentru numele lui Dumnezeu, ce mai contează?" Luă ceașca cu cafea pe care i-o turnase Betty și se duse în birou. Rory stătea acolo, părând abătută. La întrebarea nerostită a lui Mariah, dădu din cap înspre ușa de la dulap.

— Nu mă lasă să deschid ușa, spuse ea. Nu mă lasă să stau acolo cu ea.

Mariah ciocăni în ușa de la dulap și o deschise încet, murmurând numele mamei ei. În mod ciudat, uneori, mama ei răspundea mai ușor când o chema pe nume decât atunci când îi spunea „mamă".

— Kathleen, zise ea încet. Kathleen, e vremea să bei o ceașcă de ceai și să mănânci un melc cu scorțișoară.

Dulapul era mare, cu rafturi de ambele părți. Kathleen Lyons stătea pe podea în cel mai îndepărtat colț. Brațele îi erau încolăcite în mod protector în jurul corpului și își ținea capul în piept, ca și când s-ar fi pregătit pentru o lovitură. Avea ochii închiși și părul ei argintiu îi cădea peste față, acoperindu-i aproape complet chipul. Mariah îngenunche și o îmbrățișă, legănând-o, de parcă ar fi fost un copil.

— Atâta zgomot… atâta sânge, șopti mama ei, aceleași cuvinte pe care le repeta de când avusese loc crima.

O lăsă apoi pe Mariah să o ajute să se ridice și să-i dea la o parte părul scurt, ondulat, de pe chipul ei drăguț. Mariah își aminti încă o dată că mama ei era doar cu câteva luni mai tânără decât tatăl ei și

nu și-ar fi arătat deloc vârsta dacă nu s-ar fi mișcat în felul acela temător, de parcă ar fi fost mereu pe punctul de a cădea într-un abis.

În timp ce Mariah o conducea pe mama ei afară din birou, nu observă expresia răutăcioasă de pe chipul lui Rory Steiger sau zâmbetul secret care îi apăruse pe chip.

„N-o s-o mai am multă vreme pe cap”, se gândi Rory.

2

Detectivul Simon Benet de la Procuratura districtului Bergen arăta de parcă petrecea mult timp în natură. Avea în jur de patruzeci și cinci de ani, un păr nisipiu rar și un ten rumen. Haina de la costum îi era tot timpul șifonată, deoarece atunci când nu trebuia să o poarte, o arunca pe un scaun sau pe bancheta din spate a mașinii.

Partenera sa, detectivul Rita Rodriguez, era o femeie de origine hispanică îngrijită, în jur de patruzeci de ani, cu părul castaniu tuns scurt și elegant. Mereu îmbrăcată impecabil, părea un partener nepotrivit pentru Benet. În realitate, alcătuiau cea mai bună echipă de investigații criminalistice și fuseseră trimiși să se ocupe de uciderea lui Jonathan Lyons.

Au fost primii care au ajuns la casa funerară vineri dimineața. Pornind de la teoria că un intrus era responsabil pentru crimă și că se putea foarte bine ca respectivul să vină să vadă victima, detectivii erau foarte atenți să identifice printre cei prezenți un potențial suspect. Studiaseră fotografii ale unor infractori condamnați, eliberați acum pentru bună purtare, care fuseseră implicați în spargeri în comunitățile din zonă.

„Oricine a trecut prin asta știe cum merg lucrurile”, se gândi Rodriguez. Locul era împânzit de aranjamente florale, deși știa că în necrolog se solicitase ca, în loc de flori, să se facă donații către spitalul local.

Casa funerară începu să se umple cu mult timp înainte de ora nouă. Detectivii știau că unii dintre cei prezenți veniseră din pură curiozitate morbidă – Rodriguez îi dibui pe loc. Stăteau lângă sicriu mult prea mult timp, căutând orice semn de traumă pe fața celui decedat, dar expresia lui Jonathan Lyons era pașnică, și talentul artistic al angajatului

de la casa funerară, care îmbălsămase cadavrul, mascase cu succes orice rană.

În ultimele trei zile sunaseră la ușile tuturor vecinilor, sperând ca aceștia să fi auzit împușcătura sau să fi văzut pe cineva fugind din casă după ce fusese tras glonțul. Investigația nu dăduse rezultate. Vecinii de alături erau plecați în vacanță și nimeni altcineva nu auzise sau nu văzuse ceva neobișnuit.

Mariah le dăduse numele apropiaților tatălui ei cărora acesta ar fi putut să le mărturisească ceva în caz că avea vreo problemă.

— Richard Callahan, Charles Michaelson, Albert West și Greg Pearson au participat la toate expedițiile arheologice anuale ale tatei cel puțin în ultimii șase ani, le spusese ea. Luăm cina împreună cam o dată pe lună. Richard este profesor de studii biblice la Universitatea Fordham. Charles și Albert sunt, de asemenea, profesori. Greg este un om de afaceri prosper. Compania sa creează diferite tipuri de software pentru calculatoare. Apoi, vizibil mânioasă, Mariah o menționase și pe Lillian Stewart, amanta tatălui ei.

De aceștia voiau să dea detectivii și să stabilească întâlniri pentru anchetă. Benet îi ceruse lui Rory Steiger, îngrijitoarea, să îi identifice când ajungeau.

La nouă fără douăzeci, Mariah, mama sa și Rory intrară în casa funerară. Chiar dacă detectivii o vizitaseră de două ori în ultimele câteva zile, Kathleen Lyons îi privea absentă. Mariah le făcu semn din cap și se duse lângă sicriu ca să îi întâmpine pe cei care treceau pe lângă el.

Detectivii aleseseră un loc din apropiere, de unde le puteau vedea clar fețele și modul în care interacționau cu Mariah.

Rory o așeză pe Kathleen într-un scaun de pe primul rând, apoi li se alătură. Discretă în rochia sa cu imprimeuri albe și negre, cu părul cărunt prins într-un coc, Rory se opri în spatele detectivilor.

Încerca să nu lase să se vadă că era agitată din cauză că îi asista. Nu putea să nu se gândească că singurul motiv pentru care acceptase slujba aceasta, cu doi ani în urmă, era din cauza lui Joe Peck, rămas singur la șaizeci și cinci de ani, după moartea soției, care locuia în aceeași clădire de apartamente ca ea, în Upper West Side din Manhattan.

Cinase în mod regulat cu Joe, un pompier pensionat, care avea o casă în Florida. Joe îi mărturisise că se simțea foarte singur de când îi murise soția, și Rory își făcuse speranțe că avea să o ceară în căsătorie. Apoi, într-o seară, o anunțase că, deși îi plăceau întâlnirile lor ocazionale, cunoscuse pe cineva care avea să se mute cu el.

În seara aceea, la cină, furioasă și dezamăgită, Rory îi spusese celei mai bune prietene ale ei, Rose, că avea să accepte slujba care tocmai i se oferise în New Jersey.

— Plătesc bine. Da, o să fiu prinsă acolo de luni până vineri, dar n-am nici un motiv să fug acasă după o zi de lucru, sperând că o să sune Joe, nu-i așa? spusese Rory cu amărăciune.

„Nu m-am gândit niciodată că, acceptând slujba asta, se va ajunge la *așa ceva”,* se gândi ea. Apoi, văzu doi bărbați în jur de șaptezeci de ani.

— Ca să știți, le șopti ea detectivilor Benet și Rodriguez, bărbații aceia sunt experți în domeniul în care lucra și profesorul Lyons. Îl vizitau cam o dată pe lună și știu că vorbeau mult la telefon cu acesta. Cel mai înalt e profesorul Charles Michaelson. Celălalt e dr. Albert West.

Un minut mai târziu, îl trase de mânecă pe Benet.

— Uite-i pe Callahan și pe Pearson, îi spuse. Amanta e cu ei.

Mariah făcu ochii mari când văzu cine venea. „Nu credeam că Lilly de pe Valea Nilului va îndrăzni să apară pe aici”, se gândi, recunoscând fără să vrea că Lillian Stewart era o femeie

atrăgătoare, cu părul castaniu și ochii căprui și mari. Purta un costum de in gri-deschis, cu guler alb. „Mă întreb cât a cotrobăit prin buticuri până să-l găsească”, se întrebă Mariah. „Pare vestimentația de doliu perfectă pentru o amantă.”

„Exact tipul ăsta de comentarii de rahat i le făceam și lui tati”, se gândi ea plină de remușcări. „Și l-am întrebat dacă poartă tocurile alea înalte și când sapă printre ruine.” Ignorând-o pe Stewart, Mariah se întinse și dădu mâna cu Greg Pearson și Richard Callahan.

— Nu-i chiar cea mai bună zi, nu-i așa? îi întrebă.

Durerea din privirile lor o alina. Știa cât de mult prețuiseră bărbații aceștia prietenia tatălui ei. Ambii aveau în jur de treizeci și cinci de ani și erau niște arheologi amatori pasionați și cât se poate de diferiți. Richard, înalt cam de 1,95, slab, cu o claie bogată de păr brunet cu fire albe, avea un simț al umorului bine dezvoltat. Știa că fusese student la seminar un an de zile și încă nu renunțase de tot la ideea de a se întoarce acolo. Locuia lângă Universitatea Fordham, unde preda.

Greg era exact de aceeași înălțime ca ea când purta tocuri. Avea un păr șaten des. Ochii lui, de un gri-verzui deschis, îi dominau fața. Întotdeauna se purta respectuos, și Mariah se întrebase dacă, în pofida succesului său în afaceri, Greg nu era cumva timid din fire. „Poate că de aceea îi plăcea să stea cu tati”, se gândi. „Tati era cu adevărat un povestitor care te fermeca.”

Ieșise de câteva ori cu Greg, dar știind că nu avea să fie interesată de el în sens romantic și temându-se că el s-ar putea îndrepta în direcția aceea, îi dăduse de înțeles că se întâlnea cu cineva și el o lăsase în pace.

Cei doi bărbați îngenunchează pentru o clipă lângă sicriu.

— Gata cu serile târzii în care îl ascultam pe povestitor, spuse Mariah în timp ce se ridicară.

— E imposibil de crezut, murmură Lilly.

Apoi, Albert West și Charles Michaelson veniră lângă ea.

— Mariah, îmi pare atât de rău. Nu-mi vine să cred. Totul s-a petrecut atât de rapid, zise Albert.

— Știu, știu, spuse Mariah, privindu-i pe cei patru bărbați care îi fuseseră atât de dragi tatălui ei. A vorbit poliția cu careva dintre voi? A trebuit să le dau o listă cu prietenii apropiați și, bineînțeles, v-am inclus și pe voi. Apoi se întoarse spre Lilly. Evident, te-am menționat și pe tine.

„Oare mi s-a părut că am simțit o schimbare în unul dintre ei chiar acum?" se întrebă Mariah. Nu era sigură, pentru că în momentul acela veni directorul casei funerare și le ceru oamenilor să treacă ultima dată pe lângă sicriu, apoi să se îndrepte spre mașinile lor; era vremea să meargă la biserică.

Așteptă împreună cu mama ei până plecară toți ceilalți. A fost ușurată că Lilly avusese decența să nu atingă corpul tatălui ei. „Cred că i-aș fi pus piedică dacă s-ar fi aplecat să-l sărute", se gândi.

Mama ei părea să nu își dea seama de nimic din ce se întâmpla. Când Mariah o duse lângă sicriu, privi absentă fața soțului ei mort și spuse:

— Mă bucur că s-a spălat pe față. Atâta zgomot… atâta sânge.

Mariah i-o încredința pe mama ei lui Rory, apoi se întoarse lângă sicriu. „Tati, ar fi trebuit să mai trăiești cel puțin douăzeci de ani", se gândi. „Cineva o să plătească pentru ce ți-a făcut."

Se aplecă și își lipi obrazul de al lui, apoi îi păru rău că o făcuse. Carnea aceea tare, rece era a unui obiect, nu a tatălui ei.

Îndreptându-se de spate, șopti:

— O să am grijă de mami, îți promit.

3

Lillian Stewart se strecură în partea din spate a bisericii după ce misa funerară pentru Jonathan începuse deja. Plecă înainte de rugăciunile finale, ca să nu se întâlnească cu Mariah sau cu mama acesteia după primirea glacială de care avusese parte la casa funerară. Apoi, conduse spre cimitir, parcă la ceva distanță de intrare și aşteptă până ce cortegiul funerar ajunse și apoi plecară cu toții. Abia atunci urcă în mașină și conduse până la mormântul lui Jonathan, coborî din mașină și se duse spre mormântul lui proaspăt săpat, cu doisprezece trandafiri în brațe.

Cei care săpaseră mormântul erau pe punctul de a coborî sicriul. Se dădură la o parte respectuoși, în timp ce ea îngenunche, așeză trandafirii pe sicriu și șopti:

— Te iubesc, Jon.

Apoi, palidă, dar calmă, trecu de șirurile de pietre funerare, înspre mașină. Doar când urcă în mașină își pierdu cumpătul și își îngropă fața în mâini. Lacrimile cu care se luptase până atunci începură să i se reverse pe obraji și corpul îi tremura cu hohote de plâns.

Câteva clipe mai târziu, auzi portiera din dreapta deschizându-se. Speriată, își ridică privirea, apoi încercă în zadar să-și șteargă lacrimile de pe față. Niște brațe alinătoare o strânseră și o ținură până ce hohotele de plâns încetară.

— M-am gândit că vei fi aici, spuse Richard Callahan. Te-am văzut fugitiv în spatele bisericii.

Lilly se smulse din îmbrățișarea lui.

— Doamne, crezi că m-a văzut și Mariah sau mama ei? îl întrebă, cu voce răgușită și tremurătoare.

— Nu prea cred. Eu te căutam cu privirea. Nu știam unde te-ai dus după ce am plecat de la casa funerară. Dar ai văzut ce aglomerată era biserica.

— Richard, foarte drăguț din partea ta să te gândești la mine, dar nu ești așteptat la prânz?

— Ba da, dar am vrut mai întâi să văd cum ești. Știu ce mult a însemnat Jonathan pentru tine.

Lillian îl cunoscuse pe Richard Callahan la prima expediție arheologică la care participase cu cinci ani în urmă. Profesor de istorie biblică la Universitatea Fordham, îi spusese că studiase să devină iezuit, dar se retrăsese din preoție înainte să depună jurământul final. Având un corp atletic și un fel degajat de a fi, îi devenise un prieten bun, lucru care o surprinsese oarecum. Știa că ar fi fost normal ca el să o judece pentru relația sa cu Jonathan, dar dacă așa era, nu i-o arătase niciodată. În timpul acelei primei expediții, ea și Jonathan se îndrăgostiseră cu disperare unul de celălalt.

Lilly reuși să zâmbească slab.

— Richard, îți sunt recunoscătoare, dar mai bine te duci ca să nu întârzii la masă. Jonathan mi-a spus de multe ori că mama lui Mariah ține foarte mult la tine. Sunt sigură că ar ajuta-o dacă ai fi lângă ea acum.

— Mă duc, spuse Richard, dar, Lilly, trebuie să te întreb ceva. Ți-a spus cumva Jonathan că bănuia să fi găsit un manuscris incredibil de valoros printre cele pe care le traducea, descoperite mai demult într-o biserică veche?

Lillian Stewart îl privi pe Richard Callahan direct în ochi.

— Un manuscris vechi valoros? Nu, categoric nu, minți ea. Nu mi-a spus nimic despre așa ceva.

4

Pentru Mariah, restul zilei se scurse după tiparul milostiv și previzibil al înmormântărilor. Calmă și fără să mai plângă, Mariah ascultă acum atentă misa ținută de prietenul de o viață al familiei, părintele Aiden O'Brien, un călugăr de la mănăstirea Sfântul Francisc de Assisi, din Manhattan. Acesta îl elogie pe tatăl ei și rosti rugăciunile la mormântul lui din cimitirul Maryrest. După aceea, merseră cu toții la Ridgewood Country Club, unde se organizase un prânz pentru cei care participaseră la slujbă.

Erau peste două sute de oameni acolo. Atmosfera era sumbră, dar un Bloody Mary sau două îi înveseliră pe toți, atmosfera căpătând un aer oarecum festiv. Mariah se bucura că oamenii povesteau ce tip grozav fusese tatăl ei. Genial. Isteț. Arătos. Fermecător. „Da, da", se gândi ea.

Doar la terminarea gustării, după ce Rory plecă spre casă cu mama ei, părintele Aiden o trase de-o parte. Încet, chiar dacă nu mai era nimeni lângă ei, o întrebă:

— Mariah, tatăl tău ți-a mărturisit cumva că a avut o premoniție a morții sale?

Expresia de pe chipul ei oferea un răspuns cât se poate de clar.

— Tatăl tău a trecut pe la mine miercuri. Mi-a spus că a avut o premoniție. L-am chemat în mănăstire la o cafea. Atunci mi-a împărtășit un secret. După cum probabil știi, traducea niște pergamente antice găsite într-un seif ascuns al unei biserici închise cu ani în urmă, aflată pe punctul de a fi demolată.

— Da, știam. Mi-a spus ceva; cică sunt uimitor de bine conservate.

— Unul dintre ele are o valoare extraordinară, dacă tatăl tău avea dreptate. Mai mult decât în sens financiar, adăugă el.

Șocată, Mariah se holbă la preotul de șaptezeci și opt de ani. În timpul misei, observase că, din cauza artritei, șchiopăta destul de rău. Acum, părul lui alb și des accentua cutele pronunțate de pe fruntea lui. Era imposibil să nu îi simți îngrijorarea din voce.

— Ți-a spus cumva ce conținea manuscrisul acela? îl întrebă.

Părintele Aiden privi în jur. Cei mai mulți oameni erau în picioare, luându-și la revedere de la prietenii lor. Era evident că aveau să se îndrepte spre Mariah, să își exprime ultimele condoleanțe, împreună cu o strângere de mână și inevitabilele cuvinte: „Sună-ne dacă ai nevoie de ceva”.

— Mariah, i se adresă el pe un ton grăbit. Ți-a vorbit vreodată tatăl tău despre o scrisoare care se presupune că a fost scrisă de Hristos pentru Iosif din Arimateea?

— Da, de mai multe ori de-a lungul anilor. Mi-a zis că fusese în Biblioteca Vaticanului, dar nu se știu prea multe despre ea, pentru că mai mulți papi, inclusiv Sixtus al IV-lea, au refuzat să creadă că era autentică. A fost furată în timpul domniei lui, prin secolul al XV-lea – se presupune că de cineva care credea că papa Sixtus plănuia să o ardă. Uluită, întrebă: Părinte Aiden, spui că tatăl meu credea că a găsit scrisoarea aceea?

— Da.

— Atunci, probabil că i-a cerut cel puțin unui expert să o confirme.

— Mi-a spus că exact asta a făcut.

— V-a împărtășit despre cine anume e vorba?

— Nu, dar probabil că au fost mai mulți, deoarece mi-a zis că a regretat că l-a ales pe unul dintre ei. Bineînțeles, intenționa să returneze pergamentul Bibliotecii Vaticanului, dar persoana respectivă i-a spus c-ar fi putut obține o sumă de bani enormă pe el de la un colecționar privat.

„În perioada de dinainte de Lilly, aș fi fost prima căreia i-ar fi spus despre descoperire”, se gândi

Mariah, „și mi-ar fi spus cu cine ar mai fi avut de gând să se consulte”. Simți din nou amărăciune și regret, privind la mesele din jur. „Mulți dintre ei au fost colegi cu tatăl meu”, se gândi. „Posibil ca tata să se fi consultat cu câțiva dintre ei, cum ar fi Charles și Albert, când vine vorba de un pergament antic de genul acesta. Dacă – și mă rog Domnului să fie așa – nu mami e responsabilă de moartea lui, oare să fi fost mai mult decât un jaf cu sfârșit tragic? Oare persoana care l-a ucis ar putea fi chiar în această încăpere?”

Înainte să îi spună părintelui Aiden ce gândea, o văzu pe mama ei alergând din nou în încăpere, cu Rory după ea. Aceasta se îndreptă direct spre Mariah și părintele Aiden.

— Nu vrea să plece fără tine! îi explică Rory, nervoasă și nerăbdătoare.

Kathleen Lyons îi zâmbi absentă părintelui Aiden.

— Ați auzit ce zgomot? îl întrebă ea. Ați văzut cât sânge? Apoi adăugă: Femeia din fotografii, care era cu Jonathan, a stat lângă el astăzi. O cheamă Lilly. De ce a venit? Nu i-a ajuns c-a mers în Veneția cu el?

5

Alvirah și Willy Meehan se aflau în călătoria lor anuală la bordul vasului *Queen* M*ary 2*, când au auzit că bunul lor prieten, profesorul Jonathan Lyons, a fost împușcat. Atât de șocată, că nici măcar nu își putea exprima tristețea, cu vocea tremurândă, Alvirah îi povesti lui Willy, dar își dădu seama că, în afară de un mesaj de condoleanțe lăsat pe un robot telefonic, nu puteau face nimic momentan. Aveau să se întoarcă acasă doar în ziua înmormântării acestuia.

Vasul tocmai pornise din Southampton și singura variantă de a-l părăsi era cu elicopterul medical. În plus, Alvirah, fiind o autoare celebră, fusese invitată ca lector, să povestească despre câștigătorii la loterie pe care îi cunoștea și despre faptul că unii dintre ei fuseseră păcăliți și își pierduseră și ultimul bănuț. Era vorba despre oameni care avuseseră două slujbe cea mai mare parte a vieții lor, ajungând apoi să câștige milioane, după care erau păcăliți să cumpere hoteluri inexistente sau lanțuri de magazine de chilipiruri care nu își puteau plăti chiria din vânzarea unor articole gen șervete pentru cocktailuri, inele de chei strălucitoare și perne brodate.

Alvirah le explica întotdeauna ascultătorilor că fusese femeie de serviciu, și Willy, instalator, când câștigaseră patruzeci de milioane de dolari la loterie. Aleseseră să primească banii în prime anuale timp de douăzeci de ani. În fiecare an își plăteau mai întâi impozitele și trăiau cu jumătate din ce le rămânea. Restul de bani îl investeau cu înțelepciune.

Pasagerilor le plăceau povestirile lui Alvirah și cumpărau de zor exemplare din bestsellerul ei, *De la compoturi la complotori.* Și chiar dacă Alvirah avea inima grea din cauza morții lui Jonathan,

pentru că fusese un tip grozav, nu lăsa să se vadă. Chiar și atunci când oamenii discutară animați posibilele motive pentru care fusese ucis acel celebru erudit, nici ea, nici Willy nu menționară că îl cunoscuseră bine pe profesorul Lyons.

De fapt, îl cunoscuseră pe Jonathan într-o croazieră din Veneția spre Istanbul, cu doi ani în urmă, când Alvirah ținuse o prelegere. Ea și profesorul Lyons participaseră fiecare la prelegerile celuilalt, iar ea fusese atât de fascinată de povestirile lui fermecătoare despre Egiptul, Grecia și Israelul antice, încât, în felul ei direct, îl invitase să cineze cu ei. Profesorul acceptase numaidecât, dar adăugase că avea o însoțitoare, așa că aveau să iasă în patru.

„Atunci am cunoscut-o pe Lilly", îi trecu prin minte lui Alvirah din nou și din nou, pe toată durata croazierei. „Mi-a plăcut foarte mult de ea. Era deșteaptă, atrăgătoare, în felul acela care-ți dă de înțeles că a fost mereu atrăgătoare; pun pariu că la șase ani știa deja ce haine îi stăteau bine. Era la fel de pasionată de arheologie ca profesorul Jon și avea la fel de multe diplome ca el. Nu își dădea aere și nu era cu două fețe, fiind îndrăgostită nebunește de Jonathan Lyons, chiar dacă era mult mai tânără decât el."

Alvirah, bineînțeles, îl căutase pe profesorul Jonathan Lyons pe Google și știa că era însurat și avea o fiică pe nume Mariah.

— Dar, Willy, presupun că el și soția lui s-au îndepărtat unul de celălalt, îi spusese Alvirah soțului ei. Se mai întâmplă, să știi. Chiar dacă, uneori, soții rămân totuși împreună.

Willy avea modul lui propriu de a fi de acord cu Alvirah când aceasta ajungea la concluzii definitive.

— Ca de obicei, ai pus punctul pe „i", îi spusese el, deși nu își putea imagina nici în ruptul capului să se uite măcar la o altă femeie când era atât de norocos să o aibă pe iubita lui Alvirah.

În ultima zi a călătoriei, după ce debarcaseră în Istanbul, cum oamenii se bucuraseră sincer de timpul petrecut împreună, toți începuseră să lanseze invitații grăbite, spunându-le noilor lor prieteni că trebuiau neapărat să îi viziteze în Hot Springs, sau în Hong Kong, sau pe insulița lor, aflată la doar o călătorie cu barca depărtare de St. John. Alvirah spusese:

— Willy, îți dai seama ce față ar face dacă am veni claie peste grămadă la ei? Știi că e doar un mod frumos de a spune că le-a plăcut compania noastră.

Tocmai de aceea, la șase luni după ce se întorseseră în Central Park South din călătoria lor de la Veneția la Istanbul, fuseseră uluiți să primească un telefon de la profesorul Jonathan Lyons. Chiar dacă nu începuse prin a se prezenta, Alvirah nu avea cum să nu recunoască vocea aceea caldă, rezonantă.

— Sunt Jon Lyons. Le-am povestit atât de multe lucruri despre voi soției și fiicei mele, că țin morțiș să vă cunoască. Dacă marți e în regulă pentru voi, fiica mea, Mariah, care locuiește în Manhattan, vă poate lua și aduce aici, în Garden State, iar la sfârșitul serii vă duce înapoi.

Alvirah fusese încântată de invitație, dar după ce închisese telefonul, spusese:

— Willy, mă întreb dacă soția lui știe despre Lilly. Nu uita să-ți ții limba în frâu.

La șase și jumătate fix, în următoarea seară de marți, portarul sună prin interfon la apartamentul soților Meehan din Central Park South, ca să anunțe că domnișoara Lyons sosise să-i ia cu mașina.

Dacă Alvirah îl plăcuse pe Jonathan Lyons, reacționă la fel de puternic față de fiica lui. Mariah era prietenoasă și caldă, și nu numai că se ostenise să citească în întregime cartea scrisă de Alvirah, dar mai și lucra într-un domeniu în care încerca să

îi ajute pe oameni să investească rațional și cu riscuri minime. Până să ajungă în Mahwah, New Jersey, Alvirah se hotărâse deja că Mariah era genul de persoană la care voia să-i trimită pe unii dintre câștigătorii ei la loterie, mai ales pe cei care pierduseră deja prea mult din câștiguri în scheme nebunești.

Abia când ajunseră pe alee, cu voce ezitantă, Mariah întrebă:

— Tatăl meu v-a spus că mama suferă de demență? Ea e conștientă de asta și încearcă să o ascundă, dar dacă vă întreabă același lucru de două sau de trei ori, să știți de ce o face.

Serviră cocktail-uri în biroul lui Jonathan, deoarece acesta era sigur că Alvirah ar fi vrut să vadă unele dintre artefactele pe care le colecționase de-a lungul anilor. Betty, menajera, le pregătise o masă delicioasă și, între ei fie vorba, Mariah și tatăl ei acoperiseră cu succes lipsurile din conversația drăguței, delicatei și tot mai vârstnicei Kathleen Lyons. Fusese o seară stimulantă și plăcută, Alvirah fiind sigură că era doar prima din multele care aveau să vină.

În timp ce își luau rămas-bun, Kathleen întrebă brusc cum îl cunoscuseră Willy și Alvirah pe Jonathan. Când îi spuseseră că fusese recent într-o croazieră din Veneția spre Istanbul, aceasta se supără.

— Voiam atât de mult să merg în călătoria aceea, zise ea. Ne-am petrecut luna de miere în Veneția, v-a spus cumva Jonathan?

— Draga mea, ți-am zis cum i-am cunoscut pe soții Meehan și îți amintești că doctorul te-a avertizat că n-ar fi fost înțelept să mergi în călătoria aceea, îi spuse Jonathan Lyons cu blândețe.

Pe drum spre casă, Mariah întrebă brusc:

— Lillian Stewart a fost în călătoria în care l-ați cunoscut pe tatăl meu?

Alvirah ezită, încercând să se decidă ce să spună. „N-am de gând să mint, și cred că Mariah a ghicit deja că Lilly a fost cu noi.”

— Mariah, nu crezi că este o întrebare pe care ar trebui să i-o pui tatălui tău? sugeră ea.

— L-am întrebat deja. A refuzat să-mi răspundă, dar mi-ai confirmat bănuiala prin faptul că ai fost evazivă.

Alvirah stătea în față, cu Mariah. Willy ocupa, confortabil și mulțumit, bancheta din spate, iar Alvirah era sigură că, dacă ar fi auzit despre ce vorbeau, ar fi fost fericit că nu e implicat în conversație. Din emoția care se simțea în vocea lui Mariah, știa că era pe punctul de a izbucni în lacrimi.

— Mariah, spuse ea, tatăl tău este foarte drăgăstos și atent cu mama ta. E mai bine ca unele lucruri să rămână așa cum sunt, mai ales că mintea mamei tale începe să cedeze.

— Nu a cedat chiar atât de rău încât să nu-și amintească totuși ce mult voia să meargă în călătoria aceea, spuse Mariah. V-a spus că au mers în Veneția în luna lor de miere. Mami știe că e bolnavă. A vrut să meargă cât mintea încă îi mai funcționează. Acum însă, că a intrat în scenă Lillian, presupun că tati a găsit un specialist care să o convingă pe mami că n-ar fi suportat călătoria. Uneori se întristează foarte tare din cauza asta.

— Știe despre Lilly? întrebă Alvirah direct.

— Poți să crezi că tata o invita și pe ea la cină, împreună cu alții care mergeau în expedițiile anuale? Nu mi-am dat seama că au o relație, dar mama a găsit niște fotografii cu ei doi în biroul tatei. Mi le-a arătat și mie și i-am spus tatei să n-o mai cheme în casa noastră, dar mama mai întreabă uneori despre ea și atunci se înfurie.

În ultimul an, merseseră în mod regulat cu Mariah să îi viziteze pe Jonathan și pe Kathleen, și Mariah avea dreptate. Kathleen, chiar și cu

pierderile ei de memorie constante, menționa deseori despre călătoria în Veneția.

Iată la ce se gândea Alvirah când *Queen Mary 2* ajunse în portul din New York. „Cam acum, Jonathan trebuie să fie deja în mormânt. Odihnească-se în pace.”

Apoi, cu simțul ei infailibil pentru apropierea necazurilor, adăugă: „Și, te rog, ajută-le pe Kathleen și Mariah. Și te mai rog, Doamne, fă să se descopere că Jonathan a fost ucis de un intrus”, adăugă ea cu înflăcărare.

6

Toată ziua, Greg Pearson arsese de nerăbdare să-i spună lui Mariah că îi înțelegea durerea și că voia să o împărtășească cu ea. Dorea să-i poată zice cât de dor avea să-i fie de tatăl ei. Voia să-i spună cât de recunoscător îi era lui Jonathan, pentru că îl învățase atât de multe, nu doar despre arheologie, ci și despre viață.

Când colegii și prietenii lui Jon spuneau povești despre el, despre cât de săritor fusese, dorise să le spună și el povestea lui – cum că îi mărturisise lui Jon ce nesigur fusese în adolescență. „I-am spus lui Jon că eu eram tipul din liceu care s-a oprit din creștere la 1,67, când ceilalți băieți s-au înălțat până la 1,87 și 1,90. Eram un molâu slăbănog, imaginea perfectă pentru tocilarul anului. N-am fost primit în nici o echipă sportivă în care am încercat să intru. În cele din urmă, am ajuns până pe la 1,77 m în facultate, dar era prea târziu. Cred că mă așteptam să-i fie milă de mine, dar nici vorbă de așa ceva. Jonathan doar a râs. «Deci ai petrecut mai multă vreme învățând decât vârând mingi de baschet printr-un inel», mi-a spus el. «Ai clădit o companie de succes. Scoate-ți albumul școlar din liceu și caută-i pe tipii care erau considerați tari în școală. Sunt sigur că vei descoperi că majoritatea abia își duc traiul de pe-o zi pe alta.»

I-am spus lui Jon că îi căutasem pe câțiva dintre ei, mai ales pe cei care îmi făcuseră zile fripte, și avea dreptate. Bineînțeles că unii se descurcau bine, dar cei care fuseseră huligani au ajuns niște rupți în coate.

M-a făcut să mă simt bine în pielea mea”, voise Greg să spună. „Nu numai că mi-a împărtășit din cunoștințele sale incredibile despre Antichitate și arheologie, dar m-a făcut să mă și simt bine.”

Greg s-ar fi oprit acolo. Ar fi fost inutil să adauge că îi spusese lui Jonathan că, în pofida succesului său, era încă dureros de timid, un retras la petreceri, fără cele mai de bază aptitudini de a face conversație de complezență sau că Jonathan îi sugerase să găsească o femeie vivace, vorbăreață.

„Nu va observa niciodată că ești tăcut și se va ocupa ea de toată conversația la petreceri. Știu cel puțin trei tipi cu astfel de soții, și se potrivesc de minune."

Iată la ce se gândea Greg în timp ce o urma pe Mariah afară din Country Club. Se ținu puțin în urma ei până când un valet îi aduse părintelui Aiden mașina, iar îngrijitoarea o ajută pe mama lui Mariah să urce în limuzina neagră pe care le-o pusese la dispoziție directorul casei funerare.

Apoi, se duse la ea.

— Mariah, a fost o zi îngrozitoare pentru tine. Sper că înțelegi cât de dor ne va fi tuturor de el.

Mariah încuviință din cap.

— Știu, Greg. Mersi.

El voi să adauge: „Ce-ar fi să luăm cina împreună, cât mai curând?" dar cuvintele îi înghețară pe buze. Începuseră să se întâlnească cu câțiva ani în urmă, dar după ce o sunase insistent mai mult timp, ea îi dăduse de înțeles că se întâlnea cu altcineva. El își dăduse seama că încerca doar să scape de el.

Acum, privind durerea din ochii ei de un albastru-închis și felul în care soarele de după-amiază îi accentua șuvițele din părul lung până la umeri, Greg dorea să-i spună că încă era îndrăgostit de ea și că ar fi făcut pe dracu-n patru pentru ea. În schimb, zise:

— Te sun săptămâna viitoare să văd cum se simte mama ta.

— Drăguț din partea ta.

Îi ținu portiera în timp ce ea urcă în limuzină, apoi o închise fără tragere de inimă în urma ei. O

privi, fără să știe că era observat la rândul lui, în timp ce mașina ieșea încet pe aleea circulară.

Richard Callahan se număra printre invitații aflați pe picior de plecare, care se așezaseră în șir să-și aștepte mașinile. Văzuse cum i se lumina fața lui Greg ori de câte ori Mariah venea la vreuna dintre cinele date de Jonathan, dar simțise și că aceasta nu era interesată. Bineînțeles, lucrurile se puteau schimba, acum că tatăl ei a murit, se gândi el. „S-ar putea să fie mai receptivă față de un tip care ar putea și ar face orice pentru ea."

„Mai ales", se gândi Richard în timp ce valetul îi aduse lângă bordură Volkswagenul vechi de opt ani, „dacă bârfele pe care le-am auzit la masă sunt adevărate. Din câte am înțeles, îngrijitoarea aceea le-a spus multe vecinilor despre cât de furioasă devenea Kathleen când începea să vorbească despre relația lui Jon cu Lilly. Rory nu avea de ce să le zică despre Lilly. Nu era treaba lor – nici a lui Rory. Kathleen era singură cu Jonathan în noaptea în care a fost împușcat. Mariah trebuie să știe că mama ei ar putea fi suspectată de moartea lui. Detectivii aceia ne vor suna pe mine, Lilly, Greg, Albert și Charles și vor dori să se întâlnească cu noi toți. Ce-ar trebui să le spunem? Până acum, mai mult ca sigur știu că Lilly și Jonathan aveau o relație și că soția lui, Kathleen, era îngrozitor de supărată din cauza asta."

Richard îi lăsă bacșiș valetului și urcă în mașină. Pentru o clipă, a fost tentat să se oprească să vadă cum se simțeau Kathleen și Mariah, dar apoi se gândi că, probabil, ar fi fost mai bine pentru ele să fie lăsate în pace o vreme. Pornind înspre casă, se gândi la expresia șocată pe care o văzuse pe fața lui Mariah când părintele Aiden vorbise cu ea, chiar înainte să se încheie masa.

„Oare ce i-a spus părintele Aiden?" se întrebă. Acum, că înmormântarea se terminase, oare detectivii aceia aveau să constate că nu exista altă

explicație pentru moartea lui Jonathan decât că soția lui a apăsat pe trăgaci în seara de luni?

7

Charles Michaelson și Albert West merseseră împreună cu mașina din Manhattan ca să își prezinte ultimele omagii vechiului lor prieten și coleg Jonathan Lyons. Ambii erau experți în studiul pergamentelor antice, dar asemănarea dintre ei se încheia aici. Michaelson, nerăbdător din fire, avea o încruntătură permanentă pe frunte. În plus, corpolența lui impunătoare era de ajuns să le inspire frică studenților nepregătiți. Sarcastic până la limita cruzimii, îi făcuse pe mulți doctoranzi să plângă în timp ce-și susțineau teza de doctorat.

Albert West era mic și slab. Studenții lui mai glumeau și ziceau că acea cravată pe care o purta i se freca de șireturi. Vocea lui, surprinzător de puternică și întotdeauna plină de pasiune, îi captiva pe auditori în timpul prelegerilor în care le prezenta minunile istoriei antice.

Michaelson era divorțat de multă vreme. După douăzeci de ani, soția lui nu mai putuse suporta temperamentul lui irascibil și îl părăsise. Dacă el suferise cumva din pricina aceasta, nu lăsase niciodată să se vadă.

West fusese burlac toată viața. Sportiv împătimit, îi plăcea să meargă în drumeții primăvara și vara, și la schi, toamna târziu și iarna. Ori de câte ori putea, își petrecea weekendurile făcând una din aceste activități.

Relația dintre cei doi era la fel cu cea pe care o avuseseră cu Jonathan Lyons – se baza pe pasiunea lor pentru manuscrise antice.

Albert West încerca să se hotărască dacă să-i spună lui Michaelson despre apelul pe care îl primise de la Jonathan Lyons cu o săptămână și jumătate în urmă. Știa că Michaelson îl considera un rival și că ar fi fost jignit să afle că Jonathan se

consultase mai întâi cu el în legătură cu un pergament vechi de două mii de ani.

Pe drum înapoi de la Country Club, West se hotărî să întrebe. Așteptă până ce Michaelson viră pe West 56th Street de pe West Side Highway. În câteva minute doar, Michaelson avea să ajungă la apartamentul lui West din apropiere de Eight Avenue, după care urma să traverseze orașul spre Sutton Place, unde locuia el.

West se hotărî să fie direct.

— Charles, ți-a spus cumva Jonathan că se poate să fi găsit scrisoarea către Iosif din Arimateea? întrebă.

Michaelson se holbă la el o fracțiune de secundă înainte să oprească mașina, în timp ce semaforul se schimbă din galben în roșu.

— Scrisoarea Arimateea! Dumnezeule, Jonathan mi-a lăsat un mesaj pe celular în care îmi zicea că credea că găsise ceva incredibil de important și că ar vrea să-mi dau cu părerea. Nu mi-a spus niciodată despre ce era vorba. L-am sunat mai târziu în ziua aceea și i-am lăsat mesaj că bineînțeles că mă interesa orice document avea. Dar nu m-a mai contactat. Ai *văzut* scrisoarea? Ți-a arătat-o? Există vreo șansă cât de mică să fie autentică?

— Aș vrea s-o fi văzut, dar răspunsul este „nu”. Jon m-a sunat să-mi spună despre asta cu vreo două săptămâni în urmă. Mi-a zis însă că e convins că era Scrisoarea Arimateea. Știi ce calm e Jonathan de obicei, dar de data aceea era entuziasmat, sigur că avea dreptate. L-am avertizat că deseori aceste așa-numite descoperiri se dovedesc a fi false și s-a calmat admițând că e posibil să se fi pripit cu concluziile. Mi-a zis că i-o va mai arăta cuiva și va reveni, dar n-a mai făcut-o.

Următoarele câteva minute, bărbații rămaseră tăcuți, până ajunseseră la clădirea în care locuia Albert West.

— Pai, să sperăm că dacă era autentică și o ținea în casă, n-a găsit-o nebuna de nevastă-sa, spuse Michaelson cu amărăciune. Dacă a găsit-o, mai mult ca sigur c-a rupt-o dacă a crezut că era importantă pentru el.

În timp ce deschidea ușa mașinii, Albert West spuse:

— Sunt pe deplin de acord cu tine. Mă întreb dacă Mariah știe despre scrisoare. Dacă nu, mai bine i-am spune s-o caute. E mai mult decât neprețuită. Mersi că m-ai adus, Charles.

Charles Michaelson încuviință din cap. În timp ce se îndepărta de bordură, spuse cu voce tare:

— Nimic, nici măcar o scrisoare scrisă de Hristos pentru Iosif din Arimateea nu e neprețuită dacă găsești ofertantul potrivit.

8

La biserică, detectivii Benet și Rodriguez observaseră că Lillian Stewart se furișase în lăcașul de cult mult după începerea slujbei și plecase devreme. O urmăriseră până la cimitir și, cu ajutorul unui binoclu, o văzuseră ducându-se la mormânt, apoi îl observaseră pe Richard Callahan urcând cu ea în mașină și îmbrățișând-o.

— Ce zici de *asta*? întrebă detectivul Rodriguez, în timp ce se întorceau la sediul procuraturii din Hackensack, oprindu-se doar ca să își cumpere câte o cafea. În cele din urmă, ajunseră la birou și se uitară peste notițele despre caz.

Fruntea lui Simon Benet era plină de sudoare.

— N-ar fi fost super să funcționeze și aerul condiționat pe aici? se plânse. De ce naiba nu mi-am luat cafea cu gheață?

— Pentru că nu-ți place cafeaua cu gheață, răspunse Rodriguez calmă. Nici mie.

Zâmbiră scurt. Simon Benet se gândi din nou că admirase întotdeauna capacitatea Ritei de a dibui discrepanțele din declarațiile cuiva, așa încât părea că aștepta cu nerăbdare să îl ajute pe martor, nu să îl prindă cu minciuna.

Făceau o echipă destul de bună. Benet abordă subiectul:

— Îngrijitoarei ăleia, Rory, îi place să vorbească. Ne-a dat o grămadă de informații despre ce s-a întâmplat în casă în seara de luni. Să vedem ce avem. Începu să citească din notițe. Rory e liberă de obicei în weekend, dar îngrijitoarea care vine în locul ei a rugat-o să schimbe turele, pentru că avea o nuntă în familie. Rory a fost de acord, dar îngrijitoarea cealaltă nu s-a mai putut întoarce până luni seara, când profesorul Lyons i-a zis lui Rory să se ducă oricum acasă, că putea să aibă grijă și singur de soția lui pentru o noapte.

Benet continuă:

— A zis că profesorul Lyons fusese în New York în ziua aceea și că părea obosit, ba chiar deprimat când a ajuns acasă, la ora cinci. A întrebat-o cum s-a simțit soția lui, și Rory i-a spus că a fost foarte agitată. Menajera, Betty Pierce, le-a servit cina la ora șase. Rory plănuia să se vadă cu o prietenă pentru o cină mai târzie în Manhattan, dar a mâncat cu ei. Doamna Lyons a tot spus că voia să meargă din nou în Veneția. În cele din urmă, ca să o împace, profesorul i-a promis că vor merge cât de curând, într-o a doua lună de miere.

— Asta, evident, nu a fost cea mai potrivită replică, comentă Rodriguez, pentru că din spusele lui Rory reiese că doamna Lyons s-a supărat și a rostit ceva de genul: „Adică o să mă iei pe mine în locul lui Lilly? Nu te cred.” După aceea nu s-a mai uitat la el, a închis ochii și a refuzat să mai mănânce. Rory a dus-o sus, a băgat-o în pat și ea a adormit imediat.

Detectivii se uitară unul la celălalt.

— Nu-mi amintesc dacă Rory a menționat sau nu ceva despre medicamentele pe care i le-a dat doamnei Lyons în seara aceea, recunoscu Benet.

Rodriguez îi răspunse:

— A specificat că doamna Lyons era atât de obosită, încât n-a mai fost nevoie, că în vreme ce ea cobora, Betty Pierce tocmai pleca, și profesorul își dusese a doua ceașcă de cafea în birou. Rory s-a oprit să-l anunțe că pleca și ea.

— Cam asta e tot, încheie Rita. Rory a verificat ușa de la intrare când a ieșit, să se asigure că era încuiată. Ea și Betty Pierce ieșeau mereu pe ușa de la bucătărie, pentru că mașinile lor erau parcate în spatele casei. A jurat că și ușa aceea era încuiată. Nu știa că profesorul Lyons ținea un pistol într-unul din sertarele din biroul lui.

Își închiseră amândoi carnețelele.

— Deci avem o casă în care, în mod normal, s-ar fi aflat și o îngrijitoare, nici un semn de intrare forțată, o femeie care suferă de demență, foarte

furioasă pe soțul ei și care a fost găsită într-un dulap, ținând în mâini arma cu care a fost ucis. Dar spunea fără oprire: „Atâta zgomot… atâta sânge”. Ar putea însemna că împușcătura a trezit-o, și ar fi foarte ușor să i se însceneze crima, dacă nu a comis-o ea. Benet bătu cu degetele pe brațul scaunului, un obicei de-al lui atunci când gândea cu voce tare. Și n-am putut vorbi imediat cu ea nici acasă, nici la spital, la cât de isterică era, iar mai târziu era dopată cu medicamente.

— Mai avem și o fiică mânioasă pe relația dintre tatăl ei și amanta acestuia, care probabil că are tutelă asupra mamei în caz că decedează tatăl, spuse Rita. Și am mai putea privi lucrurile și din unghiul acesta: dacă Jonathan Lyons s-ar fi hotărât vreodată să divorțeze de soția lui, Kathleen, și să se căsătorească cu Lillian Stewart, bunurile lor ar fi fost împărțite, iar Mariah Lyons ar fi rămas pe deplin responsabilă de mama ei.

Simon Benet se lăsă pe spate în scaun, își scoase batista și se șterse pe frunte.

— Mâine-dimineață încercăm să vorbim din nou cu soția decedatului și cu Mariah. Așa cum știm amândoi, majoritatea cazurilor de genul acesta se dovedesc a fi chestiuni de familie. Făcu o pauză. Și să aranjăm cu cineva să repare aerul condiționat!

9

Era ora trei când mașina funerară le lăsă pe Mariah, pe mama ei și pe Rory acasă, după prânzul de la Ridgewood Country Club.

Imediat ce intrară în casă, Rory spuse pe un ton grijuliu:

— Acum, Kathleen, fiindcă n-ai dormit prea bine noaptea trecută și te-ai trezit foarte devreme, ce-ar fi să te schimbi în ceva confortabil și să încerci să dormi puțin sau să te uiți la televizor?

Mariah își dădu seama că își ținea respirația. „Dumnezeule, te rog, fă ca mama să nu insiste să se ducă în dulapul din biroul tatei”, se gândi. Dar, spre ușurarea ei, aceasta o însoți de bunăvoie pe Rory pe scări, spre dormitorul ei.

„Chiar nu știu cum m-aș fi descurcat dacă ar fi făcut vreo criză tocmai acum”, se gândi, Mariah. „Am nevoie de liniște. Trebuie să mă gândesc.” Așteptă până ce se asigură că mama ei și Rory intrară în dormitorul mamei sale și închiseră ușa, după care urcă grăbită scările spre camera ei. Își schimbă fusta și haina și-și luă pe ea un pulover de bumbac, pantaloni și sandale, pentru ca apoi să coboare din nou. Se îndreptă spre bucătărie, își pregăti o ceașcă de ceai și se duse în încăperea unde serveau micul dejun, așezându-se pe unul dintre scaunele capitonate în timp ce scoase un oftat.

„Mă doare fiecare oscior”, se gândi, în vreme ce sorbi din ceai și încercă să se concentreze asupra evenimentelor care avuseseră loc în săptămâna aceea. „Mă simt de parcă tot ce s-a întâmplat de când am ajuns aici, luni seara, e învăluit în ceață.”

Încercând să gândească lucrurile la rece, începu să retrăiască seara aceea din momentul în care sosise poliția. „Mama era într-o stare atât de gravă, că au chemat o ambulanță”, își aminti. „La spital am stat lângă ea toată noaptea. Gemea și plângea.

Bluza mi-era toată pătată cu sânge, după ce m-am aplecat peste tata și l-am îmbrățișat. Asistenta a fost drăguță și mi-a dat un halat de bumbac din stocul pentru pacienți. Mă întreb ce s-a întâmplat cu bluza mea. De obicei, când pleci din spital, îți înapoiază hainele într-o pungă de plastic, chiar dacă sunt pătate. Sunt sigură că a reținut-o poliția, ca dovadă, deoarece era pătată cu sânge.

Mai bine că nu i-au dat drumul lui mami până marți seara, pentru că în felul acesta n-a văzut tot ce-a făcut poliția prin casă, care a fost declarată scenă a crimei. Au întors pe dos biroul lui tati. Betty mi-a spus că au căutat amprente peste tot și că au verificat toate ferestrele și ușile de la parter. Sertarul de jos, de la biroul lui tati, unde își ținea arma, era deschis când am ajuns acasă luni seara, deși sertarul acela era întotdeauna încuiat."

Mariah clătină din cap când își aminti fără să vrea că mama ei se pricepea de minune să găsească chei, indiferent unde le ascundeau ei. Involuntar, se gândi la incidentul de anul trecut, când mama ei se furișase din casă goală-pușcă, în miez de noapte. Fosta îngrijitoare de weekend trebuia să o supravegheze, dar uitase să seteze alarma în camera acesteia. Nu o alină prea mult faptul că noua îngrijitoare de weekend era grozavă.

„Dar mama nu avea cum să intre în biroul lui tati și să descuie sertarul dacă el era acolo", se gândi. „Arma aceea se prea poate să fi fost ținută altundeva timp de luni sau poate chiar ani de zile. Sunt sigură, sau cel puțin cred că sunt, că pe tati nu îl mai pasiona de mult să meargă la poligon."

Chiar și cana caldă pe care o ținea în mâini nu putu împiedica fiorul rece care îi străbătu corpul. „Obișnuia să o ducă pe mama cu el la poligon. Voia să vadă dacă s-ar descurca. Asta a fost cu zece ani în urmă. Pe atunci, zicea că mama e o țintașă destul de bună."

Încercând să evite direcția îngrozitoare în care se îndrepta acel șir de gânduri, Mariah se forță să

se gândească la conversația pe care o avusese cu părintele Aiden chiar înainte să plece de la Country Club. „Tata s-a dus să-l vadă pe părintele Aiden cu nouă zile în urmă și i-a spus că bănuia că ar fi găsit scrisoarea pe care probabil o scrisese Iisus către Iosif din Arimateea. Tata a pretins că i se confirmase că acesta era pergamentul furat din Biblioteca Vaticanului prin anii 1400. Oare ce expert a văzut-o? Dar stai așa! Părintele Aiden spunea că tata era supărat pentru că *unul* dintre experți fusese interesat doar de valoarea ei financiară. Dacă părintele Aiden a înțeles bine, înseamnă că tata le-a arătat-o mai multor persoane.

Unde este pergamentul acum? Dumnezeule, oare e pe aici, prin dosarele tatei? Va trebui să îl caut, dar la ce bun? Nu l-aș recunoaște, printre toate pergamentele pe care le studia. Dar dacă tata chiar îl avea și a intenționat să îl returneze Bibliotecii Vaticanului, oare a fost furat după ce a fost împușcat?”

Mariah tresări când auzi țârâitul telefonului din bucătărie și fugi să răspundă. Era detectivul Benet. O întrebă dacă putea trece împreună cu detectivul Rodriguez pe acolo în dimineața următoare, în jur de ora unsprezece, să discute cu Mariah și cu mama ei.

— Bineînțeles, spuse ea.

Mariah își dădu seama că vorbea șoptit fiindcă gâtlejul i se încordase atât de tare, încât de-abia mai putea rosti vreun cuvânt.

10

Lloyd și Lisa Scott, un cuplu în jur de șaizeci de ani, erau vecini cu Jonathan și Kathleen Lyons de douăzeci și cinci de ani. Lloyd era un avocat de succes, iar Lisa, fost fotomodel, își transformase dragostea pentru bijuterii într-o afacere. Își crea propriile modele din cristal și pietre semiprețioase pentru mulți clienți privați. Unele modele erau produsul imaginației sale. Altele erau inspirate din propria colecție de pietre prețioase adunate din toată lumea. Colecția ei personală valora acum peste trei milioane de dolari.

Chel, cu o statură impunătoare și cu ochi de un albastru-pal, Lloyd nu părea să se potrivească deloc cu frumoasa lui soție. După treizeci de ani de fericire conjugală, uneori se mai trezea încă în timpul nopții întrebându-se oare ce văzuse ea la el. Marea lui plăcere era să-i permită să iubească ceea ce el numea în glumă „fleacurile” ei.

După ce căzuseră de acord că nu avea sens să tot facă drumuri până la caseta de valori de la bancă, instalaseră recent un seif, pare-se imposibil de jefuit, în podeaua dulapului din garderoba Lisei și un sistem de alarmă de ultimă oră.

Soții Scott aveau o a doua locuință în Manhattan pentru situațiile în care rămâneau peste noapte în New York pentru afaceri sau evenimente sociale. Dar, pe măsură ce reputația și venitul lui Lloyd au continuat să crească, nici unul din ei nu voia să părăsească frumoasa casă în stil Tudor, din cărămidă și stuc, pe care o moștenise Lloyd de la mama sa. Le plăceau vecinii și cartierul. De pe veranda din spatele casei puteau vedea Munții Ramapo. Amândoi erau pasionați de călătorii și preferau să își cheltuiască banii pe hoteluri de primă clasă din întreaga lume decât pe „vile scumpe sau pe vreo casă la ocean, în Hamptons”, cum zicea Lloyd.

Se aflau în Japonia când au auzit despre moartea lui Jonathan și se întoarseră acasă doar în dimineața de după înmormântare. Cunoscând și starea lui Kathleen, se îngrijoraseră amândoi la gândul că aceasta putea fi implicată în vreo tragedie.

Imediat ce își lăsară bagajele acasă, în Mahwah, sâmbătă dimineața, se grăbiră la vecinii lor. Le deschise Mariah, vizibil amărâtă, care însă îi întrerupse când încercară să își exprime condoleanțele.

— Sunt doi detectivi în casă, le spuse ea. Vorbesc cu mama. Ne-au sunat aseară și au cerut să vină să discute cu noi.

— Nu-mi place treaba asta, se răsti Lloyd.

— Păi, era singură cu tata în noaptea aceea… Vocea lui Mariah se pierdu, dar încercă să-și păstreze calmul, izbucnind în cele din urmă: Lloyd, n-are sens. Mama nici măcar nu pricepe ce se întâmplă. Azi-dimineață m-a întrebat de ce n-a venit tata la micul dejun.

Lisa își privi soțul. Așa cum se așteptase, pe fața acestuia se contura încet o expresie de genul „bătălia a început”. Încruntându-și ușor fruntea ridată, acesta își miji ochii în spatele ochelarilor și spuse:

— Mariah, aici suntem pe teritoriul meu. Nu vreau să mă bag, dar indiferent dacă mama ta înțelege ce se întâmplă sau nu, n-ar trebui să răspundă la întrebările poliției fără asistență legală. Lasă-mă să intru cu tine, să ne asigurăm că o protejăm.

Lisa îi cuprinse lui Mariah fața cu mâinile.

— Ne vedem mai târziu, promise ea, întorcându-se și ieșind din casă.

Era o zi fierbinte chiar și pentru luna august. Când ajunse acasă, Lisa setă aparatul de aer condiționat pe o temperatură mai scăzută și se duse în bucătărie, aruncând în trecere o privire în living. Totul era la locul lui și o cuprinse senzația aceea

de liniște care urmează inevitabil unei vacanțe. „Indiferent cât de frumos e într-o călătorie și cât de mult ți-a plăcut, tot acasă e mai bine”, gândi.

Se hotărî să nu ronțăie nimic. Sărise peste micul dejun în avion, dar, cu toate astea, voia să mănânce prânzul cu Lloyd, când acesta avea să se întoarcă. Cu siguranță o să-i fie foame și lui. Fără să se uite, știa că menajera lor de încredere de peste douăzeci de ani le umpluse frigiderul. Alungând din nou impulsul de a lua un biscuit cu brânză sau ceva asemănător, se întoarse în hol, luă geanta în care erau bijuteriile cu care călătorise și urcă în dormitorul principal.

Puse geanta pe pat, o deschise și scoase săculeții de piele plini cu bijuterii. „Măcar de data asta l-am ascultat pe Lloyd și n-am luat la fel de multe ca de obicei”, își spuse. „Dar ce n-aș fi dat să-mi fi luat smaraldele cu mine pentru cina alături de căpitanul vasului.”

Scoase inelele, brățările, cerceii și colierele din săculețe, le întinse pe cuvertura de pe pat și le privi cu atenție, verificându-le încă o dată și asigurându-se că se întorsese acasă cu toate bijuteriile cu care plecase.

Apoi, le mută pe tava de pe măsuța ei de toaletă, o duse în vestibul și deschise ușa dulapului. Iată-l: seiful din oțel, întunecos și impunător. Tastă combinația ca să îl deblocheze și trase de ușă.

Erau zece rânduri de sertare, cu compartimente de diverse forme, căptușite cu catifea. Lisa îl trase pe cel de sus și i se tăie respirația, apoi deschise frenetic sertar după sertar. În loc să vadă bijuteriile ei frumoase, valoroase și strălucitoare, se holba la o mare de catifea neagră.

Seiful era gol.

11

Alvirah hotărî că avea să aștepte până în dimineața următoare ca să o sune pe Mariah.

— Willy, știi cum e după o înmormântare. Toată lumea e atât de tristă. Pun pariu că, atunci când a ajuns acasă, Mariah voia doar să fie lăsată în pace. Și numai Dumnezeu știe ce-i trece prin cap sărăcuței de Kathleen.

Șase dintre surorile lui Willy se călugăriseră. Cea de-a șaptea, cea mai mare și singura care se căsătorise, murise cu cincisprezece ani în urmă. Willy încă își amintea cât de bucuros fusese să se întoarcă în apartamentul lor din Jackson Heights după înmormântarea din Nebraska și după zborul lung spre casă. Alvirah îi pregătise un sandviș și o bere rece și îl lăsase să stea și să se gândească în liniște la Madeline, sora lui preferată. Madeline fusese liniștită și modestă, spre deosebire de sora Cordelia, a doua ca vârstă dintre ei, după Madeline, minunată, dar autoritară.

— Când am fost ultima dată la cină la Jonathan, în Mahwah? o întrebă el pe Alvirah. Am dreptate când spun că a fost cu vreo două luni în urmă, pe la sfârșitul lunii iunie?

Alvirah terminase de despachetat și de sortat hainele pentru spălat și curățat. Acum, simțindu-se fericită și confortabil îmbrăcată, în pantalonii ei elastici preferați și un tricou de bumbac, se așeză pe un scaun în fața lui Willy, în apartamentul lor din Central Park South.

— Da, încuviință ea. Jonathan ne-a invitat la el, și Mariah, Richard și Greg erau acolo. La fel și ceilalți doi care mergeau tot timpul în călătoriile lui. Știi tu care! Cum îi cheamă? Alvirah se încruntă, concentrată, încercând să-și amintească trucurile de exersare a memoriei pe care le învățase la cursul de la Dale Carnegie, urmate după ce câștigaseră la loterie. Unul din ei este un

punct cardinal. North… nu. South, nu. West. Da. Albert West. E un tip mărunt, cu o voce profundă. Celălalt e Michaelson. Pe el îl reții ușor. Michael este unul dintre numele mele preferate. Adaugi doar „-son” și gata.

— Prenumele lui e Charles, completă Willy, dar pun pariu că nimeni nu l-a strigat vreodată „Charlie”. Îți amintești cum s-a luat de West când a greșit numele uneia dintre ruinele pe care ni le-au arătat în fotografii?

Alvirah încuviință din cap.

— Îmi amintesc și că în seara aceea Kathleen s-a purtat destul de bine. Părea să se bucure să vadă pozele și n-a spus nimic despre Lilly.

— Presupun că Lilly a fost și ea în călătoria aceea, deși nu ne-au arătat nici o poză în care să apară și ea.

— Bineînțeles că nu. Alvirah oftă. Willy, dacă se dovedește că tocmai Kathleen este cea care a apăsat pe trăgaci, poți să pariezi că a fost din cauza lui Lilly. Pur și simplu, nu știu cum se va descurca Mariah cu toate astea.

— Doar n-o s-o bage pe Kathleen la închisoare, protestă Willy. E evident că femeia suferă de Alzheimer și nu e responsabilă de ceea ce face.

— Asta va decide instanța, rosti Alvirah încet, dar nici într-un spital dintr-o închisoare psihiatrică n-ar fi cu mult mai bine. Of, Willy, roagă-te la Dumnezeu să nu fie așa!

Gândul la această posibilitate micșora șansele ca Alvirah să se odihnească în noaptea aceea, deși era recunoscătoare pentru faptul că avea să fie din nou în patul ei, cuibărindu-se confortabil lângă Willy adormit. „Paturile de pe navele alea sunt așa de mari, că abia ne vedeam unul pe celălalt”, gândi. „Sărăcuța de Kathleen! Mariah mi-a spus ce fericiți au fost părinții ei înainte ca mamei sale să i se declanșeze demența. Cu toate acestea, Kathleen n-a mers niciodată în expedițiile lui arheologice. Din câte mi-a spus Mariah, asta era pasiunea *lui,* și

nu a mamei ei, care nu suporta temperaturile ridicate din locurile în care mergea el vara. Poate că a fost unul dintre motivele pentru care Jonathan a început o relație cu Lilly. Din câte îmi dau seama, aceasta îi împărtășea clar pasiunea de a săpa printre ruine antice."

Fără pic de chef, Alvirah se gândi la acea primă călătorie, cu doi ani în urmă, de la Veneția la Istanbul, când îi cunoscuseră pe lectorul Jonathan Lyons și pe însoțitoarea sa, Lilly Stewart. „Se vedea clar că erau îndrăgostiți. Erau înnebuniți unul după celălalt."

Alvirah își aminti cum, după ce Jonathan îi invitase pe ea și pe Willy la cină prima dată, și le cunoscuseră pe Mariah și pe Kathleen, ea și Mariah luaseră prânzul împreună săptămâna următoare.

— Ești exact ceea ce le trebuie unora dintre câștigătorii mei la loterie, îi spusese ea lui Mariah. Îmi dau seama că ești tipul acela conservator de consilier financiar de care au nevoie oamenii aceștia ca să nu își risipească banii sau să nu-i bage în acțiuni de mare risc.

Cam la o lună după aceea, Jonathan susținea o prelegere pe 92nd Street Y, și îi invitase pe Alvirah și pe Willy să participe și să ia cina cu el după aceea. Nu le spusese însă că avea să fie prezentă și Lilly.

Lilly observase că Alvirah nu se simțea în largul ei și îi mărturisise lucrul acesta.

— Alvirah, i-am spus lui Jonathan se pare că tu și Mariah v-ați împrietenit destul de bine, așa că nu cred că i-ar plăcea să știe că te întâlnești cu tatăl ei și cu mine.

— Da, nu cred că i-ar plăcea, îi răspunse Alvirah cu sinceritate.

Jonathan încercase să alunge această posibilitate.

— Mariah știe că Richard și Greg, și nu numai, se întâlnesc cu Lilly și cu mine. Care-i diferența?

Alvirah își aminti că Lilly zâmbise trist.

— Jonathan, spusese Lilly, în cazul lui Alvirah, este altceva și înțeleg. S-ar simți cu două fețe dacă se întâlnește cu noi, în împrejurări sociale, în afara casei tale.

„Îmi place de Lilly", gândi Alvirah. „Pot doar să-mi imaginez cum se simte acum. Și dacă se dovedește că Jonathan a fost ucis de Kathleen, pun pariu că Lilly se va autoînvinovăți spunându-și că ea a fost cauza problemei. Ar trebui măcar s-o sun să-i spun ce rău îmi pare. Dar nu mă voi întâlni cu ea", se hotărî în timp ce acceptă bucuroasă paharul de vin pe care i-l oferi Willy.

— E ora vrăjitoarelor, drăguțo, spuse el. Cinci fix.

Dimineața, Alvirah așteptă să se facă ora unsprezece înainte să o sune pe Mariah.

— Alvirah, nu pot vorbi acum, spuse Mariah repede, cu vocea încordată și tremurândă. Au venit detectivii să vorbească din nou cu mine și cu mama. Ești acasă? Te sun eu înapoi.

Alvirah abia de apucă să spună „Da, sunt acasă", când auzi doar un clic, care îi dădu de înțeles că apelul se încheiase.

După nici cinci minute, sună telefonul. Era Lilly Stewart. Evident că plângea.

— Alvirah, probabil că nu vrei să auzi de mine, dar am nevoie de sfatul tău. Nu știu ce să fac. Pur și simplu, nu știu ce să fac. Cât de repede ne putem vedea?

12

Mariah recunoscu în sinea ei că îi plăcea de îngrijitoarea de weekend a mamei sale, Delia Jackson, o negresă frumoasă în vârstă de aproximativ cincizeci de ani, mai mult decât îi plăcea de Rory Steiger. Delia era întotdeauna veselă. Singurul dezavantaj era că mama ei refuza uneori categoric să se îmbrace sau să mănânce când stătea Delia cu ea.

— Mama se simte intimidată de Rory, fuseseră de acord Mariah și tatăl ei, dar se simte mai relaxată când e Delia prin preajmă.

Sâmbătă dimineața, când sosiră detectivii, în pofida rugăminților lui Mariah și ale Deliei, Kathleen încă purta cămașa de noapte și un halat și stătea așezată în fotoliul din living, cu ochii pe jumătate închiși. La micul dejun, o întrebase pe Mariah unde era tatăl ei. Acum, ignorase încercarea detectivilor de a purta o conversație cu ea, spunându-le doar că soțul ei avea să coboare imediat să discute cu ei. Când auzi însă vocea lui Lloyd Scott, Kathleen sări în picioare și traversă în fugă camera, îmbrățișându-l cu putere.

— Lloyd, îmi pare așa de bine că te-ai întors, strigă ea. Ai auzit că Jonathan a murit, că a fost împușcat?

Lui Mariah i se frânse inima când surprinse privirea pe care o schimbaseră detectivii. „Ei cred că mama se preface. Nu-și dau seama că pierde din când în când contactul cu realitatea.”

Lloyd Scott o conduse pe Kathleen spre canapea și se așeză lângă ea, ținând-o de mână. Privindu-l direct pe Simon Benet, întrebă:

— Doamna Lyons este o persoană de interes în această investigație?

— Se pare că doamna Lyons era singură cu soțul ei când acesta a fost împușcat, răspunse Benet. Nu sunt semne de intrare forțată. Totuși,

suntem conștienți că, în starea în care se află, este posibil ca doamnei Lyons să i se fi înscenat totul. Vrem doar să ne formăm o imagine completă asupra a ceea ce s-a întâmplat în seara de luni, din câte ne poate spune dânsa.

— Înțeleg. Atunci, vă dați seama că doamna Lyons se află într-o stare avansată de demență și că nu este capabilă să priceapă nici întrebările dumneavoastră, nici propriile răspunsuri?

— Arma a fost găsită în dulap în mâinile doamnei Lyons, explică încet Rita Rodriguez. S-au găsit trei seturi de amprente pe ea. Profesorul Lyons, bineînțeles, a atins-o la un moment dat. Era arma lui. Avem amprentele sale de la medicul legist. Mariah Lyons a găsit-o pe mama ei în dulap, ținând pistolul în mână, și i l-a luat imediat după aceea. Amprentele lui Mariah sunt pe țeavă. Amprentele lui Kathleen Lyons sunt pe trăgaci. Bineînțeles, la spital, le-am prelevat amprentele pentru a le compara cu cele de pe armă. Din ce le-a mărturisit Kathleen fiicei și îngrijitoarei sale, a luat pistolul și s-a ascuns în dulap. Conform spuselor îngrijitoarei sale, Rory Steiger, lucru confirmat de menajera Betty Pierce, doamna Lyons a fost destul de agitată în timpul cinei, în seara în care a avut loc crima, din pricina relației soțului ei cu o altă femeie, Lillian Stewart. Atât doamna Lyons, cât și Mariah Lyons au spus că au îmbrățișat cadavrul, lucru confirmat de petele de sânge de pe hainele lor.

Îngrozită, Mariah își dădu seama că, deși detectivii știau despre demența mamei lor, credeau că mama ei apăsase pe trăgaci. Și, din câte știa Mariah, nici măcar nu aflaseră încă de faptul că aceasta învățase cum să tragă cu arma. Când Lloyd puse următoarea întrebare, simți că îi citise gândurile.

— S-au găsit urme de sânge sau de materie cerebrală pe hainele doamnei Lyons?

— Da. Deși cel care a tras se afla la cel puțin trei metri de profesorul Lyons, atât mama, cât și fiica s-au umplut de sânge când l-au îmbrățișat.

Mariah și Lloyd Scott se priviră scurt. „Lloyd își amintește că mama obișnuia să meargă la poligon cu tata. Știe că lucrul acesta va ieși la iveală la un moment dat. Vor afla despre asta."

— Domnule detectiv Benet, începu Lloyd. Doresc să se consemneze că sunt avocatul doamnei Kathleen Lyons. Eu…

A fost însă întrerupt de sunetul strident al soneriei. Mariah se grăbi să răspundă, dar Delia, care plecase din living când sosiseră detectivii, i-o luă înainte. Era Lisa Scott. Tremurând, aceasta intră valvârtej în casă.

— Am fost jefuiți! strigă ea. Toate bijuteriile mele au dispărut.

În living, Lloyd Scott și detectivii auziră ce spusese soția acestuia. Lloyd dădu drumul mâinii lui Kathleen și se ridică brusc de pe canapea. Detectivii se priviră uimiți și îl urmară, lăsând-o pe Kathleen singură.

Într-o clipă, Delia se duse lângă ea.

— Kathleen, ce zici dacă ne îmbrăcăm noi cât timp sunt ocupați bărbații cu care vorbeai? o întrebă blând, luând-o de braț și forțând-o să se ridice.

O amintire clară străbătu mintea zdruncinată a lui Kathleen.

— Pistolul era cumva murdar cu pământ? întrebă ea. Stratul de flori de lângă alee era plin de noroi.

— O, draga de tine, nu te gândi la astfel de lucruri, spuse Delia încercând s-o liniștească. Nu-ți fac bine. Cred că azi ar trebui să porți bluza aceea albă drăguță. Ți se pare o idee bună?

13

Lillian Stewart locuia într-o clădire de apartamente vizavi de Lincoln Center, în partea de vest a Manhattanului. Se mutase acolo după un divorț amiabil de Arthur Ambruster, soțul pe care îl cunoscuse pe când erau amândoi studenți la Universitatea Georgetown din Washington, D.C. Hotărâseră să nu aibă copii până nu își luau doctoratele, ea în limba engleză, el în sociologie. După aceea, obținuseră amândoi posturi în învățământ în New York, la Universitatea Columbia.

Copiii pe care atunci erau gata să-i aibă n-au mai apărut și, pe când aveau ambii treizeci și cinci de ani, au convenit că aveau interese și perspective de viață radical diferite. Acum, după cincisprezece ani, Arthur avea trei fii și era activ pe scena politică din New York. Arheologia devenise pasiunea lui Lillian și în fiecare vară se alătura cu bucurie unei expediții. Cu cinci ani în urmă, la patruzeci și cinci de ani, mersese în prima expediție condusă de profesorul Jonathan Lyons și asta le schimbase amândurora viețile.

„Din cauza mea l-a ucis Kathleen pe Jonathan”, era gândul care îi bântuia visele lui Lillian încă de la moartea acestuia. „Și nu era nevoie. Jonathan avea de gând să renunțe la relația noastră. A venit la mine săptămâna trecută și mi-a spus că nu mai putea trăi așa, că starea lui Kathleen se înrăutățea și că relația lui cu Mariah s-a deteriorat.”

Sâmbătă dimineața, Lillian revăzu în minte, din nou și din nou, scena acelei întrevederi. Încă putea simți durerea din privirea lui Jonathan și tremurul din vocea lui.

— Lilly, cred că știi cât de mult te iubesc și chiar am crezut că atunci când Kathleen nu avea să mai fie conștientă, ar fi fost în regulă să o ducem la un sanatoriu și să divorțez de ea, dar acum știu că

nu o pot face. Și nu pot să îți distrug și ție viața. Ai doar cincizeci de ani. Ar trebui să cunoști pe cineva de vârsta ta. Dacă Kathleen mai trăiește vreo zece ani, și eu la fel, voi ajunge la optzeci. Ce viață am avea atunci?

După care Jonathan adăugase:

— Unii oameni au o premoniție înainte să moară. Tatăl meu a avut una. Se spune că Abraham Lincoln, în săptămâna dinainte să fie împușcat, a visat că trupul lui era întins într-un sicriu în Casa Albă. Știu că s-ar putea să sune prostește, dar am o premoniție că voi muri curând.

„L-am convins să ne mai întâlnim o dată", gândi Lillian. „Ar fi fost marți dimineața, dar Kathleen l-a împușcat luni seara. O, Doamne, ce să fac?"

Alvirah a fost de acord să ia prânzul cu Lillian, la ora unu. „Îmi place așa de mult de ea", gândi Lillian, „dar știu deja ce-mi va spune să fac. Știu deja ce ar trebui să fac. Dar oare voi face? Poate că e prea devreme să mă hotărăsc. Nu gândesc clar acum."

Agitată, se plimba prin apartament, făcând patul, aranjând prin baie, punându-și cele câteva vase de la micul dejun în mașina de spălat vase. Livingul primitor, cu covorul și mobilierul ei în nuanțe de pământ și cu picturile unor ruine antice pe pereți, fusese întotdeauna încăperea preferată a lui Jonathan. Lillian se gândi la serile când ea și Jonathan se întorceau la apartament și beau ceva după cină. Și-l imagină cu picioarele lui lungi întinse pe pernița fotoliului din piele spațios, pe care i-l cumpărase de ziua lui. „E locașul tău departe de casă", obișnuia să-i spună ea.

— Cum poți să iubești pe cineva atât de mult, după care să-i întorci spatele? țipase ea mânioasă când Jonathan îi spusese că voia să pună capăt relației lor.

— O fac *tocmai* din dragoste, îi răspunsese el. Dragoste pentru tine, pentru Kathleen și pentru Mariah.

Alvirah sugerase să se întâlnească la restaurantul relativ nou de pe strada ei, pe Central Park South, după care se răzgândise imediat.

— Sau mai bine la ceainăria rusească, spuse ea.

Lillian știa de ce Alvirah își schimbase alegerea. Numele restaurantului de pe Central Park South era Marea. „Seamănă prea mult cu «Mariah»”, gândi ea.

Lillian fusese la jogging în Central Park dimineața devreme, apoi făcuse un duș și luase micul dejun îmbrăcată într-un halat. Acum, se duse la dulap și își alese niște pantaloni de vară albi și un blazer albastru, o ținută care îi plăcuse îndeosebi lui Jonathan.

Ca întotdeauna, se încălță cu o pereche de pantofi cu tocuri înalte. Jonathan glumise pe tema asta. Cu doar câteva săptămâni în urmă, îi spusese că Mariah întrebase sarcastic dacă purta pantofi cu tocuri înalte și la săpături. „M-am răstit la el și i-a părut rău”, gândi Lillian, în timp ce își dădu cu fard de obraz și își mângâie pentru ultima oară părul negru, care îi încadra fața.

„Genul acesta de remarci pe care Mariah le făcea constant l-au terminat”, își spuse Lillian, în timp ce o inundă un val de resentimente și de amărăciune.

Telefonul sună chiar când era pe punctul de a pleca.

— Lilly, ce-ar fi să trec pe la tine, să te scot la prânz? spuse vocea de la telefon. Probabil că ești foarte abătută azi.

— Așa e, dar am vorbit cu Alvirah Meehan. S-a întors din călătorie. Luăm prânzul împreună.

Simți, mai degrabă decât auzi, pauza care urmă.

— Sper că nu intenționezi să-i spui nimic despre anumite chestiuni.

— Nu m-am hotărât încă, replică ea.

— Atunci nu o face. Îmi promiți? Pentru că, în clipa în care o vei face, se termină totul. Trebuie să aștepți, să te gândești calm și practic. Nu-i datorezi

nimic lui Jonathan. Și, în plus, dacă iese la iveală că s-a despărțit de tine și că s-ar putea să ai ceva ce el voia, probabil că vei deveni suspecta numărul doi, după soția lui. Crede-mă când îți spun că avocatul soției lui ar putea pretinde că te-ai dus acolo știind că îngrijitoarea era plecată. Jonathan ar fi putut să lase ușa deschisă pentru tine. Va spune că ai intrat, cu fața acoperită, l-ai împușcat, apoi ai pus arma în mâna nebunei de soții și ai plecat de acolo. Ar crea dubii în legătură cu soția lui.

Lillian răspunsese la telefonul din living. Se holbă la fotoliul pe care stătuse Jonathan atât de des, gândindu-se la momentele în care se cuibărise lângă el. Privi spre ușă și-l văzu din nou în prag, cu ochii minții, spunându-i: „Îmi pare rău. Îmi pare sincer rău, Lilly.”

— E absolut ridicol, rosti ea înflăcărată. Kathleen l-a ucis pe Jonathan pentru că era geloasă pe mine. Lucrurile stau și-așa destul de rău, fără să-ți mai imaginezi și tu scenariul ăsta. Dar să-ți spun un lucru: nu-i zic nimic lui Alvirah sau oricui altcuiva momentan. Din propriile motive. Asta pot să-ți promit.

14

În cele treizeci de secunde care urmară izbucnirii Lisei Scott, Simon Benet sună la poliția din Mahwah, ca să raporteze furtul bijuteriilor. Lloyd Scott zise răstit:

— Mă-ntorc imediat.

Și se duse grăbit în casa de alături, să aștepte împreună cu soția lui o patrulă mobilă.

Mariah privi când la un detectiv, când la altul.

— Nu pot să cred că soții Scott au fost jefuiți, spuse ea. Nu pot să cred. Chiar înainte să plece în călătoria aceea, luna trecută, Lloyd ne povestea despre noul lor sistem de securitate și despre camerele de luat vederi și Dumnezeu știe ce-au mai instalat prin casă.

— În zilele noastre, din păcate, puține sisteme nu pot fi penetrate de experți, îi spuse Benet. Se știa că doamna Scott ținea bijuterii de valoare în casă?

— Habar n-am. Nouă ne-a spus despre asta, dar, cu siguranță, toată lumea știa că își creează propriile bijuterii și poartă mereu podoabe frumoase.

În timp ce vorbea, Mariah începu să se simtă ca un observator a ceea ce se întâmpla în încăpere. Privi dincolo de detectivi, spre portretul tatălui ei, care atârna deasupra pianului. Asemănarea cu acesta era incredibilă, redând inteligența din expresia lui și umbra de zâmbet care nu îi lipsea niciodată de pe buze.

Soarele intra prin ferestrele de pe peretele din spate, creând un model de lumină pe designul geometric al covorului crem.

Simțindu-se oarecum detașată de toate, Mariah își dădu seama cât de multă curățenie trebuie să fi făcut Betty ca să readucă ordinea desăvârșită în livingul spațios după ce anchetatorii dăduseră peste tot cu praf pentru amprente. I se părea

incredibil că încăperea era din nou veselă și primitoare, cu canapelele ei cu model floral, cu fotoliile ei de lângă șemineu și cu măsuțele care puteau fi mutate atât de ușor. Când prietenii tatălui ei veneau în vizită, își trăgeau întotdeauna scaunele lângă canapea, ca să formeze un semicerc, urmând să servească acolo cafeaua și ceva de băut după cină.

Greg, Richard, Albert, Charles.

Oare de câte ori stătuse acolo cu ei de când se pensionase tatăl ei? În unele seri gătea Betty, dar alteori, tatăl ei prelua sarcina asta. Gătitul devenise un hobby pentru el și nu numai că îi plăcea, dar se și pricepea. „Acum trei săptămâni a pregătit o salată verde, cu șuncă Virginia, macaroane la cuptor și pâine cu usturoi", gândi ea. „A fost ultima cină pe care am luat-o împreună…

Ultima cină. Cina cea de taină. Cea de-a șaptezecea aniversare a tatei."

Trebuia să le spună detectivilor despre pergamentul pe care se poate să-l fi găsit tatăl ei.

Tresări, dându-și seama că ambii detectivi o priveau cu atenție.

— Îmi pare rău, spuse ea. Ați întrebat despre bijuteriile Lisei.

— Din ce ne-ați spus, se știa că are bijuterii și e posibil ca unele persoane să fi știut că le ținea în casă, dar, sincer, domnișoară Lyons, nu asta ne interesează acum. Am venit să vorbim cu dumneavoastră și cu mama dumneavoastră. Din moment ce domnul Scott ne-a spus că o reprezintă acum, poate stăm de vorbă cu dumneavoastră.

— Da, bineînțeles, spuse Mariah, încercând să discute calm. „Dacă vine vorba despre armă?" se gândi ea. „Ce anume ar trebui să le spun din tot ce știu, dacă întreabă?" Încercând să tragă de timp, zise: Vă rog să-mi permiteți să verific mai întâi cum se simte mama. Trebuie să ia niște medicamente la ora asta.

Fără să aștepte vreun răspuns, se duse în hol și o văzu pe Kathleen, urmată de Delia, coborând scările. Cu o expresie hotărâtă, Kathleen traversă rapid holul, intră în biroul soțului ei, deschise ușa de la dulap și o împinse pe Delia la o parte.

— Nu poți intra aici! țipă ea.

— Mami, te rog…

Vocea imploratoare a lui Mariah se auzi până în living.

Benet și Rodriguez se priviră unul pe celălalt.

— Vreau să văd asta, spuse Benet încet.

Se duseră împreună în birou. Kathleen Lyons stătea în capătul îndepărtat al dulapului, ghemuită la perete. Cu o voce plină de suferință, repeta întruna:

— Atâta zgomot… atâta sânge.

— Să încerc să o scot de acolo? o întrebă Delia pe Mariah, nesigură.

— Nu, n-are sens, spuse Mariah. Rămâi doar în cameră. O să stau puțin de vorbă cu ea.

Delia încuviință și se duse în locul unde se aflase scaunul din piele al lui Jonathan. Văzând-o acolo, Mariah își aminti de tatăl ei, întins pe scaun, cu sângele curgându-i din cap. Poliția reținuse scaunul ca probă, în noaptea crimei. „Oare mi-l vor înapoia?” se întrebă. „Oare *îl vreau* înapoi?”

— Domnișoară Lyons, spuse Benet încet, trebuie neapărat să vorbim cu dumneavoastră.

— Acum? întrebă ea. Doar vedeți în ce stare e mama. Are nevoie de mine.

— Nu vă voi reține mult, îi promise. Îngrijitoarea ar putea sta cu mama dumneavoastră cât timp vorbiți cu noi.

Mariah îi privi nesigură când pe el, când pe mama ei.

— Bine. Delia, adu-ți un scaun din living. Nu intra în dulap, dar stai aici, cu ea. Îl privi îngrijorată pe detectivul Benet. Mi-e teamă să o las singură. Dacă izbucnește în plâns, i se poate tăia respirația.

Rita Rodriguez simți emoția din vocea lui Mariah și știa că aceasta remarcase scepticismul de pe chipul lui Simon Benet. Cunoscându-l bine, lui Simon îi trecea prin minte ideea că, pur și simplu, Kathleen Lyons se prefăcea.

Delia se întoarse din living cu un scaun, îl așeză chiar lângă dulap și se așeză.

Kathleen își ridică privirea.

— Închide ușa, porunci ea. Închide ușa. Nu vreau să mă mai umplu de sânge.

— Mamă, e-n regulă, spuse Mariah încercând să o liniștească. O las doar puțin deschisă, ca să intre niște lumină. Mă întorc în câteva minute.

Mușcându-și buzele, ca să nu-i mai tremure, îi conduse pe detectivi în living. Simon Benet a fost cât se poate de direct.

— Domnișoară Lyons, jaful acesta este, bineînțeles, regretabil și înțelegem că domnul Scott este foarte supărat din cauza asta. Înțelegem și că o va reprezenta pe mama dumneavoastră și că vrea să aibă ocazia să stea de vorbă cu ea. Totuși, suntem în plină investigație a unei crime și trebuie să continuăm numaidecât. Permiteți-mi să v-o spun direct: Trebuie să vorbim cu amândouă și să primim răspunsuri la niște întrebări importante.

Se auzi soneria și, de data aceasta, fără să aștepte vreun răspuns, Lloyd Scott deschise ușa și intră. Cu fața pământie, spuse:

— Poliția din Mahwah e acasă la noi. Dumnezeule, cineva a intrat fără să declanșeze alarma de la casă sau cea de la seif. Credeam că avem un sistem imbatabil.

— Cum tocmai îi spuneam domnișoarei Lyons, nu mai există așa ceva, îi zise Benet. Este evident că a fost mâna unui profesionist. După aceea, tonul i se schimbă: Domnule Scott, înțelegem că sunteți foarte preocupat de propria dumneavoastră situație, dar așa cum îi ziceam domnișoarei Lyons, este imperativ să vorbim cu ea și cu mama.

— Mama mea nu e-n stare să vorbească cu dumneavoastră acum, spuse Mariah, întrerupându-l. Ar trebui să vă dați și singuri seama de asta. Realiză că ridicase tonul, dar o făcuse deoarece acum o putea auzi pe mama ei gemând. Am spus că voi vorbi cu dumneavoastră, îi aminti ea lui Benet, însă am putea să facem lucrul acesta atunci când mama va fi mai calmă? Neajutorată, adăugă: Trebuie să mă duc la ea.

Și se grăbi spre birou.

Simon Benet îl privi direct pe Lloyd Scott.

— Domnule Scott, vă pot spune că, momentan, avem motive rezonabile să o arestăm pe Kathleen Lyons pentru uciderea soțului ei. Era singură în casă cu el. Ținea arma în mână când a fost găsită, și amprentele ei sunt pe ea. Nu există vreun semn de intrare forțată sau vreo dovadă că ar lipsi ceva din casă. Am amânat acest lucru până acum pentru că vrem să ne asigurăm că nu e o înscenare. Dacă nu ne permiteți să vorbim cu ea în următoarele două zile, nu vom avea de ales și va trebui să o arestăm.

— Nu sunt semne de intrare forțată nici în casa mea, dar cineva a intrat și a fugit cu bijuterii în valoare de milioane de dolari, răspunse Lloyd Scott.

— Dar în casa dumneavoastră n-am găsit pe nimeni înarmat, spuse Benet.

Ignorând remarca, Lloyd Scott continuă:

— Evident, în momentul acesta au nevoie de mine acasă. Voi vorbi cu Kathleen, dar este clar că nu e în stare să discute nici măcar cu mine acum. Dați-mi timp până mâine. Dacă îi permit să vorbească cu voi, asta se va întâmpla mâine după-amiază. Dacă hotărâți să o arestați, contactați-mă. O voi preda eu. După cum vedeți, este o femeie foarte, foarte bolnavă. Apoi adăugă: De asemenea, o sfătuiesc pe Mariah să aștepte și să vorbească mai întâi cu mine înainte să vă răspundă la întrebări.

— Îmi pare rău, spuse Benet tăios. Investigăm o omucidere. Insistăm să vorbim cu Mariah imediat ce mama ei se liniștește. Pe ea nu o reprezentați.

— Domnule Scott, ați auzit-o pe Mariah spunând că e dispusă să discute cu noi, zise și Rodriguez pe un ton ferm.

Tenul, în mod normal rumen, al lui Lloyd Scott își revenea din paloarea care îl cuprinsese când auzise că fusese jefuit.

— Bine. E alegerea lui Mariah, dar trebuie să înțelegeți că nu puteți vorbi cu Kathleen acum sau oricând altcândva fără permisiunea mea.

— Da, înțelegem, dar dacă încercați să ne amânați din nou mâine și totuși nu o arestăm imediat, clienta dumneavoastră va sfârși prin a primi o citație ca să se înfățișeze înaintea marelui juriu și categoric o vor lua în vizor. Dacă invocă al Cincilea Amendament și nu depune mărturie, așa să fie, îi spuse Benet, dar e ca și cum ne-ar spune că e vinovată, nu-i așa? întrebă el sarcastic.

— Ținând cont de boala ei, vă asigur că nu are nici cea mai vagă idee ce înseamnă să invoci al Cincilea Amendament, și chiar dacă ar ști, ar fi absurd să se ajungă la concluzia dumneavoastră. Lloyd Scott aruncă o privire înspre birou. Trebuie să mă întorc acasă la soția mea. Când iese Mariah din birou, aș aprecia dacă i-ați spune că o voi suna mai târziu.

— Bineînțeles. Benet și Rodriguez așteptară până auziră ușa de la intrare închizându-se în urma avocatului, după care Benet spuse tăios: Cred că mama se preface.

— E prea greu să-ți dai seama, răspunse Rita, clătinând din cap, dar știu un lucru. Mariah Lyons e tristă din cauza tatălui ei și, evident, agitată. Nu cred că are vreo legătură cu toate astea. Pun pariu că e îngrozită la gândul că mama ei ar putea fi vinovată, dar va încerca să ne îndrume în alte direcții. Va fi interesant să vedem ce-o să născocească.

Trecură douăzeci de minute înainte ca Mariah să se întoarcă în living.

— Mama a adormit în dulap, spuse ea cu voce slabă. Toate astea au… Simțind că glasul începea să i se frângă, se opri și o luă de la capăt: Toate astea au fost covârșitoare pentru ea.

Vorbiră mai bine de o oră. Erau detectivi cu experiență, așa că o interogară serios. Nu negă faptul că era profund revoltată din cauza lui Lilly sau din cauză că tatăl ei o dezamăgise foarte tare.

Le răspunse sincer la toate întrebările despre armă. Cu zece ani în urmă, mamei ei îi plăcuse să meargă la poligon cu tatăl ei, dar nu mai călcase pe-acolo de când se declanșase demența. A fost uimită să afle că arma nu avea urme de rugină. Le spuse că, dacă tatăl ei continuase totuși să meargă la poligon, ei nu-i spusese niciodată.

— Știu că obișnuia să o țină în sertarul de la birou, adăugă, și știu la ce vă gândiți acum, dar chiar credeți că, dacă tata ar fi stat la birou și mama ar fi coborât, ar fi deschis sertarul și-ar fi scos arma, el n-ar fi oprit-o? Adică, Dumnezeule mare, arma aia ar fi putut foarte bine să nu mai fi fost în casă de ani de zile.

Apoi adăugă:

— Abia ieri am aflat însă că tatăl meu a avut o premoniție că va muri și e posibil să fi divulgat cuiva că bănuiește să fi găsit un pergament antic neprețuit, fiind îngrijorat în legătură cu unul dintre experții cu care se consultase.

Mariah a fost extrem de ușurată când detectivii plecară, în sfârșit. Urmări cum mașina lor ieșea de pe alee și își permise să spere puțin. Detectivii îl sunaseră pe părintele Aiden și se îndreptau acum spre New York ca să vorbească cu el despre pergamentul pe care Hristos probabil l-a scris pentru Iosif din Arimateea.

15

Pe măsură ce compania de software pe care o înființase începuse să se dezvolte, Greg Pearson fusese foarte hotărât că aceasta nu avea să fie listată la bursă. Nu voia să apară la rubrica de afaceri din *Wall Street Journal* sau *The Times* ori să se speculeze pe seama valorii ofertei publice inițiale a companiei Pearson Enterprises.

Era președintele consiliului de administrație și director general executiv al companiei, un om care nu ieșea în evidență, dar care era mereu extrem de bine informat asupra oricărui detaliu. Era respectat de asociații săi, dar, din pricina timidității sale, pe care mulți o luau drept răceală, îi fusese imposibil să lege prietenii strânse. De-a lungul anilor, se înscrisese la câteva cluburi de golf, printre care se număra și Racquet and Tennis Club din New York. Nefiind niciodată un atlet prea bun, nu-i plăcea în mod deosebit golful, dar își dădu seama, ulterior, că un handicap[1] destul de ridicat îi dădea posibilitatea să concureze și încercă să împărtășească același entuziasm ca partenerii lui de golf.

Juca tenis destul de bine și era un partener dorit la Racquet and Tennis Club.

Tot ce făcea Greg avea ca unic scop să o facă pe Mariah să se îndrăgostească de el. Se întrebase deseori dacă Jonathan înțelesese ce simțea pentru fiica lui. Jonathan îi spusese în glumă că ar trebui să găsească o fată care vorbea mult. Gândul acesta îl făcea mereu să zâmbească. Nu pentru că Mariah ar fi fost o vorbăreață. Era isteață și amuzantă, fiind o companie plăcută.

Și frumoasă.

Când se adunau cu toții la cinele date de Jonathan, îi era greu să nu îi urmărească fiecare mișcare. Îi plăcuse să observe relația caldă dintre ea și Jonathan.

— O, să ne ferească sfântul, Betty nu-i aici, și tati e bucătarul-șef, glumea ea dacă îl vedea pe Jonathan cu șorțul de bucătar.

Era întotdeauna foarte grijulie cu mama ei atunci când, în demența ei, Kathleen lua cuțitul în locul furculiței și îl ducea la gură, Mariah aplecându-se imediat spre ea să i-l schimbe.

Greg prețuia nespus de mult serile când grupul rămânea în living la un espresso și se întâmpla ca el să stea lângă Mariah pe canapea. Să o simtă aproape, să-i privească expresia feței, să se piardă în ochii aceia superbi de un albastru ca de safir, ce semănau atât de mult cu ai lui Jonathan. Momentele de genul acela erau atât incitante, cât și sfâșietoare pentru el.

„Ce păcat că a descoperit Kathleen fotografiile alea cu Jonathan și Lilly, acum un an și jumătate”, se gândi Greg. Mariah pusese atunci piciorul în prag și nu o mai primise pe Lilly la cinele lor.

Până atunci, Lilly venise și plecase întotdeauna cu Charles, iar Greg știa că Mariah crezuse că Lilly și Charles erau împreună. Fusese mai bine așa. Relația lui Jonathan cu Mariah fusese afectată când aceasta aflase despre Lilly, și amândoi avuseseră de suferit.

Sâmbătă dimineața, Greg jucă tenis, apoi se întoarse la apartamentul său din Time Warner Center, de pe Columbus Circle. Locuia acolo de patru ani și încă nu era sigur dacă designerul lui de interior nu exagerase cumva cu decorul ultramodern.

Alungă gândul ca nefiind important.

Pasiunea sa era munca și își adusese acasă o mulțime de materiale tehnice, pe care le studie o vreme, după care renunță și își dădu seama că trebuia neapărat să vorbească cu Mariah.

Aceasta îi răspunse la telefon, cu o voce încordată, dar caldă.

— Greg, ce drăguț din partea ta să suni. N-o să-ți vină să crezi ce se întâmplă pe-aici.

El ascultă.

— Vrei să spui că cineva i-a jefuit pe vecinii tăi în ultimele trei săptămâni și i-a lăsat fără bijuterii? Se știe când?

— Nu, nu știu dacă pot să stabilească exact când, spuse Mariah. Și Lloyd Scott – vecinul nostru – este avocat de drept penal. O va reprezenta pe mama. Greg, cred că o vor acuza de uciderea tatei.

— Mariah, lasă-mă să vă ajut. Te rog. Nu știu cât de bun e vecinul tău ca avocat, dar mama ta are nevoie de cea mai bună reprezentare, și poate că și tu. Se știe, mă tem, că tu și tatăl tău aveați probleme destul de serioase. Apoi, prinzând curaj, Greg adăugă: Mariah, trec pe la tine la ora șase. Mi-ai spus că îngrijitoarea de weekend a mamei tale e de mare încredere. Noi doi mergem să cinăm. Te rog să nu mă refuzi. Vreau să te văd și îmi fac griji pentru tine.

Când Greg lăsă din mână receptorul, rămase o clipă nemișcat, întrebându-se dacă să-și creadă urechilor cele auzite.

Mariah fusese de acord să ia cina cu el, ba chiar spusese că de-abia aștepta.

16

Profesorul Albert West știa că își asumase un risc calculat când, întorcându-se de la înmormântare, în acea după-amiază de vineri, îi spusese colegului său, profesorul Charles Michaelson, că Jonathan credea că descoperise pergamentul lui Iosif din Arimateea. Își mijise ochii în spatele ochelarilor, studiind intens reacția lui Charles.

Era posibil ca expresia de șoc a lui Charles să fi fost reală sau doar o interpretare actoricească foarte bună. Albert nu putea fi sigur, dar faptul că Charles menționase imediat că, în cazul în care Kathleen ar fi dat peste pergament, e foarte posibil să-l fi distrus, îl făcu să se gândească la alte posibilități. Oare Jonathan se gândise la același lucru? Dacă da, oare l-ar fi ținut în alt loc decât acasă, poate chiar să i-l fi încredințat cuiva în care avea încredere?

Cineva ca Charles?

Insomniac de-o viață, Albert fu chinuit de gândul acesta cea mai mare parte a nopții de vineri.

Sâmbătă dimineața, după un mic dejun lejer, intră în cel de-al doilea dormitor din apartamentul lui modest, amenajat ca birou, se așeză la masă și își petrecu dimineața revizuind planuri de lecții. Se bucura că semestrul de toamnă începea săptămâna următoare. Nu predase pe timpul verii și, chiar dacă nu se simțea niciodată singur, îi plăcea foarte mult interacțiunea cu studenții săi.

Știa că statura lui mică și vocea sa profundă îi aduseseră porecla Cimpoiul. I se părea nu doar potrivită, ci chiar isteață.

La prânz, Albert își făcu un sendviș să mănânce pe drum, își adună echipamentul de campare și coborî în garajul clădirii în care locuia. În timp ce își aștepta SUV-ul, își dădu seama că îi trecea din

nou prin minte cuvântul său preferat: „Dacă”. Dacă Charles mințea? Dacă Charles văzuse pergamentul? Dacă îi spusese lui Jonathan că și el credea că era autentic?

Dacă Charles îl avertizase pe Jonathan să nu țină pergamentul acasă? Ar fi putut foarte bine să-i amintească lui Jonathan că soția lui găsise fotografiile cu el și Lilly, pe care le crezuse bine ascunse.

Era posibil.

Avea logică.

Jonathan îl respecta pe Charles ca expert biblic și ca prieten. Ar fi putut foarte bine să-i fi dat lui pergamentul. Pe când urca în mașină, Albert se gândi la acel incident șocant petrecut în urmă cu cincisprezece ani, când Charles luase mită ca să autentifice un pergament despre care știa că era un fals.

Se întâmpla pe când Charles se afla în plin divorț și avea nevoie disperată de bani, își aminti. Din fericire pentru Charles, Desmond Rogers, colecționarul care cumpărase pergamentul, era foarte înstărit și se mândrea cu propria sa expertiză. Când Rogers și-a dat seama că fusese păcălit, l-a sunat pe Charles și l-a amenințat că anunță poliția. Albert se dusese atunci la el și îl implorase să nu facă din asta un caz penal. Reușise să-l convingă pe Rogers că va ajunge doar să se facă de râs în cazul în care chestiunea devenea publică, din moment ce le râsese în față altor experți care îi spuseseră că pergamentul era fals.

— Desmond, l-ai distruge pe Charles, care, de-a lungul anilor, te-a ajutat să dobândești unele antichități superbe și valoroase, îi spusese Albert. Te implor să înțelegi că se afla într-o vrie emoțională și financiară și că nu a acționat rațional.

Desmond Rogers se hotărâse, în cele din urmă, să accepte pierderea de două milioane de dolari și, cel puțin din câte știa Albert, nu mai spusese

nimănui despre toate astea. Și-a exprimat, în schimb, disprețul aprig față de Charles Michaelson.

— Sunt un bărbat care a reușit prin forțe proprii și știu multe persoane care s-au aflat într-o situație financiară groaznică. Nici una dintre ele nu ar fi luat mită ca să își înșele un prieten. Spune-i lui Charles că, în ceea ce mă privește, n-o să afle nimeni despre incident, dar că nu vreau să-i mai văd vreodată fața. E doar un escroc.

„Dacă Charles are pergamentul lui Jonathan, probabil că-l va vinde", hotărî Albert. „Va găsi un cumpărător secret pentru el."

Oare cât de mult îl disprețuia Charles pe Jonathan? Era clar pentru Albert că în acea primă călătorie arheologică, cu șase ani în urmă, Charles fusese foarte interesat de Lillian Stewart, doar ca să i se trântească ușa în nas în timp ce îi privise pe Lilly și pe Jonathan îndrăgostindu-se, practic, peste noapte.

Faptul că Charles le permisese tuturor celorlalți să creadă că el și Lilly erau împreună, când mergeau la cină la Jonathan, fusese ceva absolut atipic pentru el. Probabil că o făcuse la cererea lui Lilly.

Oare ce altceva ar mai face pentru ea?

„Mă întreb ce se va întâmpla acum?" gândi Albert pornind spre locul de campare pe care îl frecventase în ultima vreme, cel din Munții Ramapo, aflat la doar câteva minute de locul unde fusese ucis Jonathan.

17

Părintele Aiden O'Brien îi conduse pe detectivii Simon Benet și Rita Rodriguez spre biroul lui din clădirea anexă a bisericii Sfântul Francisc de Assisi de pe West 31st Street, din Manhattan. Aceștia îl sunaseră ca să-l întrebe dacă puteau trece să vorbească cu el, și fusese de acord, chiar dacă începuse să revadă imediat în minte exact ce anume putea să le spună și care ar fi fost cea mai bună formulare.

Teama lui cea mai mare era aceea că însăși Kathleen apăsase pe trăgaci și îl ucisese pe Jonathan. Personalitatea ei se schimbase radical în ultimii câțiva ani, după declanșarea demenței. Trecuse ceva vreme de când observase prima dată semnele că mintea ei începea să cedeze. Citise că mai puțin de un procent din populație prezenta simptome de demență după șaizeci de ani.

Părintele Aiden îi cunoscuse pe Jonathan și pe Kathleen pe când aceștia erau proaspăt căsătoriți, iar el, un tânăr preot. Jonathan, la doar douăzeci și șase de ani, își susținuse deja doctoratul în istorie biblică și făcea parte din colectivul Universității din New York. Kathleen își obținuse diploma de master în asistență socială și lucra pentru primărie. Locuiau într-un apartament micuț de pe West 28th Street și veneau la slujbă la biserica Sfântul Francisc de Assisi. Într-o zi, pe când ieșeau din biserică, intraseră în vorbă cu părintele Aiden, și nu peste mult timp, acesta acceptase să ia cina deseori în apartamentul lor.

Prietenia lor a continuat și după ce cuplul se mutase în New Jersey, și el a fost cel care o botezase pe Mariah când, pe la patruzeci de ani, Kathleen născuse, în sfârșit, copilul la care aproape că nu mai sperau.

„Timp de mai bine de patruzeci de ani au avut ceea ce s-ar putea numi o căsnicie perfectă", își

aminti părintele Aiden. Înțelegea ce simțise Jonathan pe măsură ce starea lui Kathleen se înrăutățise. „Dumnezeu știe că văd astfel de lucruri în fiecare zi printre enoriași, pe măsură ce fii sau fiice, soții sau soți se luptă să îngrijească un bolnav de Alzheimer”, gândi.

*„N*u *vreau să mă înfurii pe el, dar uneori mi se pare că Sam mă întreabă același lucru iarăși și* iarăși…”

„Am lăsat-o singură doar un minut și a aruncat toate rufele, pe care tocmai le împăturisem, în chiuvetă și-a dat drumul la apă peste ele…”

„La cinci minute după ce-am terminat de mâncat, tata mi-a spus că-i lihnit și-a început să scoată tot din frigider și să arunce pe jos. Doamne, iartă-mă, părinte, dar l-am împins și-a căzut. M-am gândit: «Te rog, Doamne, să nu-și fi rupt șoldul». Apoi s-a uitat la mine și mi-a spus: «Îmi pare rău că-ți fac atâtea necazuri». A avut unul dintre acele momente de luciditate absolută. El plângea, eu plângeam…”

Iată ce îi trecea prin minte părintelui Aiden în timp ce se îndrepta spre birou și îi invita pe Simon Benet și Rita Rodriguez să se așeze pe cele două scaune pentru musafiri.

„Jonathan era incredibil de răbdător și de iubitor cu Kathleen, până s-o fi întâlnit pe Lillian”, se gândi părintele Aiden. Și acum, oare mintea distrusă a lui Kathleen o împinsese să comită o faptă pe care nu ar fi făcut-o dacă ar fi fost Kathleen cea pe care o cunoștea el de atâția ani?

— Părinte, mulțumim că ne-ați primit atât de repede, începu Simon. Așa cum v-am explicat la telefon, suntem detectivi criminaliști la Procuratura districtului Bergen, și am fost trimiși să investigăm uciderea profesorului Jonathan Lyons.

— Înțeleg, spuse încet părintele Aiden.

Întrebările pe care se așteptase să le audă urmară una după cealaltă. De cât timp cunoștea familia

Lyons? Cât de des se întâlnea cu ei? Știa despre prietenia dintre profesorul Lyons și Lillian Stewart?

„Aici intrăm pe teren minat”, gândi părintele Aiden, vârându-și mâna în buzunarul robei și scoțându-și batista, după care își dădu jos ochelarii, lustruindu-i și punând batista înapoi în buzunar, înainte să răspundă cu grijă.

— Am întâlnit-o pe profesoara Stewart de două sau de trei ori, spuse el. Ultima dată, acum mai bine de trei ani, deși ieri, de la altar, în timpul misei funerare, am văzut că a venit mai târziu la biserică. Nu știu când a plecat.

— V-a cerut vreodată sfatul, părinte? întrebă Rita Rodriguez.

— Mulți oameni care îmi cer să-i consiliez înțeleg că intimitatea lor va fi respectată. Nu trebuie să subînțelegeți nimic atunci când vă spun că mi se pare nepotrivit să vă răspund la această întrebare. „Detectiva asta tânără și atrăgătoare, cu expresia ei respectuoasă, știe deja că aș fi ultima persoană la care ar apela Lillian Stewart pentru sfaturi”, gândi părintele Aiden. „E o întrebare-capcană.”

— Părinte Aiden, înțelegem că fiica lui Jonathan Lyons, Mariah, a fost foarte supărată că tatăl ei era implicat într-o relație cu Lillian Stewart. V-a vorbit vreodată despre asta?

— Repet…

Simon îl întrerupse:

— Părinte, am vorbit cu Mariah Lyons acum o oră. Ne-a spus de bunăvoie și deschis că vi se plângea din cauza lui Lillian Stewart și că simțea că relația tatălui ei cu aceasta înrăutățea starea mamei sale.

— Atunci știți ce-am discutat cu Mariah, spuse calm părintele Aiden.

— Părinte, ieri i-ați spus lui Mariah că tatăl ei, Jonathan Lyons, v-a vizitat acum zece zile –

miercuri, cincisprezece august, mai precis, spuse Simon.

— Da, i-am spus lui Mariah că, pe când beam cafea în mănăstire, Jonathan Lyons mi-a mărturisit că credea să fi descoperit un obiect de o valoare incomensurabilă, numit fie *Pergamentul Iosif din Arimateea,* fie *Scrisoarea Vatican.*

— Jonathan Lyons a venit să vă vadă special ca să vă spună despre pergament? întrebă Rita.

— Jonathan, așa cum am stabilit deja, era un prieten vechi, spuse părintele Aiden. Nu era ceva neobișnuit ca, dacă se afla prin zonă, să treacă pe la mine sau să mă viziteze la mănăstire. În acea după-amiază de miercuri, mi-a spus că revizuia niște pergamente antice descoperite într-o biserică închisă de multă vreme și aflată pe punctul de a fi demolată. S-a găsit un seif zidit în perete. În el se aflau niște pergamente antice și a fost rugat să le traducă. Părintele Aiden se lăsă din nou în scaun. Presupun că ați auzit de Giulgiul din Torino.

Ambii detectivi încuviințară din cap.

— Mulți cred că este giulgiul în care a fost înfășurat Iisus după răstignire. Chiar și papa de acum, Benedict, a fost citat afirmând că ar crede în autenticitatea lui. Vom ști vreodată cu certitudine? Mă îndoiesc, deși dovezile sunt foarte puternice. *Scrisoarea Vatican,* sau așa cum mai este ea cunoscuta, *Pergamentul Iosif din Arimateea,* are aceeași valoare inestimabilă. Dacă este autentică, e singurul exemplu de scrisoare scrisă de Hristos.

— Nu Iosif din Arimateea i-a cerut lui Pilat din Pont permisiunea să ia trupul lui Hristos și să-L îngroape în mormântul lui? întrebă Rita Rodriguez.

— Da. Iosif a fost multă vreme, pe ascuns, un discipol al lui Hristos. Poate vă amintiți de la lecția de catehism, când, la vârsta de doisprezece ani, Hristos a mers împreună cu părinții Lui la templu în Ierusalim, la Sărbătoarea Paștilor, dar când aceasta s-a încheiat, nu a plecat odată cu ceilalți. A

rămas în templu și a petrecut trei zile uluindu-i pe marii preoți și pe bătrânii din sinagogă cu cunoștințele Sale din Scripturi. Iosif din Arimateea era unul dintre bătrânii de la templu de atunci, continuă el. Când l-a auzit pe Hristos vorbind și a aflat apoi că se născuse în Bethlehem, a crezut că El era Mesia cel promis.

Părintele Aiden continuă tot mai înflăcărat:

— Nu știm nimic despre Hristos de când avea doisprezece ani și a vorbit despre Scripturi cu marii preoți în templu, până la nunta din Cana. Anii aceia din viața lui s-au pierdut pentru noi – anii pierduți. Totuși, mulți erudiți cred că o parte din timpul respectiv l-a petrecut studiind în Egipt, datorită intervenției lui Iosif din Arimateea. Scrisoarea, continuă el, dacă este autentică, i-a fost adresată de Hristos lui Iosif la scurt timp înainte de Răstignire. În ea, îi mulțumește lui Iosif pentru bunătatea și protecția pe care i le-a arătat încă de copil.

Autenticitatea acelei scrisori a fost disputată chiar din momentul în care apostolul Petru a dus-o la Roma. Unii papi au crezut că era autentică, alții nu. Se afla în Biblioteca Vaticanului și s-a răspândit vorba că papa Sixtus al IV-lea plănuia să o distrugă, ca să pună capăt controversei. După care a dispărut. Acum, după mai bine de cinci sute de ani, continuă el, este posibil să fi fost găsită printre niște pergamente antice pe care le studia Jonathan.

— O scrisoare scrisă de Hristos. Mi-e greu să-mi imaginez, spuse Rita Rodriguez, pe un ton neîncrezător.

— Ce v-a spus profesorul Lyons despre pergament? întrebă Benet.

— El credea că era autentic și l-a întristat faptul că unul dintre experții cărora li-l arătase era preocupat doar de valoarea sa monetară.

— Știți unde se află pergamentul acum, părinte? întrebă Benet.

— Nu, nu știu. Jonathan nu mi-a spus unde îl ține.

— Părinte, ați zis că ați băut o cafea în mănăstire. Înainte de asta, v-ați întâlnit cu Jonathan Lyons în biserică? întrebă Rodriguez.

— Ne-am întâlnit în biserică. Intrarea în mănăstire se face prin atrium.

— Jonathan Lyons v-a vizitat și în Camera de Reconciliere? întreba Rita, cu voce inocentă.

— Dacă da, nu v-aș putea spune, răspunse părintele Aiden, pe un ton brusc sever. Ceea ce bănuiesc că știți deja, doamnă detectiv Rodriguez. Văd că purtați o cruciuliță. Sunteți catolică practicantă?

— Nu perfectă, dar da, sunt.

Era rândul lui Simon Benet.

— Părinte, Jonathan Lyons avea o aventură de lungă durată cu o femeie care nu era soția lui. Dacă a intrat în Camera de Reconciliere și și-a mărturisit păcatele, ați fi putut să-i dați absolvirea în cazul în care intenționa să continue relația cu Lillian Stewart? Benet zâmbi apologetic. Și eu am fost crescut în religia catolică.

— Credeam că am fost clar când am spus că nu voi menționa nimic despre Jonathan Lyons, cu excepția celor ce mi-a spus despre pergament. Asta include și speculațiile dumneavoastră, domnule detectiv Benet. Totuși, voi adăuga ceva: O cunosc pe Kathleen Lyons de când era o tânără mireasă la douăzeci și ceva de ani. Nu cred, indiferent cât de rătăcită și de pierdută i-a devenit mintea acum, că ar fi capabilă să-și ucidă soțul pe care îl iubea.

Declarând răspicat acest lucru, părintele Aiden își dădu seama că, în adâncul inimii, credea ceea ce tocmai afirmase. În pofida temerilor sale de mai devreme, știa că pur și simplu Kathleen nu putea fi vinovată de uciderea lui Jonathan. Apoi, îi privi pe rând pe cei doi și își dădu seama că își irosea timpul apărând-o pe Kathleen în fața lor.

Se întreba oare ce-ar fi gândit ei dacă le-ar fi spus că Jonathan avusese o premoniție a morții sale iminente. Jonathan i-o zisese foarte clar la masă, dar ar fi putut fi periculos să menționeze vorbele lui. Se putea crede că ajunsese să se teamă de ieșirile tot mai violente ale lui Kathleen. Ultimul lucru pe care și-l dorea părintele Aiden era să-i înrăutățească situația.

Simon Benet nu își ceru scuze pentru că pusese o întrebare nepotrivită.

— Părinte Aiden, Jonathan Lyons v-a spus cu care expert, sau experți, s-a consultat ca să autentifice *Pergamentul Iosif din Arimateea*?

— Nu, nu mi-a spus, dar pot să vă zic că a folosit expresia „unul dintre experți”, așa că trebuie să-l fi arătat mai multor persoane.

— Cunoașteți vreun expert biblic, părinte Aiden? întreba Rita.

— Cei trei pe care îi cunosc cel mai bine sunt prietenii lui Jonathan – profesorii West, Michaelson și Callahan. Toți trei sunt erudiți biblici.

— Și Greg Pearson? Mariah Lyons ne-a spus că el și tatăl ei erau prieteni buni, și acesta îl invita întotdeauna și pe Pearson la cină, continuă Rita.

— Poate că i l-ar fi arătat lui Greg sau i-ar fi spus despre el pentru că erau prieteni, dar nu cred că ar fi avut vreun motiv să-l consulte pe Greg în calitate de expert.

— De ce credeți că nu i-a spus fiicei sale despre această presupusă descoperire?

— Nu știu, poate pentru că, din păcate, Mariah și tatăl ei nu mai erau la fel de apropiați de când el se implicase în relația cu Lillian Stewart.

— Ați spune că profesoara Lillian Stewart este, de asemenea, expertă în pergamente antice?

— Nu pot să vă răspund nici la această întrebare. Lillian Stewart este profesoară de limba engleză, dar nu știu să vă spun dacă aceasta implică și evaluarea pergamentelor antice.

Discuția cu detectivii dură aproape o oră și când aceștia se ridicară să plece, părintele Aiden O'Brien era sigur că aveau să se întoarcă. „Și când se vor întoarce", cântări el la rece, „se vor concentra pe relația lui Jonathan cu Lillian și dacă se poate să-i fi încredințat ei acest pergament neprețuit."

După ce aceștia plecară, simțindu-se extenuat, părintele Aiden se așeză din nou la birou. Înainte să-și dea seama că Jonathan avea o relație cu Lillian Stewart, participase ocazional la mesele pe care le dădea Jonathan pentru colegii lui. Îi plăcuse de Lilly și avusese impresia că era partenera lui Charles Michaelson. Avea un mod cochet de a vorbi cu Charles și tot timpul povestea despre o piesă de teatru sau despre un film pe care îl vizionaseră împreună. Era doar o acoperire pentru relația dintre ea și Jonathan.

„Și Jonathan fusese de acord cu asta", gândi părintele Aiden. „Nu-i de mirare că Mariah se simte atât de trădată. Oare Jonathan a păstrat Scrisoarea Vatican în apartamentul lui Lilly, ca să fie în siguranță?" se întrebă. „Și dacă da, oare aceasta va recunoaște că o are? Mai ales că Jonathan mi-a spus că plănuia să rupă orice legătură cu ea?"

Părintele Aiden se sprijini de ambele brațe ale scaunului, ridicându-se cu greu din cauza durerii de picioare.

„Ce ironie groaznică", gândi cu tristețe, „că, în cazul în care Kathleen chiar l-a ucis pe Jonathan, a făcut-o tocmai când acesta se hotărâse să își dedice restul vieții ca să o îngrijească și să-și îndrepte, în același timp, relația cu Mariah! Misterioase sunt căile Domnului", își spuse oftând.

18

Richard Callahan preda istoria biblică în campusul Rose Hill al Universității Fordham din Bronx. După facultate, se alăturase ordinului iezuit, dar rămăsese acolo doar un an, înainte să își dea seama că nu era pregătit să se dedice vieții de preot. La cei treizeci și patru de ani ai săi, încă nu se luase o decizie finală.

Locuia într-un apartament lângă campus. Crescut pe Park Avenue de părinții săi, doi renumiți medici cardiologi, era convenabil pentru el să meargă la lucru pe jos, dar mai era ceva. Campusul frumos, cu clădirile sale gotice și cărările mărginite de copaci ar fi putut foarte bine să fie plasate în Anglia, la țară. Când ieșea pe porți, îi plăcea să pătrundă în diversitatea cartierului aglomerat și în abundența de restaurante italiene splendide din apropiere, de pe Arthur Avenue.

Plănuise să se întâlnească la cină cu niște prieteni, la unul dintre acele restaurante, dar anulase întâlnirea pe când se întorcea de la înmormântare. Tristețea provocată de pierderea bunului său prieten și mentor Jonathan Lyons avea să fie o constantă în viața lui pentru multă vreme, dar Richard se gândea doar la cel care îl ucisese. Dacă se dovedea că era vorba despre Kathleen, care, în demența ei, comisese crima, știa că avea să fie închisă într-un spital de psihiatrie probabil pentru tot restul vieții.

Dar dacă avea să fie găsită nevinovată, oare pe cine altcineva ar fi început detectivii să investigheze considerând că ar fi avut un motiv să-l ucidă pe Jonathan?

Primul lucru pe care-l făcu Richard când intră în apartamentul său vesel de trei camere a fost să își dea jos haina, cravata și cămașa cu mâneci lungi și să-și ia un tricou. Apoi, se duse în bucătărie și își

scoase o bere din frigider. „Abia aștept să se răcească vremea”, gândi, întinzându-și picioarele lungi și lăsându-se pe spate în fotoliul vechi din imitație de piele pe care refuza să-i permită mamei lui să-l schimbe.

— Richard, încă nu ai depus jurământul sărăciei, îi spusese ea, și s-ar putea să nu-l depui niciodată, așa că nu e cazul să trăiești ca și când ai fi făcut deja pasul.

Richard zâmbi cu afecțiune, amintindu-și schimbul acela de replici, apoi se gândi din nou la Jonathan Lyons.

Știa că Jonathan traducea niște pergamente antice descoperite în seiful unei biserici închise de mult timp.

Oare găsise Jonathan *Pergamentul Iosif din Arimateea* printre ele? „Dacă n-aș fi fost plecat chiar atunci…”, gândi Richard. „Dacă mi-ar fi spus exact ce-a descoperit… Posibil să fi dat accidental peste el.” Richard își aminti de o simfonie de Beethoven care fusese descoperită pe un raft, într-o bibliotecă din Pennsylvania, cu doar câțiva ani în urmă.

Însă un gând obscur, care refuza să se contureze clar, începu să-l sâcâie în timp ce își pregătea niște paste și o salată. Nu-i dădu pace nici când alese un film la televizor. Continuă să-l necăjească și după ce se culcă, furișându-se din când în când în visurile lui, în timpul nopții.

Abia pe la jumătatea dimineții de sâmbăta, acesta ieși în sfârșit la iveală. Lilly mințise când spusese că nu știa nimic despre pergament. Richard era sigur de asta. *„Bineînțeles* că Jonathan i-ar fi spus despre descoperire. Poate chiar să-l fi lăsat la ea.”

Și, dacă așa stăteau lucrurile, acum, că el murise, oare Lillian avea să găsească discret un cumpărător pentru el și să bage în buzunar o sumă enormă de bani?

Era un scenariu pe care voia să-l discute cu Mariah. „Poate i-ar prinde bine dacă o invit diseară în oraș”, gândi.

Dar când o sună, află că Greg îi telefonase deja și lua cina cu el. Richard își dădu seama ce dezamăgit era să audă asta.

Oare se hotărâse prea târziu?

19

— Ai făcut treabă bună pentru o noapte, îi spuse cămătarul lui Wally Gruber când acesta își aduse prada din casa familiei Scott. Da' știi să le alegi, nu glumă!

Wally încuviință rânjind. La cei patruzeci de ani ai lui, scund, cu început de chelie, oarecum mătăhălos și cu un zâmbet amabil, care îl înmuia pe clientul credul, avea în spate o listă lungă de jafuri nepedepsite. Fusese prins o singură dată și făcuse închisoare un an. Acum, lucra într-o parcare supraetajată de pe West 52nd Street din Manhattan.

„Slujba mea de zi", își spunea el sarcastic. Wally descoperise un mod nou și mult mai sigur de a-și vedea de infracțiunile lui fără să atragă atenția poliției.

Planul pe care-l născocise consta în a plasa dispozitive de urmărire sub mașinile oamenilor ale căror locuințe se gândea să le jefuiască, după care urmărea mișcările mașinilor respective pe laptop.

Nu o făcea niciodată cu un client regulat al parcării, ci doar cu cei ocazionali, care parcau acolo doar pentru o noapte. Deseori, își alegea victimele în funcție de bijuteriile pe care le purta soția. La sfârșitul lunii iulie pusese un dispozitiv de urmărire pe Mercedes-Benz-ul unui tip care venise îmbrăcat la patru ace. Soția lui era o bombă, chiar și la cei cincizeci și ceva de ani pe care probabil că îi avea, dar smaraldele pe care le purta aceasta îi atrăseseră, de fapt, atenția lui Wally. Cercei lungi cu smaralde și diamante, un colier cu diamante și smaralde, o brățară care-ți sărea în ochi și un inel de cel puțin șapte carate. Wally trebuise să se forțeze să nu se holbeze la ele.

„Surpriză, surpriză", se gândi când Lloyd Scott îi dăduse un bacșiș de cinci dolari la sfârșitul serii. „Nici nu știi ce cadou tocmai mi-ai făcut."

În seara următoare se dusese în Mahwah, New Jersey, și trecuse pe lângă casa familiei Scott. Era bine luminată, atât în interior, cât și pe dinafară, și putu să citească marca sistemului de securitate pe care îl foloseau. „Bunicel”, își spusese în sinea lui admirativ. „Greu de păcălit pentru majoritatea oamenilor, dar nu și pentru mine.”

Mercedesul făcuse drumuri dus-întors spre oraș toată săptămâna următoare. Wally aștepta momentul potrivit. Apoi, trecuse o săptămână fără ca mașina să se miște. Wally mersese din nou să verifice locul. Două dormitoare erau luminate: unul la etaj și unul la parter.

„Ca de obicei”, se gândise. „Luminile pornesc automat, astfel încât oamenii să creadă că ești acasă.” Apoi, lunea trecută, seara, acționase. Folosind pentru propria mașină plăcuțe de înmatriculare furate și o cartelă de trecere E-ZPass „împrumutată” de la una dintre mașinile din parcare, condusese spre Mahwah și parcase mai jos pe stradă, unde era evident că se adunaseră mai mulți vecini. Pe stradă erau aliniate șase sau șapte mașini. Wally trecuse ușor de sistemul de alarmă, intrase în casă și tocmai terminase de golit seiful când auzise o împușcătură și se repezise la fereastră, chiar la timp să vadă pe cineva ieșind în fugă din casa de alături.

Privi cum mâna fugarului se întinse și trase eșarfa sau batista de pe față exact în momentul în care silueta sa trecu pe sub felinarul de pe aleea pietruită spre trotuar, cotind apoi și dispărând pe stradă.

Wally îi văzuse foarte clar chipul și în clipa aceea i se fixă în memorie. Poate că, într-o zi, urma să aibă nevoie de amintirea respectivă.

Se întrebă dacă mai auzise și altcineva împușcătura și dacă nu cumva era cineva în casă care suna la poliție chiar în momentul acela. Apucându-și prada, Wally ieși în goană din casă, dar chiar și așa, zorit cum era, își aminti să încuie

seiful și să reseteze alarma. Ajunse la mașină, urcă și se îndepărtă cât mai repede de locul acela, cu inima bătându-i nebunește. Abia când ajunse în siguranța în Manhattan își dădu seama că uitase un detaliu foarte important. Lăsase dispozitivul de urmărire atașat de Mercedes-Benz, care era parcat în garajul casei pe care o jefuise.

Oare avea să fie găsit? *Când* avea să fie găsit? Fusese atent, dar se poate oare să fi lăsat vreo amprentă pe el? Pentru că, în cazul acesta, polițiștii aveau amprentele lui la dosar. Era un gând alarmant. Wally nu voia să se întoarcă la închisoare. Citise cu mult interes despre uciderea doctorului Jonathan Lyons și își dădu seama că polițiștii credeau că soția acestuia, care suferea de Alzheimer, era vinovată.

„Eu știu mai bine", se gândi Wally. Singura lui consolare era că, dacă polițiștii *chiar* reușeau să facă legătura dintre dispozitiv și el, ar fi putut să le dea descrierea ucigașului în schimbul unei sentințe mai ușoare pentru jaful de bijuterii sau poate chiar să-i ofere imunitate.

„Sau poate c-o să fiu foarte norocos și cei doi o să meargă la vreo petrecere șmecheră prin zonă și parchează din nou în garajul meu."

Oricât de îngrijorat ar fi fost, își dădu seama că era prea periculos acum să încerce să se furișeze din nou în garaj și să dea jos dispozitivul de urmărire de pe Mercedes.

20

Ocupați cu propriile gânduri, detectivii Simon Benet și Rita Rodriguez rămaseră tăcuți vreo cincisprezece minute după ce se urcară în mașină și porniră înapoi spre New Jersey.

Când ajunseră pe autostrada West Side, Rita privi gânditoare bărcile de pe Hudson, amintindu-și cum, cu doar câteva săptămâni înainte de 11 septembrie, se întâlnise cu soțul ei, Carlos, la ora cinci, într-o cafenea de pe malul râului, unde se serveau cocktailuri și se putea lua cina. Câteva dintre vasele impresionante se întorseseră în port, iar ea și Carlos se desfătaseră, în căldura după-amiezii târzii, cu frumusețea ambarcațiunilor din apropiere, având sentimentul că New Yorkul era special, era fenomenal.

Carlos lucra în World Trade Center când avusese loc acea tragedie supremă. „Într-o zi ca asta, de vară târzie, am fost ultima dată aici", se gândi. Și, din nou, se întrebă cine ar fi putut să prevadă vreodată un astfel de dezastru.

„Nu mi-am imaginat niciodată că-l voi pierde", își continuă șirul gândurilor. „Niciodată. Dar, la o adică, cu o săptămână în urmă, cam pe vremea asta, cine ar fi putut prevadă că profesorul Jonathan Lyons avea să fie ucis? A fost ucis într-o zi de luni", își spuse. „Mă întreb oare ce-a făcut în sâmbăta de dinainte. Avea o îngrijitoare cu normă întreagă pentru soția lui. Oare s-a furișat în New York, la iubita lui, Lillian Stewart?

Ar fi interesant să aflăm ce a făcut profesorul Lyons în weekend. Și cum rămâne cu *Pergamentul Iosif din Arimateea, Scrisoarea Vatican,* care se poate să fi fost scrisă de Hristos? Oare *chiar* a găsit-o Jonathan Lyons? Valoarea sa ar fi incalculabilă. Oare ar ucide cineva pentru ea? Bineînțeles că vom urmări și acest fir, dar nu cred că are de-a face cu crima", gândi Rita. „O soție

geloasă și dementă a apăsat pe trăgaci, și numele ei este Kathleen Lyons.”

— Rita, cred că profesorul nostru s-a dus la confesiune, sau poate ar trebui să spun în Camera de Reconciliere, cu părintele Aiden. Vocea directă a lui Simon Benet o trezi din reverie. Știu că am pus punctul pe „i” când l-am întrebat asta pe părinte.

— Crezi că Lyons plănuia să renunțe la iubita lui? întrebă Rita cu voce neîncrezătoare.

— Poate că da, poate că nu. Ai văzut cum se poartă soția lui. Poate i-a spus doar: „Părinte, nu mai rezist. Că-i corect sau nu, trebuie să închei o dată povestea asta”. N-ar fi primul.

— Cum rămâne cu pergamentul? La cine crezi că e?

— O să-i verificăm pe cei pe care i-a enumerat părintele Aiden – pe profesori și pe celălalt tip care stătea cu ei, Greg Pearson. Și vreau să vorbesc și cu Lillian Stewart. Dacă există vreun pergament valoros și e la ea, cine știe cât de mult va dori să ne facă această dezvăluire? Poate că s-a dus la mormântul profesorului Lyons, dar după nici două minute se afla în mașină cu Richard Callahan.

Simon Benet depăși o mașină condusă de un șofer lent.

— Momentan, pariez în continuare pe Kathleen Lyons, și următorul pas este să obținem un mandat de percheziție. Vreau să verific fiecare centimetru din casă. Am eu o bănuială că vom găsi alte lucruri care o leagă pe Kathleen Lyons de crimă. Dar, indiferent dacă mai găsim sau nu altceva, continuă el, o să-i recomand procurorului să o arestăm.

21

Willy stătea confortabil în fotoliul lui tapițat, cu picioarele pe o perniță, uitându-se la meciul dintre Yankees și Red Sox. Era finalul celei de-a noua manșe. Scorul era strâns. Willy, fan de-o viață al celor de la Yankees, își ținea respirația.

Auzi cheia răsucindu-se în broască și știu că Alvirah se întorcea de la prânzul cu Lillian Stewart.

— Willy, de-abia aștept să-ți povestesc.

Alvirah se așeză pe canapea, forțându-l pe Willy să oprească sonorul televizorului și să se răsucească în fotoliu ca să discute cu ea.

— Willy, începu Alvirah cu entuziasm. La telefon am avut impresia că Lillian avea nevoie de sfatul meu în legătură cu ceva, dar când ne-am întâlnit, a fost de-a dreptul evazivă. Am întrebat-o când l-a văzut ultima dată pe Jonathan și mi-a spus că miercurea trecută. El a fost împușcat cinci seri mai târziu, luni, ceea ce mi s-a părut cam ciudat.

— Așa că ți-ai pornit broșa.

Willy știa că, ori de câte ori Alvirah mirosea că nu era ceva în regulă, pornea automat dispozitivul de înregistrare din broșa ei în formă de soare.

— Da, deoarece Mariah mi-a spus mai demult că știa sigur că Lilly și tatăl ei se întâlneau cel puțin de două sau de trei ori pe săptămână și se vedeau întotdeauna măcar o seară în weekend. Jonathan stătea acasă în timpul zilei, îngrijitoarea de weekend e foarte de încredere, și dacă el și Lilly ieșeau la cină, rămânea la ea peste noapte.

— Aha.

— Dar întrebarea e: de ce nu s-a întâlnit cu Lilly în weekendul de dinainte de-a fi împușcat? E ceva dubios în asta. Adică, oare s-au certat? continuă Alvirah. Oricum, Lilly mi-a spus, bineînțeles, cât de dor îi e deja de Jonathan și cât de tristă e că el n-a internat-o pe Kathleen într-un sanatoriu, măcar

ca să o protejeze de ea însăși, și chestii de genul ăsta. Apoi, i-au dat lacrimile și a spus că Jonathan i-a povestit cât de îndrăgostiți fuseseră el și Kathleen și ce viață minunată au avut împreună înainte ca ea să se îmbolnăvească de Alzheimer, continuă Alvirah. Jonathan i-a spus că, dacă Kathleen ar fi avut de ales – deși evident nu avea – ar fi preferat să moară decât să fie în starea asta.

— Și eu la fel, scumpo, spuse Willy, dar dacă mă prinzi că pun cheia în congelator, fă-mi bagajele și trimite-mă la sanatoriu.

Își permise să arunce o privire scurtă la televizor, la timp să-l vadă pe cel mai bun jucător din echipa Yankees dând o lovitură decisivă.

Alvirah, căreia nu-i scăpa nimic, observă că privirea îi fuge înspre ecranul televizorului.

— Of, Willy, e-n regulă. Uită-te mai bine la meci.

— Nu, dragă, continuă să gândești cu voce tare! Îmi dau seama că ești pe drumul cel bun.

— Înțelegi ce vreau să spun, Willy? Alvirah începu să vorbească din ce în ce mai animat. Dacă Jonathan și Lilly s-au certat?

— Alvirah, doar nu vrei să spui că Lillian Stewart l-a împușcat pe Jonathan, nu?

— Nu știu ce vreau să spun. Dar știu ceva: o sun pe Mariah chiar acum și o întreb dacă o putem vizita mâine după-amiază. Trebuie să aflu mai multe despre ce se întâmplă pe acolo. Când termină de vorbit, Alvirah se ridică în picioare. O să mă schimb în ceva mai lejer. Ce-ar fi ca, între timp, să te uiți la finalul meciului?

Reluându-și poziția pe fotoliu, Willy apăsă butonul de la telecomandă ca să repornească sonorul și se uită la ecran. Cei de la echipa Yankees erau pe teren, sărind în sus de fericire și îmbrățișându-se unul pe celălalt. Prezentatorul strigă pe nerăsuflate:

— Cei de la Yankees au câștigat! Cei de la Yankees au câștigat! Două out-uri, finalul celei de-

a noua manșe, două strike-uri, și Derek Jeter nimerește un *home run!*

„Nu-mi vine să cred”, gândi Willy trist. „Mă uit la meci de trei ore și în clipa în care mă întorc cu spatele, Jeter marchează decisiv.”

22

Duminică dimineața, Mariah se duse la slujbă, apoi se opri la mormântul tatălui ei. Acesta cumpărase locul de veci cu zece ani în urmă, într-o zonă frumoasă în care fusese cândva un seminar. Pe piatra funerară era gravat numele de familie, LYONS. „Trebuie să-i sun să scrie și numele tatei", se gândi ea privind pământul proaspăt din locul în care fusese coborât sicriul tatălui ei.

Îi reveniră în minte fragmente din rugăciunea pe care o alesese pentru bilețelele funerare de la casa de pompe funebre. „Când freamătul vieții încetează și ne încheiem strădaniile… fie ca El să ne dea în sfârșit o locuință sigură, pace și odihnă sfântă."

„Sper că ești împăcat, tati", se gândi Mariah, încercând să nu plângă, „dar trebuie să mărturisesc că ne-ai lăsat cu o problemă grea pe cap. Știu că detectivii aceia cred că mama ți-a făcut asta. Tată, pur și simplu nu știu ce să cred, dar *știu* că, dacă o arestează pe mama și ajunge într-un spital de psihiatrie, va fi distrusă și atunci vă voi fi pierdut pe amândoi."

Dădu să plece, dar se întoarse.

— Te iubesc, șopti ea. Ar fi trebuit să încerc să fiu mai înțelegătoare în legătură cu Lilly. Știu cât de greu ți-a fost.

În cele cincisprezece minute cât dură drumul până acasă, începu să se pregătească pentru ce o aștepta acolo. La micul dejun, mama ei își împinsese scaunul în spate și spusese:

— Mă duc să-l chem pe tatăl tău.

Delia sărise imediat în picioare ca s-o oprească să urce la etaj, dar Mariah clătinase din cap. Știa că mama ei s-ar fi împotrivit oricărei încercări de a o opri.

— Jonathan… Jonathan…

Vocea mamei ei crescuse și scăzuse în intensitate pe măsură ce trecuse din dormitor în dormitor, căutându-l pe soțul ei. Apoi, coborâse din nou, încet.

— Se ascunde, spusese ea, uimită, dar era sus acum câteva minute.

„Mă bucur că Alvirah și Willy trec astăzi pe la noi”, se gândi Mariah. „Mama îi place așa de mult… Și întotdeauna îi recunoaște imediat.” Dar când vină pe strada pe care locuiau părinții ei, se alarmă văzând mașini de poliție pe aleea lor. Sigură că mama ei pățise ceva; parcă mașina în stradă, fugi spre casă, împinse ușa și intră, auzind imediat voci.

Detectivii Benet și Rodriguez erau în living. Trei dintre sertarele vechiului birou erau pe podea. Acum căutau în al patrulea, pe care îl puseseră pe măsuța pentru cocktailuri. Auzi zgomote de pași la etaj, pe hol.

— Ce… începu ea.

Benet ridică privirea.

— Detectivul-șef e sus, dacă vreți să vorbiți cu el. Avem un mandat de percheziție a casei, domnișoară Lyons, rosti Rodriguez dur. Poftim o copie.

Mariah ignoră documentul.

— Unde e mama? întrebă ea.

— E în biroul tatălui dumneavoastră, cu îngrijitoarea.

Mariah își simți picioarele ca de plumb când alergă pe hol. Un bărbat care mai mult ca sigur făcea parte din echipa de percheziție stătea la biroul tatălui ei și se uita prin sertare. Așa cum se temuse, mama ei era din nou în dulap, sprijinindu-se de peretele din spate, cu Delia lângă ea. Avea capul plecat, dar când Mariah o strigă, își ridică privirea.

Avea o eșarfă de mătase înfășurată în jurul feței, așa că i se vedeau doar ochii albaștri și fruntea.

— Nu mă lasă să i-o dau jos, spuse Delia cu un sentiment de vinovăție.

Mariah intră în dulap. Simți privirea detectivului urmărind-o.

— Mamă… Kathleen, e prea cald ca să porți eșarfa, spuse ea pe un ton liniștitor. De ce Dumnezeu ți-ai pus-o?

Îngenunche și o ajută pe mama ei să se ridice.

— Haide! Să scăpăm de chestia aia.

Kathleen o lăsă să-i desfacă eșarfa și să o scoată din dulap. Abia atunci își dădu Mariah seama că detectivii Benet și Rodriguez o urmaseră în birou și, din expresia cinică de pe fața lui Benet, era sigură că încă mai credea că mama ei se prefăcea.

— Aveți ceva împotrivă dacă le scot pe mama și pe Delia din casă cât timp efectuați percheziția? îl întrebă ea cu voce aspră pe Benet. Duminică dimineața luam deseori o gustare înainte de prânz pe Esty Street, în Park Ridge.

— Nicidecum. O singură întrebare: Sunt schițele mamei dumneavoastră? Le-am găsit în camera ei.

Detectivul ținea în mână un caiet de schițe.

— Da. Este una dintre puținele ei plăceri. Înainte, era o pictoriță pasionată.

— Înțeleg.

Când ajunseră la restaurant și chelnerul începu să îndepărteze tacâmurile pentru cea de-a patra persoană, mama ei îl opri imediat.

— Vine și soțul meu, îi spuse ea. Nu-i luați farfuria.

Chelnerul o privi pe Mariah, știind că ceruse o masă pentru trei persoane.

— Lăsați-le, vă rog, încuviință Mariah.

În următoarea oră, încercă să se consoleze cu gândul că mama ei mâncase unul dintre ouăle prăjite pe care i le comandase și își amintise chiar și că îi plăcea să bea un Bloody Mary în timpul gustării de duminică. Mariah îi comandă unul, rostindu-i mut chelnerului: „Fără vodcă”.

Chelnerul, un bărbat în jur de șaizeci de ani, încuviință din cap.

— Și mama mea, spuse el încet.

Mariah prelungi intenționat momentul servirii cafelei, sperând în zadar ca detectivii să fi plecat înainte să se întoarcă ele acasă, după o oră și jumătate. Mașinile de poliție de pe alee îi dădură de înțeles că încă se aflau acolo, dar când intră în casă, observă că erau pe punctul de a pleca. Detectivul Benet îi înmână un inventar cu lucrurile pe care le confiscaseră. Se uită peste el. Niște acte din biroul tatălui ei. O cutie cu documente care includea un dosar cu pergamente. Și caietul de schițe al mamei ei.

Îl privi pe Benet.

— Chiar trebuie? îl întrebă, arătând spre caietul cu schițe. Dacă mama începe să-l caute, se va supăra că nu-l mai găsește.

— Îmi pare rău, domnișoară Lyons, trebuie să îl luăm.

— Vă avertizez că dosarul cu pergamente ar putea conține ceva de o valoare inestimabilă.

— Știm despre epistola scrisă de Hristos și destinată lui Iosif din Arimateea. Vă asigur că vom găsi un expert care să se uite prin dosar cu multă, multă grijă.

Apoi plecară.

— Haide să ne plimbăm puțin, Kathleen, sugeră Delia. E atât de frumos afară…

Kathleen scutură încăpățânată din cap.

— Atunci, ce-ar fi să stăm în curtea interioară? propuse Delia.

— Mamă, de ce nu stai puțin afară? sugeră și Mariah. Alvirah și Willy vin azi pe la noi și trebuie să mă pregătesc.

— Alvirah și Willy? zâmbi Kathleen. Mă duc afară să-i aștept.

Singură, Mariah începu să facă curat prin livingul unde detectivii nu închiseseră de tot sertarele biroului și împinseră într-o parte vaza și

lumânările de pe măsuța pentru cocktailuri. Scaunele pe care le aduseseră din salon erau încă acolo. Se duse apoi în cabinetul tatălui ei. Pe biroul vechi, masiv, care fusese cândva mândria și bucuria tatălui său, se aflau acum diverse lucruri din sertare. „Presupun că au lăsat în urmă tot ce nu au considerat dovezi", gândi ea furioasă. I se părea că însăși esența tatălui ei fusese înlăturată din cameră. Soarele puternic de după-amiază scotea la iveală petele de uzură de pe covor. Cărțile pe care el le păstrase într-o ordine meticuloasă zăceau acum toate claie peste grămadă pe rafturi. Fotografiile cu mama, cu tatăl ei și cu ea fuseseră trântite de parcă ar fi fost niște nimicuri pentru privirile scrutătoare ale detectivei pe care o văzuse în birou.

Făcu ordine acolo, apoi urcă la etaj, unde era evident că toate camerele fuseseră percheziționate minuțios. La ora cinci termină, în sfârșit, de pus totul la loc și, de la fereastra dormitorului ei, îi văzu pe Willy și pe Alvirah parcându-și Buickul pe alee.

Ajunse lângă ușa de la intrare și o deschise, înainte ca aceștia să ajungă măcar la scări.

— Cât mă bucur să vă văd! spuse ea cu căldură, în timp ce Alvirah o îmbrățișă.

— Îmi pare atât de rău că am lipsit din oraș tocmai săptămâna asta, Mariah, spuse Alvirah. Mi-am tot frânt mâinile că eram în mijlocul oceanului și nu puteam să fiu cu tine.

— Ei bine, acum ești aici și asta contează, îi răspunse Mariah în timp ce intrară în casă. Mama și Delia sunt în curtea interioară. Le-am auzit vorbind acum un minut, deci înseamnă că mama e trează. A adormit pe canapeaua de acolo, ceea ce-i bine, pentru că n-a prea dormit de când tata a fost…

Mariah se opri, buzele ei neputând forma cuvântul pe care intenționase să-l rostească: „ucis".

Willy se grăbi să umple golul.

— Nimeni nu prea doarme când moare cineva din familie, spuse el cu convingere. Înaintă grăbit spre ușa culisantă din sticlă care ducea din living spre curtea interioară. Bună, Kathleen! Bună, Delia! Stați puțin la soare?

Râsul încântat al lui Kathleen o asigură pe Mariah că Willy avea să o țină ocupată câteva minute.

— Alvirah, înainte să ieșim, trebuie să-ți spun ceva. A fost poliția pe-aici azi-dimineață, cu un mandat de percheziție. Cred c-au răscolit fiecare hârtiuță din casă. Au luat pergamentele pe care le traducea tata. I-am avertizat că unul dintre ele ar putea fi o relicvă de neprețuit, o scrisoare a lui Hristos către Iosif din Arimateea. Este posibil ca tatăl meu să o fi găsit printre ele, crezând că e autentică.

Alvirah făcu ochii mari.

— Mariah, vorbești serios?

— Da. Părintele Aiden mi-a spus vineri, la înmormântare. Tata s-a întâlnit cu el în miercurea de dinainte să moară.

— Lillian Stewart știa despre pergament? întrebă Alvirah.

— Nu știu. Presupun că i-ar fi spus. Dacă mă întrebi pe mine, ar putea foarte bine să fie la ea.

Alvirah își trecu mâna peste umăr, pornind microfonul ascuns. „Nu îmi permit să-mi scape sau să înțeleg greșit vreun cuvânt”, gândi. Mintea începu să-i lucreze într-un ritm amețitor. „Jonathan s-a întâlnit cu părintele Aiden miercurea după-amiaza. Dacă Jonathan i-a spus că s-a hotărât să pună capăt relației cu Lillian? Lillian s-a întâlnit cu Jonathan miercuri seara. Oare s-a dus direct la ea, și dacă da, oare ce i-a spus? Lilly afirmă că nu s-au mai văzut și nici măcar nu și-au mai vorbit în acele cinci zile. Oare a mințit?” se întreba Alvirah. „Așa cum i-am spus lui Willy ieri, cineva trebuie să obțină lista cu apelurile dintre Jonathan și Lillian

de miercuri până luni. Dacă nu s-au sunat, asta înseamnă pentru mine că Jonathan i-a spus că s-a terminat totul între ei…”

Era prea devreme să-i împărtășească toate acestea lui Mariah. În schimb, zise:

— Mariah, hai să facem niște ceai și să mă pui și pe mine la curent cu totul.

— „Totul” însemnând faptul că detectivii cred că mama l-a ucis pe tata. „Totul” mai înseamnă și că nu m-ar surprinde deloc dacă ar aresta-o, continuă Mariah, încercând să nu-și piardă vocea. Se auzi soneria. Doamne, să nu se fi întors detectivii, murmură ea și se duse să deschidă.

Era Lloyd Scott, care nu pierdu deloc vremea.

— Mariah, tocmai m-a sunat detectivul Benet. O acuză pe mama ta chiar în timp ce vorbim. Îmi permite să o duc eu la procuratura din Hackensack să o predau, dar trebuie să plecăm chiar acum. Îi vor lua amprentele și o vor fotografia acolo, după care o vor închide. Îmi pare atât de rău.

— Dar *nu o pot* închide acum, protestă Mariah. Doamne, Lloyd, nu înțeleg în ce stare e?

— Cred că, pe lângă faptul că va stabili cauțiunea, judecătorul va dispune și o evaluare psihiatrică înainte să o elibereze, ca să poată stabili condițiile adecvate pentru cauțiune. Asta înseamnă că, în seara asta sau mâine, cel târziu, va fi internată într-un spital de psihiatrie. Nu se va întoarce acasă – cel puțin nu pentru o vreme.

În spatele casei, Willy, Kathleen și Delia se întorceau din curtea interioară.

— Atâta zgomot… atâta sânge, îi spunea Kathleen lui Willy, de data aceasta pe o voce veselă și melodioasă.

23

Ascunzătoarea lui secretă era într-un depozit aparent gol din sudul Manhattanului. Ferestrele de la etaj ale depozitului erau placate cu scânduri. Ușa de metal era încuiată cu lacăt. Ca să intre și să iasă din clădire, trebuia să ocolească până în spatele ei cu mașina, să treacă de o platformă de încărcare, până în dreptul unei uși de garaj duble ruginite, care i s-ar fi părut șubredă și dărăpănată oricărui trecător. Dar, după ce o deschise cu o telecomandă pe care o ținea în mașină, putu intra direct la parterul cimentat și cavernos.

Coborî din mașină și rămase nemișcat în spațiul acela gol, vast, plin de praf. Dacă, printr-o întâmplare nefericită, ar fi reușit să intre și altcineva acolo, nu ar fi găsit absolut nimic.

Se îndreptă spre peretele din spate, ecoul pașilor lui răsunând în tăcerea din jur. Se aplecă, împinse la o parte capacul protector de la o priză murdară și apăsă un buton ascuns. Din tavan coborî încet un ascensor. Când acesta atinse pământul, urcă în el, apoi apăsă un alt buton. Încet, în timp ce ascensorul urca, închise puțin ochii și se pregăti să se întoarcă în trecut. Când se opri, inspiră adânc a anticipare și trecu pragul. Aprinse lumina și se trezi din nou față în față cu comorile lui, cu antichitățile pe care le furase sau le cumpărase clandestin.

Încăperea fără ferestre era la fel de întinsă ca cea de la parter, numai că aceasta era singura asemănare dintre ele. În centrul acestui spațiu se afla un covor incredibil de viu colorat, cu figuri și modele complicate. Pe el erau grupate o canapea, scaune, lămpi și câteva măsuțe, o sufragerie micuță în mijlocul unui muzeu plin de comori. Statui, tablouri, ornamente de perete și vitrine cu obiecte din ceramică și tacâmuri împânzeau fiecare centimetru de spațiu.

Începu să simtă imediat liniștea pe care i-o aducea întotdeauna faptul că era înconjurat de trecut. Voia cu disperare să zăbovească acolo, dar nu se putea. Nici măcar nu putea vizita acum cele două etaje superioare.

Își permise, în schimb, să se așeze pe canapea preț de câteva minute. Trecu încet cu privirea peste fiecare obiect din colecția lui, desfătându-se cu frumusețea incredibilă din jur.

Dar toate acestea nu însemnau nimic dacă nu avea scrisoarea către Iosif din Arimateea. Jonathan i-o arătase. Știuse pe loc că era autentică. Nu avea cum să fie un fals. O scrisoare scrisă cu două mii de ani în urmă de Hristos. Pe lângă ea, Magna Carta, Constituția și Declarația de Independență păreau lipsite de valoare. Nimic, nimic nu era și nu putea să fie vreodată mai valoros. Trebuia să o aibă.

Îi sună celularul. Avea o cartelă preplătită, așa că nu puteau face legătura cu el. Îi dăduse numărul unei singure persoane, apoi urma să o arunce și să cumpere una nouă, în funcție de necesități.

— De ce mă suni? întrebă el.

— Tocmai am văzut la știri – Kathleen a fost arestată și acuzată de uciderea lui Jonathan. Nu-i așa că-i o veste bună pentru tine?

— Nu era deloc nevoie să mă contactezi pentru ceva ce aș fi aflat și singur în scurt timp.

Avea o voce rece, dar își dădea seama că și puțin alarmată. Nu putea avea încredere în ea. Ba mai rău, era clar că ea simțea că îl controlează tot mai mult.

Apoi întrerupse convorbirea și, preț de câteva minute lungi, pe care nu și le permitea, se gândi care ar fi fost cel mai bun mod de a rezolva situația.

După ce cugetă mai bine, o sună înapoi și stabili o întâlnire cu ea.

Curând.

24

Duminică seara, Lillian Stewart se gândi ușurată la decizia ei de a nu recunoaște în fața poliției că Jonathan îi dăduse ei pergamentul. O contactaseră deja doi membri diferiți din grupul de invitați ai lui Jonathan. Fiecare îi spusese direct că, dacă avea pergamentul, i-ar fi putut găsi un cumpărător contra unei sume imense de bani.

Primul ei instinct fusese să le spună polițiștilor că pergamentul era la ea. Știa că, dacă bănuielile lui Jonathan se confirmau, locul lui era în Biblioteca Vaticanului. Apoi se gândi însă la cei cinci ani pe care îi dăruise lui Jonathan, de pe urma cărora nu rămăsese cu nimic, în afară de multă durere. „Merit să mă aleg cu ceva", își spuse ea cu amărăciune. „Oricui l-aș vinde, vreau banii în mână", hotărî. „Fără transferuri bancare. Dacă apar două milioane de dolari de nicăieri în contul meu bancar, știu că banca trebuie să raporteze statului. O să pun banii în caseta de valori și îi scot treptat, astfel încât, în cazul în care mă verifică, să nu trezesc suspiciuni. Cum ar fi să am două milioane de dolari cu care să fac ce vreau? Încă aș prefera să-l am pe Jonathan", se gândi ea cu tristețe, „dar, din moment ce nu-l am, așa voi face."

Lillian se uită la ceas. Era ora șase. Se duse în bucătărie, își puse un pahar de vin și îl luă cu ea în birou. Se trânti pe canapea și aprinse televizorul. Știrile de la ora șase trebuiau să înceapă în doar câteva minute.

„Dacă mama ar mai fi în viață, știu ce-ar crede despre toate astea", își spuse. „Mama era cea deșteaptă. Tata era un adevărat ratat. Avea, ce-i drept, un nume impresionant, Prescott Stewart. Presupun că, atunci când l-a botezat așa, buni credea că avea să ajungă cineva."

Tatăl lui Lillian avea douăzeci și unu de ani și mama ei tocmai împlinise optsprezece când fugiseră în lume. Mama ei își dorise cu disperare să scape de casă, tatăl ei fiind un alcoolic înrăit care o abuzase fizic și emoțional atât pe ea, cât și pe mama ei.

„Mama a nimerit din lac în puț", gândi Lillian. „Tata era un împătimit al jocurilor de noroc. Nu au avut niciodată nici măcar doi bănuți puși deoparte, dar mama a rămas cu el până am împlinit optsprezece ani, de teamă că se va lupta cu ea pentru custodie. Știu că, dacă ar fi aici, mi-ar spune răspicat că locul pergamentului e în Biblioteca Vaticanului. Doar faptul că mă *gândesc* să-l păstrez ar înfuria-o. Probabil că am moștenit mai multe de la tata decât credeam."

„Ce nebunie", își spuse. „Principalul motiv pentru care Jonathan n-a divorțat de Kathleen a fost fiindcă știa că Mariah nu avea să-i mai vorbească vreodată. Mama n-ar mai vorbi niciodată cu mine dacă ar ști ce fac acum, dar, din nefericire, nu mai trebuie să-mi fac griji din pricina asta. Încă mi-e atât de dor de ea."

O cuprinse din nou durerea pe care o simțise în după-amiaza aceea când Jonathan o sunase să-i spună că venea să vorbească cu ea.

— Lilly, nu există o modalitate ușoară în care să-ți dau vestea asta, dar nu ne mai putem întâlni.

„Părea să fi plâns înainte, dar o spusese pe un ton hotărât", cugetă Lillian furioasă. „M-a iubit așa de mult, că m-a părăsit, după care a fost împușcat, în pofida intențiilor sale nobile de a-și reface relația cu Mariah și de a se dedica îngrijirii lui Kathleen. El și soția lui au avut parte de patruzeci de ani buni împreună, înainte să se îmbolnăvească Kathleen. Nu i-au ajuns? În ultimii câțiva ani, de cele mai multe ori nici măcar nu-l mai recunoștea. Oare de ce a rămas Jonathan cu ea? De ce nu a înțeles că îmi era dator și *mie* cu ceva? Și, într-un final, s-ar fi rezolvat lucrurile și cu Mariah; doar

știa cât de mult se înrăutățise starea mamei ei și prin ce trecea tatăl ei. Până și ea trebuia să fie destul de corectă să înțeleagă că măcar nu era nevoită să se confrunte cu asta clipă de clipă, zi de zi, ca el."

Începură știrile de la ora șase. Lillian își ridică privirea și văzu că știrea principală era despre moartea lui Jonathan. Ziariștii roiau pretutindeni în jurul tribunalului. Reporterul CBS de acolo relata:

— Mă aflu pe scările tribunalului din districtul Bergen, din Hackensack, New Jersey. După cum puteți vedea din imaginile video, filmate cu nici o oră în urmă, Kathleen Lyons, în vârstă de șaptezeci de ani, însoțită de renumitul avocat Lloyd Scott și de fiica ei, Mariah Lyons, au intrat în tribunal și au urcat la etajul doi, unde aceasta s-a predat în biroul procurorului din districtul Bergen. După o investigație de aproape o săptămână, a fost acuzată de uciderea soțului său, Jonathan Lyons, fost profesor NYU, găsit mort săptămâna trecută, în casa lui din Mahwah. S-a afirmat că inculpata Kathleen Lyons, care, conform surselor noastre, suferă de Alzheimer într-o fază avansată, a fost găsită ghemuită în dulap, strângând la piept arma cu care îl ucisese.

Înregistrarea o arăta pe Kathleen intrând încet în tribunal, între avocatul și fiica ei, fiecare ținând-o de câte un braț. „Măcar o dată, Rory, îngrijitoarea, nu apare în scenă", se gândi Lillian. „Nu mi-a plăcut niciodată de ea. Avea tot timpul o expresie care parcă zicea: «Îți cunosc secretul», când se uita la mine. Jur că dau vina pe ea pentru toate problemele. Jonathan mi-a spus că a ascuns fotografiile cu noi într-o carte falsă din biroul lui. Cum de-a reușit Kathleen să găsească exact cartea aia, ținând cont de câte lucruri avea Jonathan prin birou? Cred că pot ghici ce s-a întâmplat. Drăguța de Rory și-a vârât nasul pe acolo și, când a descoperit fotografiile, i le-a arătat lui Kathleen. Aduce numai necazuri."

La terminarea înregistrării, reporterul relată entuziasmat că Lloyd Scott și Mariah Lyons ieșeau în acel moment din tribunal. „Mariah pare devastată”, se gândi Lillian. „Ei bine, suntem amândouă în aceeași oală.” Mariah a fost asaltată de microfoane, dar Lloyd Scott le îndepărtă protector.

— Am doar câteva lucruri de spus, atâta tot, zise el aspru. Kathleen Lyons se va înfățișa mâine-dimineață, la ora nouă, înaintea judecătorului Kenneth Brown. Va pleda nevinovată la acuzațiile aduse. Judecătorul va discuta și condițiile de cauțiune.

Cu brațul pe după umerii lui Mariah, Lloyd o grăbi pe scări și urcară într-o mașină care îi așteptа.

„Mi-aș dori să fiu o muscă și să mă aflu în mașina aia”, își spuse Lillian. „Oare ce-o să facă acum Mariah? Va plânge? Va țipa? Cam la fel m-am simțit și eu când Jonathan a decis cu atâta noblețe că se putea lipsi de mine. M-am simțit ca o cerșetoare, plângând și țipând: «Asta a fost? Cum rămâne cu mine? Cum rămâne cu mine?»”

Se gândi la pergament. Era ascuns în cutia ei de valori de la bancă, la depărtare de două străzi. Existau oameni care și-l doreau cu disperare.

„Oare cât ar fi gata să plătească pe el?” se întrebă ea, în cazul în care ar fi organizat o licitație secretă pentru el.

Când i-l arătase Jonathan, cu trei săptămâni în urmă, observase mirarea și reverența de pe chipul lui, după care o întrebase dacă avea o cutie de valori în care să-l țină până urma să facă aranjamentele necesare ca să fie returnat Vaticanului.

— Lilly, e cea mai simplă scrisoare cu putință. Hristos știa ce avea să se întâmple. Știa că Iosif din Arimateea urma să-i ceară trupul după răstignire. Îi mulțumește lui Iosif pentru toată bunătatea pe care i-a arătat-o toată viața. Bineînțeles că Vaticanul va

vrea ca scrisoarea să fie autentificată de propriii erudiți biblici, continuase. Vreau să mă întâlnesc cu ei, să le-o înmânez chiar eu și să discutăm de ce anume consider că e documentul care cred eu că e.

„Când a fost aici ultima dată, Jonathan voia să ne întâlnim la bancă în dimineața următoare, ca să-i dau pergamentul. Am tras de timp", se gândi Lillian. „Voiam cu disperare să-l las să vadă cât de dor avea să-i fie de mine. I-am spus că i-l dau într-o săptămână, dacă nu își va schimba părerea. Și-apoi a murit."

Urmau reclame. Închise televizorul și privi celularul cu cartelă pe care i-l dăruise Jonathan. Era pe măsuța de cafea. „Terminam toate minutele, după care mai cumpăram", se gândi. „Îl sunam pe numărul lui de pe cartelă. Orice, ca să dovedim că relația noastră nu există. Și acum am trei", își spuse ea cu tristețe.

Cel de-al treilea telefon cu cartelă îi fusese dat de unul dintre cei care licitau pentru pergament.

— Nu vrem să lăsăm urme, o avertizase acesta. Polițiștii vor căuta pergamentul. Trebuie să știi că ei suspectează că îl ai sau că știi unde e. Dacă ne sunăm prea des, s-ar putea să le atragem atenția.

Ori de câte ori îl atingea, i se părea rece.

25

Profesorul Richard Callahan lua deseori cina duminică seara cu părinții lui, în apartamentul de pe Park Avenue, în care crescuse. Aceștia aveau un cabinet împreună, numele lor apărând deseori în topul celor mai buni medici cardiologi.

Ambii aveau șaizeci de ani, dar fizic vorbind, nici că ar fi putut arăta mai diferit unul de celălalt.

Mama lui, Jessica, era scundă și slăbuță, cu păr blond-închis până la umăr, pe care îl dădea pe spate cu ochelarii pe care îi ținea de obicei pe cap.

Tatăl lui, Sean, avea o claie de păr creț grizonant, o barbă tunsă scurt și un trup înalt, musculos, un omagiu adus zilelor sale de apărător-vedetă în cadrul echipei de fotbal Notre Dame, dar și exercițiilor fizice pe care le făcea cu regularitate, în fiecare zi.

Richard nu își dădu seama cât de tăcut fusese până când el și tatăl lui nu terminară de vizionat meciul Mets-Phillies. Când mama lui se duse în bucătărie ca să vadă de cină, tatăl lui se ridică, umplu două pahare cu sherry, dădu mai încet sonorul televizorului și-i spuse direct:

— Richard, evident că te îngrijorează ceva. E aproape ultimul minut din meci, iar tu ai stat tot timpul mut ca un pește. Deci, la ce te gândești?

Richard încercă să zâmbească.

— Nu, tată, de fapt, nu sunt îngrijorat. M-am gândit mult la fondul pe care mi l-a înființat bunicul când m-am născut. De acum patru ani, de când am împlinit treizeci de ani, eram liber să folosesc banii cum doream.

— Așa e, Richard. Păcat că nu l-ai cunoscut pe bunicul tău. Erai doar un bebeluș când a murit. A fost unul dintre oamenii aceia care au pornit de la zero, dar a avut un instinct al pieței incredibil. Când te-ai născut, a cumpărat acțiuni în valoare de douăzeci și cinci de mii de dolari de la companii

noi în care a avut încredere, acțiuni care acum valorează cât, două milioane și ceva?

— Două milioane trei sute cincizeci de mii douăzeci și doi de dolari și optzeci și cinci de cenți, conform ultimului extras bancar.

— Poftim! Nu-i rău pentru un imigrant irlandez care a ajuns aici cu cinci lire în buzunar.

— Trebuie să fi fost un tip pe cinste. Întotdeauna am regretat că nu l-am cunoscut.

— Richard, mi se pare că te gândești să faci ceva cu banii aceia.

— Posibil. Vom vedea. Prefer să nu discut despre asta acum, dar te asigur că nu e ceva care să vă îngrijoreze. Richard privi înspre televizor și sări brusc în picioare când văzu promo-ul pentru știrile de la ora zece: „Kathleen Lyons a fost arestată pentru uciderea soțului ei”, spuse reporterul. Pe ecran apăru o imagine cu Kathleen, alături de Mariah și de Lloyd Scott.

Richard era atât de concentrat asupra televizorului, încât nu observă că tatăl lui, bulversat de conversația pe care tocmai o purtaseră, îl studia atent și încerca să își dea seama ce se întâmpla.

26

Duminică seara, Alvirah și Willy așteptară până când Mariah se întoarse cu Lloyd Scott de la tribunal. Betty le lăsase pe masă mai multe sendvișuri și fructe, înainte ca ea și Delia să plece acasă.

— Știu că Mariah n-o să prea aibă poftă de mâncare, dar poate o să mănânce ceva când ajunge, zise Alvirah.

Era evident că, la sosirea ei acasă, Mariah le-a fost recunoscătoare să-i găsească așteptând-o. Lloyd Scott intră împreună cu ea în living. Alvirah și Willy nu îl cunoscuseră niciodată, dar îl urmăriseră la știri și simțiseră imediat că era persoana potrivită să o apere pe Kathleen și să o protejeze pe Mariah.

Lloyd nu plănuise să rămână, dar Alvirah îi spuse că trebuia să-i vorbească despre întâlnirea cu Lillian.

— Eram pe punctul de a-i spune mai devreme lui Mariah, dar apoi ați venit și ne-ați spus că, până la urmă, Kathleen trebuie să se predea, îi explică ea. Apoi adăugă: Dar ce-ar fi s-o facem în timp ce mâncăm ceva?

Se așezară la masa din salon; Mariah se simțea de parcă un tsunami se năpustise asupra ei, dându-și seama că nu mâncase aproape nimic în timpul gustării lor din cursul dimineții și că acum îi era foame. Reuși chiar să surâdă când Willy îi puse un pahar cu vin roșu în față.

— După toate prin câte ai trecut în ultima săptămână, ai nevoie de așa ceva, îi spuse hotărât.

— Mersi, Willy. Și vă mulțumesc amândurora că m-ați așteptat aici, și pentru toate astea, spuse ea, arătând spre mâncarea de pe masă.

Lloyd Scott se servi cu un sendviș și cu un pahar de vin pe care i-l oferise acum Willy.

— Doamnă Meehan, începu el.

— Te rog, spune-ne Alvirah și Willy, zise Alvirah, întrerupându-l.

— Și eu sunt Lloyd. După cum probabil că știți, sunt vecinul de alături al lui Kathleen și Mariah. Îl cunoșteam foarte bine pe Jonathan. A fost un om bun. De dragul lui, și al lui Kathleen și Mariah, voi face tot ce pot să o ajut pe Kathleen. Știu că asta și-ar fi dorit și el.

Alvirah ezită puțin, apoi începu:

— Cred că voi trece direct la subiect. Știm cu toții că, într-adevăr, Kathleen ar fi putut să-l împuște pe Jonathan. Pe de altă parte, nu ar fi greu să i se însceneze totul și să fie țapul ispășitor. Nu se poate apăra. Așa că haideți să privim lucrurile dintr-o perspectivă diferită. Am luat prânzul cu Lillian Stewart ieri.

— Da? întrebă Mariah șocată.

— Da. M-a sunat. Era înnebunită. Nu uita, Mariah, am cunoscut-o în croaziera aceea în care era cu tatăl tău. După aceea ne-am mai văzut doar o singură dată, când tatăl tău ne-a invitat la prelegerea lui de pe 92nd Street Y. Am luat cina împreună, dar pe atunci, te cunoscusem deja pe tine și, cu siguranță, a simțit că nu eram în apele mele în prezența ei. A fost ultima dată când am văzut-o sau am vorbit cu ea până când m-a sunat ieri din senin. Mi-a spus că voia să discutăm despre ceva important, așa că, bineînțeles, am fost de acord.

— Ce ți-a spus? întrebă Lloyd Scott.

— Tocmai asta e. Nimic. Undeva între momentul în care m-a sunat, părând nerăbdătoare să vorbim, și câteva ore mai târziu, când ne-am întâlnit la prânz, la restaurant, era evident că se răzgândise și că nu mai avea de gând să îmi facă vreo confidență. Practic, mi-a zis cât de dor îi era de Jonathan și cum tatăl tău ar fi trebuit să o ducă pe mama ta la un sanatoriu cu mult timp în urmă. Alvirah se lăsă în spate pe scaun. Dar, fără să-și

dea seama, e posibil să-mi fi spus ceva foarte important.

— Ce, Alvirah, ce anume? întrebară Lloyd Scott și Mariah în același timp.

— Am întrebat-o pe Lillian când a vorbit ultima dată cu Jonathan și mi-a spus că în miercurea de dinainte de lunea în care a murit.

— Dar e imposibil! exclamă Mariah. Știu că se ducea mereu să o vadă pe Lillian peste weekend. Mi-a spus Delia, care, așa cum știți, e tot timpul aici în weekend, când Rory e liberă. Tata își petrecea o parte din ziua de sâmbătă cu mama, după care pleca. Deseori, nu se întorcea până duminica după-amiaza, decât dacă știa că o să trec dimineața pe acolo.

— Gândește-te puțin, spuse Alvirah, lăsându-se cuprinsă de entuziasm. Poate că nu și-au vorbit în acele ultime cinci zile. Dacă s-a întâmplat ceva important între ei? Și, Mariah, n-am prea avut timp să vorbim, dar am citit în ziar că se poate ca tatăl tău să fi descoperit o scrisoare biblică valoroasă, despre care nimeni nu știe unde se află. Crezi că se poate să i-o fi dat lui Lillian și să se fi certat din cauza ei? După care sfârșește mort? Și Kathleen devine a doua victimă – poate a unei înscenări?

— Dacă tata n-a vorbit cu Lillian cinci zile, trebuie să fi fost ceva important, rosti Mariah încet. Părintele Aiden mi-a spus la înmormântare că tata l-a vizitat miercuri după-amiaza și că era sigur că pergamentul e autentic, fiind însă foarte tulburat deoarece unul dintre experții cărora li-l arătase fusese interesat doar de valoarea lui monetară. Din câte înțeleg, persoana aceea voia să-l vândă pe piața neagră. Tata ținea cu orice preț să îl returneze Bibliotecii Vaticanului.

— Știi cumva dacă tatăl tău i s-a confesat părintelui Aiden în ziua aceea? întrebă Alvirah.

— Părintele Aiden nu mi-a spus, dar știu că nu mi-ar spune oricum, din moment ce e confidențial.

— Nu sunt catolic, spuse Lloyd Scott, dar dacă tatăl tău s-a dus să se confeseze, asta nu înseamnă că voia să fie iertat pentru o greșeală pe care a considerat că a făcut-o?

— Ba da, spuse Alvirah cu convingere. Și mergi chiar mai departe. Dacă Jonathan avea de gând să se confeseze, probabil că se hotărâse deja să renunțe la Lillian. Așa că haide să presupunem că așa s-a întâmplat. Și să mai presupunem că în seara aceea de miercuri i-a spus și ei că relația lor s-a încheiat, aceasta fiind exact ziua în care ea mi-a zis că a vorbit ultima dată cu el.

— Poliția a luat cutii întregi de acte din biroul lui azi, interveni Mariah. Printre ele se aflau și documentele pe care le traducea, dar pur și simplu nu cred că ar fi lăsat ceva atât de valoros acolo. De fapt, nu cred că l-ar fi ținut în casă, deoarece știa că mama mai cotrobăia uneori prin biroul lui. Ne-am dat seama de asta când a descoperit fotografiile cu el și Lillian.

— Mi se pare logic, spuse Lloyd, să-i fi încredințat pergamentul lui Lillian. Știm cu toții că erau foarte apropiați. Ar fi putut să-l țină la ea în apartament sau în alt loc sigur. Mă gândesc că Jonathan ar fi vrut pergamentul în seara aceea de miercuri, bineînțeles, dacă nu cumva ea îl ținea altundeva și nu i l-a putut da pe loc. În cazul acesta, e posibil să se mai fi întâlnit în următoarele câteva zile. Așa că poate chiar *i l-a dat* înainte să moară și poate chiar îl avea în birou în noaptea în care a murit.

— Repet, când m-a sunat, Lillian încerca să se decidă cu privire la ceva, spuse Alvirah optimistă. Indiferent ce-mi ascunde momentan, are de-a face cu pergamentul acela și, posibil, chiar cu moartea lui Jonathan.

— Cred că trebuie să obținem numaidecât lista de apeluri telefonice pentru numărul de acasă și de celular ale lui Jonathan, spuse Lloyd. Dacă a folosit oricare dintre telefoane, sau pe ambele, ca

să o sune, atunci vom vedea dacă Lillian spune adevărul cum că n-a mai vorbit cu el în acele ultime zile.

— Mă îndoiesc de asta, spuse Mariah. L-am prins o dată folosind un alt celular decât cel obișnuit al lui. Cred că nu voia ca apelurile lui către Lillian să apară pe vreo factură telefonică din casă. Sincer, se temea că aș putea da peste ele.

— Știi, am văzut deseori lucruri de genul ăsta, zise Alvirah. Când oamenii vor ca unele dintre convorbirile lor să rămână private, își iau o cartelă preplătită, după care își tot cumpără minute în plus.

— Părerea mea, spuse Lloyd Scott încet, e că se prea poate ca ultima vizită pe care i-a făcut-o Jonathan lui Lillian Stewart să fi fost cu scopul de a pune capăt relației dintre ei. Dacă așa stau lucrurile și dacă pergamentul acela se afla la ea, atunci se poate să i-l fi returnat, caz în care procurorul ar trebui să îl găsească prin acele cutii. Precizez însă că știm doar ce ne-a spus ea, și anume că nu a mai vorbit cu Jonathan în acele câteva zile. Sau la fel de bine se poate ca Lillian să fi refuzat, din furie, să-i returneze pergamentul, iar convorbirile lor telefonice ulterioare, prin care el încearcă s-o convingă să i-l returneze, să se afle pe celălalt telefon.

Ascultând, parcă o greutate enormă i se ridica de pe umeri lui Mariah.

— Până acum, oricât de mult m-aș fi împotrivit, am crezut, în sufletul meu, că mama l-a ucis pe tata într-un acces de furie demențială, spuse ea încet, dar acum, pur și simplu, nu mai cred asta. Acum cred că există o altă explicație, pe care trebuie să o descoperim.

Lloyd Scott se ridică de pe scaun.

— Mariah, trebuie să mă gândesc la toate astea și să hotărăsc ce anume să-i împărtășim momentan procurorului. Trec să te iau mâine-dimineață la șapte și jumătate. Astfel, vom avea destul timp să

ajungem la tribunal înainte de ora nouă. Noapte bună tuturor.

27

Când se duse, în sfârșit, la culcare, duminică seara, Mariah își dădu seama că n-o sunase pe Rory să o anunțe că nu era nevoie să vină în dimineața următoare. Era prea târziu să mai sune acum, dar își zise că probabil Rory văzuse știrile de seară. De fapt, Mariah a fost surprinsă că Rory nu o contactase ca să-l spună cât de rău îi părea pentru toate astea.

În dimineața următoare, la ora șapte, deja îmbrăcată, Mariah își bea cafeaua în bucătărie, când, spre uimirea ei, auzi ușa de la intrare deschizându-se și, o clipă mai târziu, o salută Rory.

— Mariah, îmi pare atât de rău pentru tot ce s-a întâmplat. Draga, sărăcuța de maică-ta nu ar fi rănit pe nimeni dacă ar fi fost în toate mințile.

„Oare de ce mila ei pare atât de lipsită de substanță?” se întrebă Mariah.

— Draga, sărăcuța de maică-mea nu a rănit pe nimeni, Rory, întreagă sau nu la minte cum e.

Rory părea agitată. Părul ei încărunțit era prins într-un coc la spate, dar, ca întotdeauna, câteva șuvițe se desprinseseră din el. Ochii, măriți de o pereche de ochelari cu rame groase, i se umplură de lacrimi.

— O, Mariah, draga mea, ultimul lucru pe care aș vrea să-l fac e să te jignesc, pe tine sau pe mama ta. Mă gândeam doar că toată lumea crede că tragedia a fost provocată de demența ei. Am auzit la știri că e la închisoare și că va fi audiată de judecător în dimineața asta. Speram să o elibereze pe cauțiune și să o lase să se întoarcă acasă. Voiam să fiu aici să am grijă de ea.

— Foarte frumos din partea ta, spuse Mariah. Dacă judecătorul o lasă într-adevăr pe mama să vină azi acasă, voi avea nevoie de ajutorul tău. N-am fost deloc pe la birou săptămâna trecută și

trebuie să încep să mă ocup de niște lucruri pe acolo.

La șapte și jumătate fix, Lloyd Scott sună la ușă.

— Sper că ai reușit să dormi azi-noapte, Mariah, dar chiar și așa, probabil că n-ai dormit prea mult, spuse el.

— Da, nu prea. Eram extenuată, dar sunt atât de îngrijorată și mă gândesc întruna cum să dovedim că mama e victima unei înscenări.

— Mariah, dacă o va elibera pe Kathleen, ai prefera să vin la tribunal cu tine? întrebă Rory.

Scott răspunse în locul lui Mariah.

— Nu e nevoie, Rory. Aproape garantez că judecătorul va cere o evaluare psihiatrică înainte să i se permită să plătească o cauțiune. Asta va dura cel puțin două sau trei zile.

— Rory, du-te acasă. Bineînțeles, te voi plăti pentru zilele acestea, până vedem când o eliberează pe mama. Te țin la curent cu ce se mai întâmplă.

— Dar… încercă Rory să protesteze, dar apoi spuse reticentă: Bine, Mariah, sper să mă anunți că ai nevoie de mine cât mai curând.

Când ajunseră la tribunalul din Hackensack, Lloyd o conduse pe Mariah spre sala de judecată a judecătorului Kenneth Brown, care se afla la etajul patru. Așteptară tăcuți pe o bancă din hol până se descuiară ușile. Era doar opt și un sfert și știau că, într-o jumătate de oră, presa urma să fie peste tot.

— Mariah, o vor aduce pe mama ta în celula alăturată sălii de judecată cu câteva minute înainte să vină judecătorul, îi spuse Lloyd. Voi intra să vorbesc cu ea când ajunge. Mă va anunța unul dintre polițiști. Cât timp fac eu asta, tu așteaptă-mă în primul rând. Și, Mariah, repet: Este foarte important să nu declari nimic presei, oricât de mult ai vrea să o faci.

Mariah avea gura uscată. Fusese tentată să poarte jacheta negru cu alb pe care o avusese la înmormântare, dar alesese, în schimb, un costum

cu pantaloni de un albastru-deschis. Luă cureaua poșetei bleumarin, care se afla acum în poala ei.

Îi trecu prin minte un gând caraghios: „E același costum pe care îl purtam cu două săptămâni în urmă, când m-am întâlnit cu tata în New York, la cină. Mi-a spus că i s-a părut întotdeauna că albastrul mă prinde cel mai bine."

— Nu-ți face griji, Lloyd. Nu voi spune nimic, zise ea, în cele din urmă.

— Bine. Ușile s-au deschis. Să intrăm.

În următoarea jumătate de oră, sala de judecată începu să se umple cu reporteri și camere de filmat. La nouă fără zece, un polițist se apropie de Lloyd și-i spuse:

— Domnule Scott, clienta dumneavoastră se află în celula alăturată.

Scott dădu din cap și se ridică.

— Mariah, voi ieși de acolo chiar înainte ca mama ta să fie adusă în sală. O bătu ușor pe umăr. Totul va fi bine.

Mariah încuviință din cap și privi hotărâtă înainte, conștientă că era fotografiată. Îl văzu pe procuror cu un dosar sub braț, așezându-se la locul lui la masa avocaților, cel mai aproape de boxa juriului. Acum, că era acolo, pe Mariah o îngrozea realitatea a ceea ce era foarte posibil să se întâmple. „Dacă, cumva, printr-o nebunie, chiar o judecă pe mama și juriul o găsește vinovată? N-aș suporta. N-aș suporta."

Lloyd ieși de pe ușa laterală și se duse la masa avocaților. În clipa aceea, aprodul anunță:

— Ridicați-vă!

Judecătorul intră în sală și se întoarse spre polițiști și le spuse:

— Aduceți-o pe acuzată.

„Acuzată", se gândi Mariah. „Kathleen Lyons, acuzata de crimă a cărei unică «crimă» a fost că și-a pierdut mințile."

Ușa pe care intrase Lloyd se deschise din nou. De data asta, se iviră doi polițiști, câte unul de

fiecare parte a lui Kathleen, care o conduseră spre locul în care stătea Lloyd. Părul lui Kathleen era ciufulit. Purta o salopetă portocalie pe care scria cu negru, pe spate: BCJ – adică Bergen County Jail. Privi în jurul ei și o văzu pe Mariah. Lacrimile începură să-i curgă șiroaie. Mariah a fost îngrozită când văzu că avea cătușe la mâini. Lloyd nu o avertizase în legătură cu asta.

Judecătorul începu să vorbească.

— În cazul *Statul versus Kathleen Lyons,* conform plângerii 2011–000–0233, citați părțile prezente, vă rog.

— Onorată instanță, din partea statului, procurorul asistent-șef, Peter Jones.

— Onorată instanță, din partea lui Kathleen Lyons, Lloyd Scott. Menționez că doamna Lyons, clienta mea, este prezentă în sală.

— Doamnă Lyons, spuse judecătorul, sunteți de față la punerea dumneavoastră sub acuzare și aveți prima înfățișare în instanță. Procurorul va citi plângerea consemnată, după care avocatul dumneavoastră va răspunde acuzației. Apoi, mă voi gândi la suma și la condițiile pentru cauțiune.

Evident, Kathleen își dădea seama că vorbea cu ea. Îl privi rapid, dar apoi se întoarse spre Mariah din nou.

— Vreau acasă, gemu ea. Vreau acasă.

Cu inima frântă, Mariah ascultă în timp ce procurorul citi cu voce tare acuzațiile de crimă și posesie de arme de foc în scop ilegal, apoi răspunsul ferm al lui Lloyd: „Nevinovată”.

Judecătorul Brown le spuse că avea să îi asculte pe avocați în legătură cu cauțiunea.

— Domnule procuror Jones, din moment ce doamna Lyons a fost arestată ieri-seară, încă nu s-a stabilit cauțiunea. Voi asculta recomandările dumneavoastră, după care va vorbi domnul Scott.

Mariah îl ascultă pe procuror susținând că statul avea dovezi solide și că recomanda o cauțiune în valoare de cinci sute de mii de dolari. Dar, înainte

să fie eliberată, solicita și efectuarea unei evaluări psihiatrice într-un spital, pentru ca judecătorul să poată stabili „condițiile adecvate pentru a asigura protecția comunității”.

„Să protejeze comunitatea de mama mea?” protestă Mariah furioasă, în gând. „Ea trebuie să *fie* protejată, nu invers.”

Era rândul lui Lloyd Scott.

— Onorată instanță, clienta mea are șaptezeci de ani și o sănătate extrem de fragilă. Suferă de demență avansată. Cinci sute de mii de dolari este o sumă exagerată și inutilă în cazul acesta. Locuiește în Mahwah de treizeci de ani și nu prezintă deloc riscul de a fugi. Garantăm instanței că va beneficia de îngrijire și de supraveghere permanente la domiciliu. Vă implorăm, onorată instanță, să o eliberați pe cauțiune chiar astăzi și să programați o altă audiere peste o săptămână, pentru a stabili condițiile de eliberare pe cauțiune, după finalizarea unei evaluări psihiatrice ambulatorii. Menționez că am aranjat deja cu un garant să achite cauțiunea monetară indiferent de suma pe care alegeți să o stabiliți astăzi.

Mariah își dădu seama că se ruga. „Te rog, Doamne, fă ca judecătorul să înțeleagă. Fă-l să o trimită acasă cu mine.”

Judecătorul se aplecă în față.

— Scopul cauțiunii este să asigure faptul că acuzatul se va înfățișa la judecată, iar condițiile de eliberare pe cauțiune sunt stabilite pentru a proteja comunitatea. Doamna aceasta este acuzată de omucidere. Se presupune că este nevinovată, categoric, dar consider că, în circumstanțele de față, este absolut necesară efectuarea unei evaluări psihiatrice spitalicești, în urma căreia să primesc un raport detaliat, ca să pot lua o decizie în cunoștință de cauză privind suma cauțiunii și condițiile corespunzătoare. Va fi trimisă la Bergen Park Medical Center pentru o evaluare medicală și vom avea o altă audiere în acest tribunal vineri, la

ora nouă. Până atunci, nu poate fi eliberată pe cauțiune. Iată ce dispune instanța.

Uluită, Mariah îi privi pe polițiști escortând-o pe Kathleen înapoi în celula alăturată, cu Lloyd în urma lor. Mariah se ridică chiar când acesta se întoarse și-i făcu semn să îl aștepte. Polițiștii le solicitau acum fotografilor cărora li se permisese să facă poze în timpul procedurii să părăsească sala. În doar câteva minute, Mariah rămase singură în sala de judecată.

Zece minute mai târziu, când se întoarse Lloyd, îl întrebă:

— O pot vedea pe mama?

— Nu. Îmi pare rău, Mariah. Este în custodie. Nu e permis.

— Cum se simte? Spune-mi adevărul.

— N-o să te mint. E îngrozită. Își vrea eșarfa. De ce crezi că vrea să și-o lege în jurul feței?

Mariah rămase cu privirea ațintită asupra lui.

— Face asta de când a fost ucis tata. Lloyd, ascultă-mă puțin. Dacă a auzit împușcătura și a fugit pe scări? Dacă a văzut pe cineva cu fața acoperită? Dacă asta-i trece, de fapt, prin minte?

— Mariah, calmează-te. Chiar cred că va fi eliberată vineri. Poate că reușim să comunicăm cu ea atunci.

— Lloyd, nu-ți dai seama? Dacă cineva cu fața acoperită a intrat în casă, persoana respectivă ori a avut o cheie, ori ușa a fost lăsată descuiată. Am potrivit încuietoarea astfel încât mama să n-o poată deschide din interior, din noaptea aceea în care a ieșit din casă. Știm că poliția a spus că n-au fost semne de intrare prin efracție. E unul dintre motivele pentru care o acuză pe mama. Betty, menajera noastră, mi-a spus c-a plecat pe la șapte și jumătate, continuă ea, după ce părinții mei au terminat de luat cina și după ce ea a făcut curat prin bucătărie. Lucrează pentru noi de mai bine de douăzeci de ani. Am încredere absolută în ea. Rory lucrează pentru noi de doi ani. A stat lângă mama

în timpul cinei, după care a dus-o la culcare. Mama nu dormise bine în noaptea de dinainte și era agitată și obosită. Rory a spus că a adormit imediat. Și zice că a verificat încuietoarea de la ușa de la intrare, așa cum face întotdeauna, după care a plecat. La doar câteva minute după Betty.

— Poate că e timpul să o verificăm pe Rory, răspunse Lloyd. Folosesc un detectiv particular foarte bun în unele dintre cazuri. Îl sun. Dacă există ceva în trecutul ei ce-ar trebui să știm și noi, el va descoperi cu siguranță.

28

Colecționarul primi un alt telefon nedorit de la Rory.

— Tocmai am trecut pe la familia Lyons, spuse ea. Mariah și avocatul plecau spre tribunal. Mărturisesc că am început să devin cam neliniștită. Au spus ceva cum că totul e o înscenare. Până acum, am crezut că vor să dovedească doar că femeia aia e nebună. Dumnezeu știe că *așa e.* Sigur n-ai lăsat nici o dovadă în urma ta, amprente sau altceva?

— Am stabilit deja că ne întâlnim diseară. Nu puteai aștepta până atunci ca să discutăm?

— Ascultă, nu trebuie să-mi vorbești de parcă aș fi un gunoi. Suntem băgați amândoi până-n gât în treaba asta. Dacă încep cumva să mă verifice, vor descoperi că am cazier și m-am ars. Ne vedem diseară. Asigură-te că ai toți banii. Lucrurile se încing prea tare ca să mai stau pe aici. Îmi iau tălpășița până nu e prea târziu. Și nu-ți face griji, după ziua de azi n-o să mai auzi de mine.

— Faptul că ai cazier nu e o dovadă că ai avut de-a face cu asta, răspunse el dur. Dar dacă dispari, vor ști că ai fost implicată și îți vor lua urma. Așa că nu te panica. Dacă vorbesc cu tine, prefă-te că ești o îngrijitoare iubitoare, care abia o așteaptă pe Kathleen să se întoarcă acasă.

— Nu pot. N-o să țină. Am mințit când am aplicat la agenție pentru postul de îngrijitoare. Știi că mi-am inventat numele. N-am respectat eliberarea condiționată. Trebuie să plec de aici.

— Cum vrei tu, se răsti el. Îți aduc banii diseară. Așa cum am stabilit, iei metroul spre stația de pe Chambers Street. Să fii acolo la opt fix. O să opresc la colț, e o mașină mică și neagră, aceeași ca data trecută. Dăm o tură prin cartier. Îți dau banii; poți să-i numeri. Apoi, te las din nou la metrou și n-ai decât să-ți trăiești viața cum vrei.

După ce închise, Rory se gândi cum plănuise să nu mai dea de necaz după ce ieșise ultima dată din închisoare. „Dacă Joe Peck mi-ar fi cerut să mă căsătoresc cu el”, se gândi ea. „Dacă mi-ar fi cerut mâna, n-aș fi acceptat slujba aia din New Jersey. N-aș fi ajuns niciodată în casa aia, unde nenorocitul ăsta a venit la cină și m-a recunoscut. După care m-a șantajat ca să mă implic în toată treaba asta.”

Își permise să zâmbească larg. „Pe de altă parte, nu mi-a plăcut deloc să-i spăl și să-i hrănesc pe toți nebunii ăștia de când am ieșit din închisoare. Măcar m-am mai distrat din când în când, ca atunci când am găsit fotografiile alea cu Jonathan și Lilly și i le-am dat lui Kathleen. Cred că aveam nevoie de niște distracție în viața mea. Și acum, cu ceva bani în buzunar, aș putea să mă distrez pe bune, fără ploști în vizor.”

29

De pe ultimul rând din sala de judecată, detectivii Simon Benet și Rita Rodriguez priviseră cu atenție punerea sub acuzare a lui Kathleen Lyons. Când se încheie totul, merseră în biroul lor de la etajul doi și îl găsiră pe părintele Joseph Kelly, eruditul în studii biblice pe care îl angajaseră, așteptându-i. După ce vorbiseră cu părintele Aiden și aflaseră că era posibil ca Jonathan să se fi aflat în posesia unui pergament antic, îl contactaseră pe părintele Kelly și-l anunțaseră că era posibil să aibă nevoie de serviciile lui, spunându-i ce anume căutau.

În timpul percheziției de la casa familiei Lyons, Mariah le arătase cutia cu documentele la care lucra tatăl ei. Simon îl sunase pe părintele Kelly cu o seară în urmă și îi ceruse să vină la biroul procurorului la ora nouă și jumătate în dimineața următoare.

— Părinte, începu Rita, am înțeles că aceasta este cutia cu documentele pe care le traducea Jonathan Lyons înainte să moară. Am verificat rapid azi-dimineață toate celelalte articole pe care le-am confiscat și aceasta pare să fie singura cutie care conține acest tip de documente.

Părintele Kelly, în vârstă de optzeci și doi de ani, dar într-o formă remarcabilă, spuse sec:

— Vă asigur că o scrisoare care se poate să fi fost scrisă de Hristos pentru Iosif din Arimateea nu trebuie considerată un „tip de document”. Dacă o găsesc aici, mă voi considera binecuvântat să o fi ținut măcar în mâini.

— Înțeleg, spuse Simon. Trebuie să vă explic că există o regulă strictă ca un angajat al procuraturii să fie prezent ori de câte ori un expert verifică probele.

— E-n regulă. Sunt gata să încep.

— Biroul de alături e pregătit. Eu voi aduce cutia.

Cinci minute mai târziu, Simon și Rita, cu câte o ceașcă de cafea proaspătă în mână, se aflau din nou în biroul lor comun.

— Dacă părintele Kelly găsește pergamentul, ceva îmi spune că acest caz începe și se sfârșește cu Kathleen Lyons, spuse Simon. Fiica lui ne-a mărturisit că, atunci când nu era acasă sau nu lucra la acele documente, le ținea închise în fișetul din birou. Acolo erau când a fost împușcat. Dar dacă pergamentul acela nu se află printre ele, oricui i l-ar fi dat ar fi trebuit să-i fi spus până acum lui Mariah despre el. Până și *ea* a recunoscut că se prea poate ca Jonathan să se fi temut să îl lase prin preajma lui Kathleen după ce aceasta a găsit și a tăiat fotografiile acelea.

Rita rămase tăcută pentru o clipă, apoi îl privi direct.

— Simon, o să fiu sinceră cu tine. După ce-am văzut-o azi pe Kathleen Lyons în sala de judecată, mi-e greu să-mi imaginez c-a reușit să ascundă pistolul acela de toată lumea, să-l încarce singură, după care să se furișeze în spatele lui și să-l împuște, ca să nu mai pomenim faptul că trebuia să stea la trei-cinci metri în spatele lui și să-l împuște direct în ceafă.

Știa că Simon începea să se înfurie.

— Uite ce e, continuă ea, înainte să-mi sari la gât, lasă-mă să termin. Știu că obișnuia să meargă la poligon cu soțul ei, așa că mai mult ca sigur că știa cândva să tragă cu arma aia. Dar ai văzut-o azi? Fizic vorbind, nu părea să-și coordoneze deloc mișcările. Privea în toate părțile, complet năucită. Crede-mă, nu se prefăcea. Pun pariu că psihiatrii o să descopere că nivelul ei de atenție e aproape inexistent. Eu zic că, dacă nu găsim pergamentul în cutie, atunci oricine îl are probabil că vrea să-l vândă și posibil să fi fost implicat în moartea lui Jonathan.

— Rita, am arestat ieri pe cine trebuia. Simon ridică tonul. Kathleen Lyons s-a purtat exact așa cum a făcut-o de fiecare dată când am văzut-o de când și-a împușcat soțul. Cred că suferă de Alzheimer, dar asta n-a împiedicat-o să taie atunci fotografiile pentru că era furioasă pe el și se pare că nu a împiedicat-o nici să-l împuște în cap săptămâna trecută pentru că încă era furioasă pe el.

O oră mai târziu, se auzi o bătaie în ușă și părintele Kelly intră în birou.

— Nu sunt multe documente în cutie, așa că le-am verificat destul de repede. Nici unul nu reprezintă o valoare prea mare, deci cu atât mai puțin poate fi vorba de o scrisoare scrisă de Hristos, de asta vă pot asigura. Mai aveți nevoie de mine?

30

Luni după-amiaza, după înfățișarea mamei ei în instanță, Mariah se întoarse la casa părinților ei și se duse în dormitor, se schimbă în niște pantaloni mai comozi și un pulover de bumbac, își răsuci părul în sus și-l prinse cu un pieptene. Apoi, preț de un minut lung, se uită la chipul ei reflectat în oglinda din baie, la ochii de un albastru-închis, ce semănau atât de mult cu ai tatălui ei.

— Tată, șopti ea, îți promit, îți *jur* că voi dovedi că mama e nevinovată.

Cu laptopul în brațe, coborî scările și se îndreptă spre biroul tatălui ei. Recunoscătoare că o ușoară senzație de calm începuse să înlocuiască emoțiile frenetice pe care le simțise în timpul audierii, se așeză pe fotoliul din salon, care înlocuise scaunul de birou confiscat de poliție în noaptea crimei.

„Săptămâna trecută n-am muncit deloc", se gândi Mariah. „Trebuie să lucrez înainte să încep să mă gândesc în ce situație financiară ne-a lăsat tata. Pot face o mare parte din treabă de aici." De fapt, se simți chiar ușurată să pornească laptopul, să-și verifice e-mailurile și să îi sune pe unii dintre clienții ale căror investiții le supraveghea. „E ca și cum lucrurile ar reveni la o oarecare normalitate", gândi. „Chiar dacă absolut nimic din viața mea nu e normal", continuă ea în gând, confuză.

Betty Pierce, care încă aranja camerele de la etaj după ce fuseseră percheziționate de poliție, îi aduse un sendviș și o ceașcă de ceai.

— Mariah, pot rămâne în noaptea asta dacă vrei companie, îi spuse șovăitor.

Mariah își ridică privirea și văzu îngrijorarea profundă gravată pe chipul menajerei lor de-atâta vreme. „Și ei i-a fost greu", își spuse.

— O, Betty, mulțumesc foarte mult, dar mă descurc. În seara asta cinez cu Lloyd și cu Lisa, dar mâine seară vreau să-i invit pe cei care făceau

parte din grupul special de invitați al tatei să ia cina cu noi. Cei patru, ca de obicei – profesorul Callahan, profesorul Michaelson, profesorul West și domnul Pearson.

— Cred că e o idee grozavă, Mariah, spuse Betty cu convingere, zâmbind acum. O să te înveselească prezența lor, și Dumnezeu știe că ai nevoie de asta. Ce vrei să gătesc?

— Poate somon. Tuturor le place.

Pe la ora patru, Mariah simți că ajunsese la zi cu toți clienții ei. „Doamne, ce bine e să intri din nou într-o rutină", se gândi ea. „E ca o evadare." În timp ce lucra, refuză intenționat să mai facă speculații cu privire la ce se întâmpla cu mama ei în spitalul de psihiatrie aflat la doar câțiva kilometri depărtare. Continuă să alunge astfel de gânduri și în timp ce dădu telefoane pentru invitația la cină.

Primul pe care îl sună a fost Greg; când îi auzi vocea, se gândi oare de ce îl sunase prima dată pe el. Chiar se simțise bine în compania lui sâmbătă seara. Admirația evidentă pe care i-o purta tatălui ei și povestirile amuzante pe care i le spusese despre el o făcuseră să-și dea seama că greșise incredibil de mult când îl considerase pe Greg șters și lipsit de emoții. Își aminti că tatăl ei îi spusese odată că, deși Greg era destul de timid, putea fi și foarte interesant și amuzant când era cu oameni în compania cărora se simțea confortabil.

Când secretara lui îi făcu legătura cu el, i se păru atât surprins, cât și încântat că îl sunase.

— Mariah, m-am gândit toată ziua la tine. Știu ce se întâmplă. Am vrut să te sun ieri-seară după ce-am văzut știrile, dar m-am gândit să nu te deranjez. Mariah, te-am întrebat sâmbătă seara și te întreb din nou: Cu ce te pot ajuta?

— Păi, poți începe prin a veni mâine-seară la cină aici, spuse Mariah imaginându-și-l în biroul lui spațios, aranjat impecabil, cu părul lui șaten părând mereu proaspăt tuns, cu ochii lui gri-verzi

atât de interesanți. Ar fi atât de bine dacă tu, Richard, Charles și Albert ați veni la masă. Ați fost foarte apropiați de tata. O să fie un fel de reuniune în onoarea lui.

— Bineînțeles că voi veni, răspunse Greg cu promptitudine.

Afecțiunea din vocea lui era evidentă.

— Pe la șase și jumătate, continuă Mariah grăbită. Ne vedem atunci.

Închise telefonul, dându-și seama că nu voia să tărăgăneze convorbirea: „Tată", se gândi ea, „mi-ai spus cândva că Greg mă place și că avea multe de oferit dacă i-aș fi dat o șansă…"

Refuzând să mai insiste cu gândul acesta, îl sună pe Albert West.

— Am campat peste weekend în zona ta, îi spuse el. Munții Ramapo sunt într-adevăr atât de frumoși… Cred că am mers kilometri întregi.

Vocea lui răsunătoare îi aminti că tatăl ei îi vorbise despre combinația ciudată dintre vocea aceea și statura lui pipernicită, care îi câștigase lui Albert porecla de „Cimpoiul". Acesta îi acceptă numaidecât invitația, apoi spuse:

— Mariah, trebuie să te întreb ceva. A vorbit tatăl tău cu tine despre faptul că se poate să fi găsit un pergament antic valoros?

— Nu, îmi pare rău, dar nu mi-a spus, zise Mariah, cu durere în glas. Dar, de-a lungul anilor, mi-a vorbit despre *Scrisoarea Vatican* și am înțeles că se poate s-o fi găsit printre sulurile pe care le studia. Apoi, adăugă cu tristețe: Albert, știi cum stăteau lucrurile. Relația mea cu tata a fost destul de afectată în ultimul an, sau mai bine de un an, din cauza lui Lillian. Dacă lucrurile ar fi fost ca înainte, știu că mie mi-ar fi spus prima.

— Așa este, Mariah. Îmi va face plăcere să vin mâine. Am putea vorbi mai multe despre asta.

Alo-ul răstit al lui Charles Michaelson o făcu pe Mariah să zâmbească. „Charles pare întotdeauna puțin iritat", se gândi ea. Încă nu îl iertase complet

pentru că se prefăcuse a fi iubitul lui Lillian la atât de multe dintre cinele pe care le luaseră împreună în casa părinților ei, când, de fapt, îi oferea doar o acoperire pentru relația cu tatăl ei.

Acesta îi spuse că i-ar face mare plăcere să vină la cină, apoi o întrebă și el, ca Albert, despre pergament.

Îi repetă și lui ce-i spusese lui Albert, dar apoi adăugă:

— Charles, ar fi fost normal ca tata să-ți arate documentul pe care îl credea a fi Scrisoarea Vatican. Nimeni nu e mai expert ca tine în domeniul acesta. L-ai văzut vreodată?

— Nu, răspunse Michaelson grăbit, aproape înainte ca ea să termine de formulat întrebarea. Mi-a spus despre el cu doar o săptămână înainte să moară și mi-a promis că mi-l arată, dar, din nefericire, n-a mai apucat s-o facă. Mariah, e la tine sau știi unde e?

— Charles, răspunsul la ambele întrebări este „nu”. „Și oare de ce nu te cred?” se întrebă ea în gând, când închise. „Pun pariu că tata ar fi venit prima dată la tine.” Se încruntă, încercând să-și amintească de ce oare, cu câțiva ani în urmă, tatăl ei îi spusese că era foarte dezamăgit de Charles. „Oare la ce se referise?” se întrebă.

Ultimul pe care-l sună a fost Richard Callahan.

— Mariah. Bineînțeles că m-am gândit la tine. Nici nu pot să-mi imaginez prin ce treceți tu și mama ta. Ai putut s-o vizitezi?

— Nu, Richard, încă nu. Acum o evaluează. Mă rog să îi dea drumul acasă vineri.

— Sper, Mariah, sper.

— Richard, ești bine? Pari atât de trist sau de îngândurat…

— Ești foarte perspicace. Tata m-a întrebat același lucru aseară. M-am gândit mult în ultima vreme și am luat o hotărâre pe care am amânat-o de multă vreme. Ne vedem mâine-seară. Apoi, adăugă încet: Abia aștept să te văd.

„Richard s-a hotărât să-și reia instruirea ca să devină iezuit”, se gândi Mariah și se întrebă de ce oare se simțea atât de mâhnită. „Are atât de multe de oferit și nu-l vom mai vedea aproape deloc după ce se alătura din nou ordinului.”

La ora șapte, se schimba într-o fustă lungă albastră și o bluză de mătase albă, își refăcu machiajul, își pieptănă părul lăsat liber, străbătu gazonul spre casa familiei Scott și sună la ușă. Îi deschise Lisa. Ca de obicei, aceasta arăta superb, într-o cămașă de firmă multicoloră și pantaloni, cu o curea argintie care-i înconjura șoldurile și pantofi argintii cu tocuri de doisprezece centimetri.

Lloyd vorbea la telefon. Îi făcu semn cu mâna lui Mariah, care o urmă pe Lisa în living, unde pe o măsuță de cafea se aflau brânză și biscuiți sărați crocanți. Lisa turnă vin în două pahare.

— Cred că vorbește cu poliția, îi spuse ea încet lui Mariah. Au întrebat despre jaf. Doamne, nu-i așa c-ar fi grozav dacă mi-aș recupera o parte din bijuterii? Mi-e atât de dor de smaraldele mele. Încă îmi dau palme că nu le-am luat cu mine în călătorie.

Câteva minute mai târziu, când li se alătură și Lloyd, acesta spuse:

— Mda, foarte interesant. Poliția din New York City a sunat mai multe persoane care e posibil să fi parcat în parcarea supraetajată de pe West 52nd Street, de lângă Franklin Hotel. Au găsit numele noastre pe lista de la balul acela de caritate la care am mers acum câteva luni. Unul dintre angajații parcării îl suspecta pe un coleg de-al lui și l-a văzut atașând ceva de mașina unui client. S-a dovedit a fi vorba despre un dispozitiv de urmărire GPS. Clientul locuia în Riverdale. Poliția i-a verificat mașina, a găsit dispozitivul de urmărire și au aranjat ca el și soția lui să plece în Hamptons câteva zile. Au observat că modul de acțiune al escrocului era să verifice deplasările mașinii și, dacă mașina se afla în alt loc sau nu era folosită

deloc pe o perioadă mai lungă de timp, stătea la pândă lângă casă pentru a vedea dacă e goală. Poliția locală a supravegheat casa din Riverdale. A durat doar trei nopți înainte ca tipul să încerce să o jefuiască. Vor să verific dacă nu există cumva un dispozitiv de urmărire și pe mașina noastră. Au spus să nu-l ating dacă-l găsesc, ca să recupereze niște amprente de pe el.

Lloyd se îndreptă spre garaj. Când se întoarse, spuse:

— Avem și noi un dispozitiv de urmărire pe Mercedes, ceea ce înseamnă că tipul care l-a pus pe mașină trebuie să fie cel care ne-a spart casa!

— Smaraldele mele! strigă Lisa cu răsuflarea întretăiată. Poate o să le recuperez.

Pe Lloyd nu-l lăsă inima să-i spună soției sale că, mai mult ca sigur, smaraldele acelea fuseseră scoase deja din montura lor de vreun cămătar și vândute vreunui cumpărător dornic.

31

Luni seara, Kathleen stătea întinsă pe pat într-o rezervă din secția de psihiatrie a spitalului Bergen Park Medical Center. Încercase de câteva ori să se ridice, așa că acum era legată ușor de mâini și de picioare, pentru a împiedica alte încercări asemănătoare.

În plus față de medicamentele ei obișnuite, i se administrase un sedativ ușor ca să o liniștească, așa că se mulțumea să stea întinsă, în timp ce gânduri și amintiri contradictorii i se amestecau prin minte.

Zâmbi. Jonathan era acolo. Erau în Veneția, în luna lor de miere, plimbându-se mână în mână prin Piața San Marco…

Jonathan e la etaj. De ce nu cobora să discute cu ea?

Atâta zgomot… atâta sânge… Jonathan sângerează.

Kathleen închise ochii și se foi agitată. Nu auzi ușa deschizându-se și închizându-se și nu își dădu seama că o asistentă medicală se apleca spre ea.

Kathleen era la capătul scărilor când se deschise ușa de la intrare. Cine era? O umbră străbătu holul. Nu îi putea vedea fața…

Unde era eșarfa ei?

— Atâta zgomot… atâta sânge, șopti ea.

— Kathleen, visezi, îi sugeră o voce liniștitoare.

— Arma, bombăni Kathleen. Rory a pus-o în stratul de flori. Am văzut-o eu. Era cumva murdară de noroi?

— Kathleen, nu te aud. Ce-ai spus, dragă? întrebă asistenta.

— Luăm cina la Cipriani, spuse Kathleen.

Apoi, zâmbi în timp ce adormi. Era din nou în Veneția, cu Jonathan.

Asistenta ieși din cameră în vârful picioarelor. Primise instrucțiuni să noteze orice spunea

pacienta. Atentă, notă cuvânt cu cuvânt pe fișă: „Atâta zgomot. Atâta sânge. Apoi s-a dus să servească prânzul la Cipriani.”

32

Luni seara, când ajunse la capătul scărilor de la ieșirea din metrou, Rory văzu mașina așteptând la colț. Urcase treptele în fugă, așa că gâfâia acum. Simți că se sufocă. Trebuia să ia banii și să fugă. Dispăruse și cu câțiva ani în urmă, așa că o putea face din nou. Imediat ce ieșise din închisoare, după ce făcuse șapte ani pentru că furase de la bătrânica aia, încălcase condițiile de eliberare condiționată.

„M-am reinventat”, se gândi. Preluase identitatea unei verișoare de-a ei care se retrăsese, după ce ani de zile lucrase ca îngrijitoare, și se mutase în Italia, după care decedase brusc. „Am muncit pe brânci”, gândi ea furioasă. „Și acum, chiar dacă poliția nu poate dovedi că eu am lăsat arma afară și ușa descuiată, mă întorc la închisoare pentru că n-am respectat eliberarea condiționată. Și-am văzut-o pe smintita aia de Kathleen uitându-se pe fereastră când am pus pistolul în stratul de flori. Oare m-a văzut? Are felul ei de-a spune lucruri pe care ai crede că nu le-a observat.”

Portiera din dreapta a mașinii se deschise din interior. Strada era aglomerată și, chiar dacă era în continuare foarte cald, oamenii se deplasau rapid. „Toți se grăbesc să ajungă într-un loc cu aer condiționat”, gândi Rory, simțind cum sudoarea începea să i se adune pe frunte și pe gât. Își dădu la o parte o șuviță de păr care îi atârna peste bărbie. „În ce hal arăt!”, își spuse în timp ce urcă în mașină. „Când scap de aici, mă cazez într-un spa să-mi intru din nou în formă. Cine știe? Dacă arăt bine și am bani, poate că mă așteaptă și pe mine vreun Joe Peck pe undeva.”

Se întinse după mânerul ușii și o închise.

— Ora opt, spuse el, aprobator. Punctuală. Tocmai ce-am ajuns și eu.

— Unde-s banii?

— Uită-te pe bancheta din spate. Vezi cele două geamantane?

Își lungi gâtul.

— Par grele.

— Sunt. Ai vrut un bonus. Ți-am dat unul. Îl meriți.

Își duse mâna la gâtul ei și apăsă cu toată puterea cu degetul mare pe o venă.

Capul lui Rory căzu înainte. Nu simți acul pe care bărbatul i-l vârî în braț și nu auzi nici sunetul motorului în timp ce mașina gonea spre depozit.

— Păcat că nu vei mai fi în viață ca să te bucuri de sarcofagul pe care ți l-am pregătit, Rory, spuse el cu voce tare. În caz că nu știi ce-i aia, e un sicriu. Ăsta e demn de o regină. Nu că *tu* ai avea ceva regal în tine, fără supărare, adăugă cu o grimasă.

33

Detectivii veneau să stea de vorbă cu ea marți, la zece dimineața. Lillian nu dormi toată noaptea de luni spre marți. Ce avea să le declare?

Fusese o prostie să-i spună lui Alvirah că nu mai vorbise cu Jonathan din miercurea de dinainte să moară. *Absolut prostesc!*

Oare să le spună că Alvirah înțelesese greșit? Sau că era confuză când au luat prânzul împreună și că, de fapt, voia să spună că nu îl *văzuse* pe Jonathan de miercuri deoarece Kathleen fusese foarte agitată peste weekend și Jonathan nu dorise să plece de acasă? Dar că vorbiseră în fiecare zi?

„Ar fi logic", hotărî, în cele din urmă.

Le-ar putea spune că au vorbit doar de pe cartele preplătite și că, după ce Kathleen l-a ucis, a aruncat-o pe a ei.

Se gândi la acea ultimă noapte în care fuseseră împreună, când își lăsase la ea telefonul cu cartelă preplătită.

— Nu voi mai avea nevoie de el. Te rog, aruncă-l, și aruncă-l și pe al tău, îi spusese el.

Dar ea le păstrase pe ambele. Îngrozită, se întrebă dacă poliția avea să obțină cumva un mandat ca să-i percheziționeze apartamentul.

Era prea agitată ca să facă orice altceva în afară să înghită cafea, și-și duse ceașca în baie, unde făcu un duș și se spălă pe păr. Dură doar câteva minute să îl usuce, apoi își aminti cum i-l ciufulea Jonathan, în joacă, atunci când stătea la el în poală pe fotoliul cel mare.

— Arată prea aranjat, glumea el când ea protesta.

„Jonathan, Jonathan, Jonathan. Încă nu pot să cred că nu mai ești", își spuse în timp ce se machie cu grijă, încercând să-și acopere cearcănele de sub ochi. „Abia aștept să înceapă cursurile. Trebuie să

fiu cu alți oameni. Să fiu ocupată. Să ajung acasă obosită. Să nu mai aștept să sune telefonul."

Temperatura scăzuse peste noapte și erau acum vreo 21 de grade. Se hotărî să se îmbrace cu un trening și să-și ia niște adidași, ca să le lase detectivilor impresia că avea să iasă imediat ce plecau ei.

La ora zece, se auzi prompt soneria. Îi recunoscu pe cei doi, tipul cam șifonat cu păr din ce în ce mai rar și femeia cu piele măslinie, care stătuseră lângă Rory, la intrarea în casa de pompe funebre.

Simon Benet și Rita Rodriguez se prezentară. Lillian îi invită în apartament și le oferi cafea, pe care ei o refuzară, după care se duseră toți trei în living. Lillian se simți vulnerabilă și singură când se așeză pe canapea, în timp ce detectivii aleseră niște scaune cu spătar drept.

— Domnișoară Stewart, am vorbit puțin la telefon săptămâna trecută, dar am preferat să așteptăm puțin înainte să vorbim cu dumneavoastră în persoană, deoarece erați, evident, foarte supărată, începu Benet. Cred că ne-ați spus că vă aflați acasă, în noaptea în care a murit profesorul Lyons.

Lillian se crispă.

— Da, așa e.

— Atunci, i-ați împrumutat cuiva mașina dumneavoastră? Paznicul de la garaj spune că în seara aceea ați ieșit cu Lexusul pe la șapte și jumătate seara și v-ați întors la câteva minute după ora zece.

Lillian își simți gâtlejul încordându-i-se. Detectivul Benet tocmai spusese că, atunci când au sunat-o săptămâna trecută, era foarte supărată. Avea să folosească asta ca scuză. La naiba cu tipul ăla din garaj!

Apoi, își aminti că cea arestată pentru uciderea lui Jonathan era Kathleen. Dar cartela ei E-ZPass… Puteau verifica foarte ușor la ce oră

traversase podul George Washington spre New York.

„Fii atentă, fii atentă”, se avertiză singură. „Să nu-ți scape nimic, ca atunci cu Alvirah.”

— Când am vorbit cu dumneavoastră eram atât de copleșită, de șocată și de îndurerată, că nici măcar nu mai gândeam clar. Eram confuză. M-ați sunat miercuri, nu-i așa?

— Da, confirmă Rodriguez.

— Când am spus că am fost acasă, m-am gândit la seara de dinainte de a mă suna. Marți seara am fost acasă.

— Atunci ați ieșit luni seara, spuse Benet, presând-o.

— Da, am ieșit. „Ia-le-o înainte”, se gândi ea. Știți, Jonathan devenise foarte suspicios pe îngrijitoarea lor de peste săptămână, Rory, fiindcă o agita intenționat pe soția lui. Era convins că ea își vârâse nasul prin biroul lui și găsise cartea aceea în care erau pozele cu noi, arătându-i-le după aceea lui Kathleen.

— Din câte am înțeles noi, asta se întâmpla acum mai bine de un an și jumătate. De ce n-a concediat-o profesorul Lyons atunci?

— Pe vremea aceea nu o suspecta, însă cu doar câteva săptămâni în urmă, a surprins-o în biroul lui, stând pur și simplu, în timp ce Kathleen îi cotrobăia prin lucruri. Rory a pretins că n-a putut s-o oprească, dar Jonathan știa că mințea. Îndreptându-se spre camera lui, a auzit-o spunându-i lui Kathleen că poate mai erau și alte poze cu noi acolo.

Pe fața lui Simon Benet nu se citea nici o emoție.

— Repet, de ce n-a concediat-o imediat?

— Voia să vorbească mai întâi cu Mariah. Am înțeles că au avut parte de câteva îngrijitoare cât se poate de nepăsătoare, care nu o spălau pe Kathleen și care îi încurcau medicamentele. Ura gândul că trebuia să treacă din nou prin asta.

Apoi, simțindu-se mai încrezătoare, Lillian adăugă:

— Jonathan își făcea curaj să-i spună lui Mariah că venise timpul să o ducă pe mama ei la un sanatoriu, pentru ca el să își continue viața alături de mine.

Făcu ochii mari și îl privi direct pe Simon Benet, apoi pe Rita Rodriguez. Aceștia rămaseră impasibili. „Nici urmă de milă”, se gândi ea.

— Unde v-ați dus luni seara, domnișoară Stewart? o întrebă Benet.

— Eram agitată. Am vrut să cinez în oraș. Voiam să fiu lăsată în pace. M-am dus la un restaurant micuț din New Jersey.

— Unde anume în New Jersey?

— În Montvale. Lillian știa că nu avea cum să evite răspunsul. Eu și Jonathan obișnuiam să mergem acolo împreună. Se numește Aldo and Gianni.

— Pe la ce oră?

— Pe la opt. Puteți verifica. Mă cunosc cei de acolo.

— Știu unde e Aldo and Gianni. E la cel mult douăzeci de minute de Mahwah. Și v-ați dus acolo doar pentru că vă simțeați agitată? Sau trebuia să vină și profesorul Lyons?

— Nu… adică da. „Ai grijă”, se gândi Lillian, panicându-se. Aveam cartele preplătite de pe care vorbeam. Nu voia ca apelurile noastre telefonice să apară pe factura de la celular sau de la telefonul fix. Presupun că l-ați găsit pe undeva pe al lui. Plănuise să se strecoare din casă și să ia cina cu mine după ce îngrijitoarea o culca pe Kathleen, dar apoi a trebuit să plece și ea, așa că nu avea cine să rămână acasă cu Kathleen și, bineînțeles, nu putea s-o lase singură. Așa că am cinat singură și m-am întors acasă. Vă pot arăta chitanța de la restaurant.

— La ce oră v-a sunat profesorul Lyons ca să vă anunțe că nu mai poate veni?

— Pe la cinci și jumătate, când a ajuns acasă și-a aflat că îngrijitoarea pleca. Am hotărât să mă duc oricum la restaurant.

— Unde e telefonul dumneavoastră cu cartelă preplătită, domnișoară Stewart? întrebă Rita, cu voce caldă.

— Când am auzit că Jonathan a murit, l-am aruncat la gunoi. N-am suportat să-i mai aud vocea. Știți, uneori, dacă mă suna și nu puteam să-i răspund imediat, salvam mesajele de la el. Probabil ați găsit telefonul lui.

— Domnișoară Stewart, ce număr aveați dumneavoastră și ce număr avea dânsul?

Șocată de întrebare, Lillian se gândi rapid.

— Nu-mi amintesc. Jon a aranjat totul, el se ocupa de toate. Foloseam telefoanele doar ca să vorbim între noi.

Nici unul dintre detectivi nu reacționă în mod vizibil la răspunsul ei. Următoarea întrebare a lui Simon Benet o lovi din senin.

— Domnișoară Stewart, am aflat că se poate ca profesorul Lyons să fi fost în posesia unui pergament antic valoros. Nu se afla printre lucrurile sale. Știți ceva despre acest lucru?

— Un pergament valoros? Nu a suflat nici un cuvânt despre așa ceva. Bineînțeles, știu că Jonathan analiza niște documente găsite într-o biserică, dar nu a menționat niciodată că vreunul dintre ele ar fi valoros.

— Dacă a descoperit într-adevăr ceva valoros, vă surprinde că nu vi l-a arătat și dumneavoastră sau că nici măcar nu v-a pomenit despre asta?

— Spuneți că *se poate* ca Jonathan să fi găsit un pergament valoros? Adică nu sunteți siguri? Deoarece eu cred sincer că mi-ar fi spus și mie.

— Înțeleg, spuse Benet tăios. Să vă mai întreb ceva. Se pare că profesorul Lyons era un bun trăgător. El și soția lui obișnuiau să meargă la un poligon împreună, dar, evident, s-au oprit când au

apărut semnele de demență. *Dumneavoastră* ați mers vreodată la poligon cu dânsul?

Lillian știa că nu avea sens să mintă.

— Jonathan a început să mă ducă la un poligon din Westchester imediat după ce ne-am cunoscut.

— Cât de des mergeați?

„Pot verifica registrele”, se gândi Lillian.

— Cam o dată pe lună. Îi trecu prin minte o imagine a certificatului de trăgător de elită pe care îl primise de la ei și, înainte să o întrebe detectivii, adăugă: Mă pricep destul de bine. Apoi izbucni: Nu-mi place cum vă uitați la mine. L-am iubit pe Jonathan. Îmi va fi dor de el în fiecare zi, tot restul vieții mele. Nu mai răspund la nici o întrebare, nici una măcar. Ați arestat-o pe soția lui nebună, și pe bună dreptate. Se temea de ea, să știți.

Detectivii se ridicară.

— Poate ați vrea să ne mai răspundeți la o întrebare, domnișoară Stewart. Nu vă plăcea și nu aveați încredere în Rory, îngrijitoarea, nu-i așa?

— La întrebarea asta vă răspund, da, spuse Lillian aprinsă. Era un șarpe. Ea a găsit pozele alea și a stârnit toate necazurile. Soția și fiica lui Jonathan n-ar fi bănuit niciodată că aveam o relație dacă nu s-ar fi băgat ea.

— Mulțumim, domnișoară Stewart.

Apoi plecară. Tremurând toată, Lillian încercă să-și amintească ce le spusese. Oare o crezuseră? Poate că nu. „Am nevoie de un avocat”, se gândi ea înnebunită. „N-ar fi trebuit să vorbesc cu ei fără un avocat.”

Auzi telefonul sunând. Temându-se să răspundă, dar și să nu răspundă, se întinse după el. Era Richard, dar tonul vocii lui nu era cel cu care se obișnuise până atunci.

— Lillian, spuse el cu un glas puternic, n-am fost chiar sincer cu tine și tu clar m-ai mințit de îngheață apele. Am văzut pergamentul. Știu că e autentic. Jonathan mi-a spus că ți l-a dat să ai grijă de el. Și asta le voi declara și polițiștilor. Știu că ai

primit oferte pentru el, dar iată prețul tăcerii mele: îți dau două milioane de dolari pe el. Îl vreau și îl voi avea. E clar?

Nu așteptă să-i răspundă, ci închise telefonul.

34

Marți dimineața, la ora unsprezece, Wally Gruber a fost dus în fața judecătoarei Rosemary Gaughan din New York, ca să fie pus sub acuzare pentru jaf și tentativă de furt. Nici urmă de zâmbetul prietenos obișnuit pe fața lui rotundă. Trupul lui mătăhălos era îmbrăcat într-o salopetă portocalie de deținuți. Avea cătușe la mâini și la picioare, începu procurorul districtual adjunct:

— Onorată instanță, domnul Gruber este acuzat de jaf și de tentativă de furt la locuința menționată în plângere. Are deja la activ o condamnare pentru jaf, pentru care a executat deja sentința. Menționăm că dovezile sunt solide. Domnul Gruber a fost prins în flagrant de poliție, chiar când intra în casă. Mai menționăm și că poliția investighează un alt jaf din New Jersey, pentru care s-ar putea să fie responsabil. Lucrează într-o parcare supraetajată și există dovezi că a amplasat dispozitive de urmărire GPS pe mașini, ca să știe când oamenii nu sunt acasă. Jaful recent din New Jersey a implicat un furt de bijuterii în valoare de peste trei milioane de dolari, în timp ce familia respectiva era plecată în vacanță. Am fost informați că pe vehiculul proprietarului din New Jersey a fost amplasat un dispozitiv de urmărire GPS asemănător cu cel pus pe mașina proprietarului casei din New York. Anticipăm că va fi pus sub acuzare și de către poliția din New Jersey în viitorul apropiat. În plus, acuzatul este necăsătorit și locuiește singur într-un apartament de tip studio, închiriat. Ținând cont de toate aceste circumstanțe, credem că există un risc ridicat ca acesta să încerce să fugă și solicităm o cauțiune în numerar de două sute de mii de dolari.

Apoi vorbi avocatul apărării, Joshua Schultz, care stătea lângă Wally:

— În primul rând, Onorată instanță, domnul Gruber pledează nevinovat. În ceea ce privește solicitarea procurorului general pentru cauțiune, declar că este evident exagerată. Momentan, clientul meu nu a fost acuzat în New Jersey. Domnul Gruber locuiește de mult timp în New York City și intenționează să apară la toate înfățișările în instanță. Resursele sale sunt limitate. Domnul Gruber mi-a spus că, dacă îi permiteți să folosească un garant, poate depune o cauțiune de cincisprezece mii de dolari.

De la pupitrul unde se afla, judecătoarea Gaughan își coborî privirea.

— Chiar dacă se presupune că acuzatul este nevinovat, procurorul general a oferit dovezi destul de solide în acest caz. Deoarece riscă să primească o sentință îndelungată în caz că va fi condamnat, consider că există un risc mare ca acuzatul să încerce să fugă. Resping garanția. Cauțiunea este stabilită la două sute de mii de dolari, doar numerar. Bineînțeles, dacă este acuzat și în New Jersey, un judecător din jurisdicția respectivă va stabili o cauțiune suplimentară.

Trei ore mai târziu, neputând să achite cauțiunea, Wally se îndrepta spre Rikers Island. Pe când era îmbrâncit în dubă, respiră primele brize mai reci de toamnă și le compară cu mirosul stătut din celula auxiliară. „Am un as în mânecă”, încercă el să se liniștească. „Vor fi nevoiți să-mi acorde circumstanțe atenuante. Când vor auzi ce știu, trebuie să mă elibereze condiționat.”

Zâmbi afectat. „Aș putea să lucrez cu cel care face portretele-robot și să îi spun fiecare detaliu al feței persoanei care l-a căsăpit pe profesorul ăla”, se gândi. „Și dacă nu-i interesează, îl sun pe avocatul ăla dichisit al bătrânicii și-i spun lui că sunt biletul ei spre casă.”

35

Primul lucru pe care îl făcu Mariah marți dimineața a fost să sune la spital. Asistenta de la recepția secției de psihiatrie o liniști.

— Ieri i-am administrat un sedativ ușor mamei dumneavoastră și a dormit destul de bine. A mâncat puțin la micul dejun în dimineața asta și pare să fie foarte calmă.

— Întreabă de mine sau de tatăl meu?

— Conform notițelor de pe fișa ei, azi-noapte s-a trezit de câteva ori și părea să discute cu tatăl dumneavoastră. Credea, se pare, că erau împreună în Veneția. În dimineața aceasta a tot repetat numele „Rory”. Asistenta păru să ezite, apoi întrebă: Este vreo rudă sau o îngrijitoare?

— O îngrijitoare, răspunse Mariah, simțind că asistenta îi ascundea ceva. Îmi ascundeți cumva ceva? o întrebă direct.

— Nu. Bineînțeles că nu.

„Poate, poate că nu”, se gândi Mariah. Apoi, știind că, dacă cerea să o vadă pe mama ei înainte de următoare prezentare în instanță, avea să fie refuzată automat, întrebă:

— Pare înspăimântată? Uneori vrea să se ascundă în dulap când e acasă.

— Este, bineînțeles, confuză, dar n-aș spune înspăimântată.

Mariah trebui să se mulțumească cu atât.

Își petrecu restul dimineții lucrând pe calculatorul din birou, mulțumită că putea să se ocupe de acasă de multe dintre conturile sale. Apoi, urcă în dormitorul tatălui ei și petrecu vreo câteva ore scoțându-i hainele din dulapuri și sertare și punându-le, frumos împăturite, în cutii, ca să le doneze unui centru de caritate.

Cu ochii usturând-o de la lacrimile nevărsate, își aminti cum mama ei nu reușise să golească dulapul bunicii ei aproape un an de la moartea acesteia.

„N-are sens”, se gândi Mariah. „Atâția oameni au nevoie de haine… Tata ar vrea ca orice lucru cât de mic de-al lui, care poate fi dăruit, să fie dat imediat.”

Păstră însă jerseul irlandez tricotat pe care i-l dăruise cu șapte ani în urmă de Crăciun. Era haina lui preferată prin casă imediat ce dădea frigul. Primul lucru pe care îl făcea când se întorcea de la universitate era să își pună haina de la costum în cuier, să își dea jos cravata și să își ia jerseul pe el. Zicea că e ca o a doua piele pentru el.

În baia lui, deschise ușa de la dulăpiorul de medicamente și aruncă pastilele pentru hipertensiune, vitaminele și uleiul de pește pe care le lua cu religiozitate în fiecare dimineață. O surprinse să vadă o cutie pe jumătate goală cu Tylenol, pentru artrită. „Nu mi-a spus niciodată că are artrită”, se gândi ea.

Asta îi aminti din nou, cu durere, că se înstrăinaseră unul de celălalt.

Hotărî să păstreze și loțiunea lui aftershave. Când deșurubă capacul și mirosi aroma subtilă, dar atât de cunoscută, pentru o clipă i se păru că era și el în cameră cu ea.

— Tată, șopti ea încet, ajută-mă să-mi dau seama ce să fac.

Apoi, se întrebă dacă primise cumva un răspuns. Diseară, la cină, avea să-i invite și pe părintele Aiden, pe Alvirah și pe Willy Meehan. Tatăl ei îi mărturisise părintelui Aiden că era sigur că pergamentul era cel furat din Biblioteca Vaticanului și că unul dintre experții căruia i-l arătase era interesat doar de valoarea sa monetară. Iar Lillian recunoscuse în fața lui Alvirah că nu îl văzuse și nu vorbise cu tatăl ei în cele cinci zile înainte să moară. Printr-o coincidență fericită, Alvirah și Willie îl cunoscuseră pe părintele Aiden cu mult timp înainte să o întâlnească pe Mariah.

Mariah coborî și îi sună să îi invite la masă.

— Îmi pare rău că te iau din scurt, Alvirah, spuse ea scuzându-se, dar tu știi să citești oamenii. Nu cred că tata nu le-a arătat pergamentul nici măcar unuia dintre oamenii din grupul lui. I-ai mai întâlnit de cel puțin șase ori. Vreau să aduc vorba despre pergament în seara asta și să le urmăresc reacțiile. Aș vrea să-ți dai cu părerea. Și, bineînțeles, dacă părintele Aiden este dispus să repete în seara asta ce i-a spus tata, le-ar fi greu să sugereze că tata se înșela în legătură cu autenticitatea pergamentului. Doamne, iartă-mă – și sper că mă înșel –, dar încep să cred că Charles Michaelson e implicat cumva. Nu uita că el și Lilly obișnuiau să vină la cină împreună și erau destul de apropiați. Și-mi amintesc perfect că tata mi-a spus odată că Charles a fost pus la un moment dat într-o situație legală sau etică ce s-a dovedit a fi o adevărată problemă pentru el.

— Mi-ar plăcea să fiu acolo, spuse Alvirah entuziasmată. Și îți ușurez misiunea. Îl sun eu pe părintele Aiden și, dacă poate veni, îl luăm noi. Te sun înapoi în cinci minute. Apropo, pe la ce oră să venim?

— Șase și jumătate ar fi perfect.

Patru minute mai târziu îi sună telefonul.

— Aiden poate veni. Ne vedem diseară.

Mai târziu în după-amiaza respectivă, Mariah făcu o plimbare lungă, încercând să-și limpezească gândurile, să se pregătească pentru tot ce s-ar fi putut întâmpla în seara aceea.

„Cei patru cărora, cel mai probabil, tatăl meu le-a arătat pergamentul vor sta la masa tatălui meu”, se gândi ea. „Charles și Albert m-au întrebat deja dacă nu l-am găsit cumva. Seara trecută, la cină, Greg mi-a spus că tata i-a vorbit despre el, dar nu i l-a arătat. Richard nici măcar nu a adus vorba despre el. Ei bine, în seara asta, cumva, vom vorbi toți despre asta.”

Mariah grăbi pasul, încercând să-și dezmorțească picioarele. Briza ușoară se întețea. Își prinsese părul într-un coc lejer, dar îl simți acum căzându-i pe umeri. Schiță un zâmbet, amintindu-și cum tatăl ei îi spusese că părul ei negru și lung îi amintea de Bess, fiica moșierului din poemul *The Highwayman.*

Când ajunse acasă, Betty îi spuse că nu sunase nimeni cât timp fusese plecată. Primul lucru pe care îl făcu a fost să sune din nou la spital, ca să i se spună practic aceleași lucruri ca dimineață. Mama ei era, în general, liniștită și nu întreba de ea.

Era timpul să se îmbrace. Cum temperatura scăzuse, o bluză de mătase albă cu mâneci lungi și o pereche de pantaloni de mătase negri evazați i se părură o alegere bună pentru cină. Dintr-un impuls, își lăsă părul liber, amintindu-și din nou de Bess, fiica moșierului.

Greg ajunse primul. Imediat ce-i deschise ușa, el o îmbrățișă. Sâmbătă seara când o adusese acasă, o sărutase scurt și ezitant pe buze. Acum, o ținea strâns în brațe și o mângâia pe păr.

— Mariah, știi cât de mult țin la tine?

Când Mariah se îndepărtă, el îi dădu imediat drumul. Ea își puse încet mâinile pe obrajii lui.

— Greg, înseamnă atât de mult pentru mine ceea ce-mi spui. Doar că, ei bine… cu tot ce se petrece acum… Tata a fost ucis cu doar opt zile în urmă. Mama e închisă într-un spital de psihiatrie. Sunt singurul lor copil. Cel puțin până nu se rezolvă coșmarul ăsta cu acuzațiile împotriva mamei, pur și simplu nu pot să mă gândesc la viața mea.

— Și nici n-ar trebui, spuse el răspicat. Te înțeleg perfect, dar trebuie să știi că, dacă ai nevoie de ceva, la orice oră din zi sau din noapte, te poți baza pe mine. Greg se opri, ca și când ar fi trebuit să-și tragă răsuflarea. Mariah, îți mai spun o singură dată lucrul ăsta, după care nu-ți mai

amintesc despre asta până nu se rezolvă totul. Te iubesc și vreau să am grijă de tine, dar mai întâi vreau să te ajut. Dacă psihiatrii care o evaluează pe mama ta în spital nu fac ce trebuie, voi angaja cei mai buni experți din țară. Știu că medicii pe care i-aș aduce eu ar ajunge la concluzia că are Alzheimer în stare avansată, că nu este capabilă să treacă printr-un proces și că, sub supraveghere adecvată, nu reprezintă un pericol pentru nimeni și ar trebui să fie lăsată acasă.

Ca de obicei, Albert și Charles veniseră împreună, în mașina lui Charles. Când Greg termină de vorbit, cei doi sunară la ușă.

Mariah le-a fost profund recunoscătoare pentru întrerupere. Știuse întotdeauna că Greg ținea la ea, dar acum își dădea seama de intensitatea sentimentelor lui. Chiar dacă aprecia sincer oferta lui de ajutor, înflăcărarea lui o deranja și o sufoca în același timp. În ultimele câteva zile, începuse să înțeleagă la un nivel subconștient că, în ultimii câțiva ani, faptul că se îngrijorase enorm din cauza demenței tot mai accentuate a mamei sale, și apoi întristarea provocată de relația dintre tatăl ei și Lillian o secaseră emoțional.

„Am douăzeci și opt de ani”, se gândi ea. „De la douăzeci și doi de ani, am avut inima grea din cauza mamei, apoi, în ultimul an și jumătate, practic, m-am înstrăinat de tatăl pe care l-am adorat. Îmi doresc atât de tare să fi avut un frate sau o soră cu care să împărtășesc toate astea; dar știu un lucru: trebuie să o aduc pe mama acasă și să o las pe mâinile unei îngrijitoare bune. După care trebuie să-mi fac timp să-mi pun în ordine viața.”

Iată ce-i trecea prin minte când îi salută pe Albert și pe Charles. Simți imediat o tensiune între cei doi. Charles era încruntat, ca de obicei, doar că acum părea mai degrabă mânios. Albert, în general destul de relaxat, părea îngândurat. Mariah îi conduse rapid pe toți în living, unde Betty

pregătise un platou cu antreuri calde și reci. Obișnuiseră, în trecut, să bea câte un cocktail în biroul tatălui ei, înainte de cină. Mariah își dădu seama că înțelegeau cu toții de ce nu aveau să meargă în seara aceasta în camera respectivă.

Câteva minute mai târziu, se auzi din nou soneria. De data aceasta erau Alvirah, Willy și părintele Aiden.

— Mă bucur atât de mult că ați venit toți trei, spuse Mariah îmbrățișându-l pe fiecare. Intrați. Au ajuns toți, mai puțin Richard.

Ceva mai târziu, în timp ce stăteau de vorbă, Mariah își dădu seama că Richard, care era mereu punctual, întârziase aproape o jumătate de oră.

— Probabil e prins în trafic, le spuse ea celorlalți. După cum știm cu toții, în mod normal îți poți fixa ceasul după Richard.

Se gândi că Richard îi spusese că tocmai luase o decizie importantă. Se întrebă dacă avea să-i spună în seara aceea la ce anume se referise. De asemenea, nu știa cum să reacționeze la faptul că Greg preluase rolul de gazdă. El le oferi tuturor platoul cu sushi pregătit de Betty și tot el le umpluse din nou paharele cu Merlotul care îi plăcuse atât de mult tatălui ei.

Apoi, se auzi din nou soneria. Betty deschise ușa și, în clipa următoare, Richard traversă holul și veni direct în living. Zâmbea.

— Scuze, scuze, spuse. Am avut o întâlnire care s-a prelungit. Ce mă bucur să vă văd! spuse în timp ce o privea pe Mariah.

— Richard, cu ce să te servesc? îl întrebă Greg.

— Nu-ți face griji, Greg, răspunse el și se îndrepta spre bar. Mă servesc singur.

Câteva momente mai târziu, Betty apăru în pragul ușii și îi făcu semn lui Mariah că cina era gata.

Mariah se hotărâse deja că avea să aducă vorba despre pergament doar în timpul desertului. Voia să creeze o atmosferă plină de căldură și de

intimitate, așa cum le spusese câtorva dintre ei, care știau că această întâlnire era un fel de tribut adus tatălui ei. Dar voia și să-i facă să se simtă relaxați până când, evident, cu ajutorul lui Alvirah, putea să-și dea seama cine știa despre pergament și ce anume.

Pe când Betty strângea farfuriile de pe masă, anecdotele despre tatăl ei creaseră atât veselie, cât și nostalgie. Mariah observă că Alvirah pornise microfonul din broșa ei cu diamante când Albert povestea cum lui Jonathan îi plăcea să facă pe durul în expediții, dar ura să meargă cu cortul.

— M-a întrebat de ce-mi place să dorm în cort, când e foarte posibil ca urșii să-mi facă o vizită în toiul nopții. I-am spus că, de când am descoperit Munții Ramapo, puteam și să mă bucur de natură, și să-l supraveghez pe el.

Acela a fost momentul în care Alvirah își trecuse mâna peste broșa de pe umăr, dar Albert nu-și mai continuă ideea cu supravegherea lui Jonathan.

De obicei, după desert, serveau o cafea sau un espresso în living. De data asta, Mariah o rugase pe Betty să le aducă cafeaua la masă. Nu voia ca grupul să fie separat când aducea vorba despre pergament.

Greg a fost cel care i-a oferit fără să vrea ocazia să pomenească despre pergament într-un mod aparent spontan.

— M-a uluit întotdeauna capacitatea lui Jonathan de a citi și traduce o inscripție antică, sau când se uita la o bucată dintr-un vas și spunea de unde provenea și cât de veche era, spuse el.

— Tocmai de-aceea pergamentul lipsă despre care v-a spus tata trebuie găsit, îl completă Mariah. Părinte Aiden, tata v-a vorbit despre el. Din câte am înțeles, le-a povestit despre el și lui Albert, Charles și Greg. Richard, ție ți-a spus ceva legat de asta sau ți l-a arătat vreodată?

— Mi-a lăsat un mesaj pe robot, în care îmi zicea că abia aștepta să-mi spună despre descoperirea incredibilă pe care o făcuse, dar nu l-am văzut niciodată.

— Când v-a sunat? întrebă Alvirah pe un ton obișnuit.

— Acum două săptămâni, răspunse Greg prompt.

— Cam acum două săptămâni, spuse Charles gânditor.

— Ieri s-au împlinit două săptămâni, rosti Albert ferm.

— Tot atunci mi-a lăsat și mie mesaj pe telefon, zise și Richard.

— Totuși, nu v-a spus nici unuia despre ce era vorba și nici nu vi l-a arătat?

Mariah își permise, intenționat, un ton sceptic.

— Mi-a lăsat vorbă pe robotul de acasă spunând că bănuia să fi găsit *Pergamentul Arimateea,* spuse Albert. Eram într-o excursie în Adirondacks și m-am întors doar în dimineața de după moartea lui. Evident, pe atunci văzusem deja știrile.

— Pergamentul nu era în casă, spuse Mariah. Cred că ar trebui să auziți cu toții ce i-a spus tata părintelui Aiden.

Înainte ca părintele Aiden să vorbească, Charles Michaelson sugeră:

— Bineînțeles, se prea poate ca Jonathan să se fi pripit, iar după ce ne-a sunat pe toți, să-și fi dat seama că s-a înșelat, dar să nu mai apuce să ne sune înapoi. Știm cu toții că nici un expert nu vrea să recunoască atunci când greșește.

Preotul îi privi în tăcere pe ceilalți de la masă.

— Charles, tu, Albert și Richard sunteți erudiți biblici. Greg, tu știu că ești foarte interesat de studiul ruinelor și artefactelor antice, începu el. Jonathan a venit să mă vadă în miercurea dinaintea morții sale. Mi-a spus-o foarte clar – găsise *Scrisoarea Vatican,* sau *Pergamentul Arimateea,* cum mai este cunoscută. Îi privi pe Alvirah și pe

Willy. Așa cum le-am explicat în mașină pe drum încoace, se crede că această scrisoare a fost scrisă de Hristos cu puțin timp înainte de moarte. În ea, îi mulțumea lui Iosif din Arimateea pentru toată bunătatea pe care i-o arătase acesta încă de când era copil. A fost dusă la Roma de Sfântul Petru și a făcut obiectul unor dezbateri înfocate. Unii erudiți cred că Iosif din Arimateea se afla în templul din Ierusalim în timpul sărbătorilor de Paști, când Hristos, pe atunci în vârstă de doisprezece ani, a predicat acolo timp de trei zile. Iosif era de față când părinții lui Hristos au venit să-l caute și l-au întrebat de ce nu venise acasă. Iosif l-a auzit întrebându-i: „Nu știați că trebuie să fiu în casa Tatălui meu?” Atunci a înțeles că Iisus era mult-așteptatul Mesia.

Părintele Aiden se opri puțin, apoi continuă:

— Mai târziu în anul acela, Iosif a auzit de la iscoadele sale că fiul regelui Irod, Arhelau, știa acum că Iisus se născuse în Bethlehem și că ar fi putut fi regele evreilor pe care îl căutaseră cei trei magi. Arhelau se temea de puterea Sa și plănuia să-l ucidă.

Iosif s-a dus degrabă în Nazaret și i-a convins pe Maria și pe Iosif să-i dea voie să-l ducă pe Iisus dincolo de graniță, în Egipt, unde avea să fie în siguranță. Iisus a studiat la templul din Leontopolis o perioadă, după care s-a perindat între casa lui din Nazaret și Leontopolis, unde și-a continuat studiile, până și-a început lucrarea publică. Bineînțeles, prezența copților[12] din această zonă a Egiptului sprijină această teorie.

Vocea părintelui Aiden deveni autoritară:

— Locul pergamentului e în Biblioteca Vaticanului. A fost furat de acolo acum mai bine de cinci sute de ani. Testele științifice recente au sugerat că Giulgiul din Torino ar fi, într-adevăr, veșmântul în care a fost înmormântat Hristos. Teste asemănătoare ar putea dovedi că pergamentul este, fără îndoială, autentic. Gândiți-

vă puțin: o scrisoare scrisă de Hristos către unul dintre discipolii săi! Chiar și acum este inimaginabil de neprețuită. Dacă Jonathan nu v-a arătat-o nici unuia dintre voi, care ați fost cei mai apropiați prieteni ai lui și, de asemenea, experți în acest domeniu, și în ale căror opinii ar fi avut încredere, atunci, cu siguranță, vă puteți gândi la alt expert, sau experți, cu care s-ar fi putut consulta.

Înainte să-i răspundă careva, sunetul insistent al soneriei îi sperie pe toți. Mariah sări în picioare și se grăbi să deschidă ușa. În fața ei se aflau detectivii Benet și Rodriguez. Cu inima bătându-i nebunește, îi invită înăuntru.

— Mama e bine? îi întrebă pe un ton alert.

Toți ceilalți o urmaseră din living.

— Rory Steiger e aici, domnișoară Lyons? întrebă Benet aspru.

Ușurată, Mariah înțelese că nu erau acolo din cauza mamei ei, dar își dădu apoi seama că Benet ar fi putut foarte bine să o sune și să o întrebe asta la telefon. Nu trebuia să vină până acolo.

— Nu, nu e nevoie de Rory aici cât timp mama e la spital, spuse ea. De ce întrebați?

— Am trecut pe la domnișoara Steiger astăzi și nu era acasă. Când am ajuns acolo, vecina de alături a lui Rory ne-a spus că Rose Newton, o prietenă cu care trebuia să se întâlnească seara trecută, a trecut deja pe acolo azi-dimineață. Era îngrijorată, pentru că trebuiau să cineze împreună, ca să sărbătorească ceva important, dar Rory nu a apărut. Nu răspunde la celular. La cererea noastră, administratorul clădirii a verificat apartamentul, cu noi de față. Nu a observat nimic nelalocul lui. Doamna Newton i-a lăsat vecinei numărul ei de telefon și aceasta ni l-a dat și nouă. Am sunat-o. Încă n-a primit vești de la Rory. E foarte supărată și crede că ceva nu e în regulă.

„Nu m-ați sunat pentru că ați vrut să-mi vedeți reacția când îmi spuneți că Rory a dispărut”, se

gândi Mariah.

— Sunt de acord, spuse ea încet. Dacă Rory întârzia chiar și cincisprezece minute, pentru că era prinsă în trafic, suna să ne spună că e pe drum și apoi se scuza de nu știu câte ori pentru întârziere.

— Așa ni s-a spus și nouă, confirmă Benet, privindu-i apoi pe cei prezenți în living.

Mariah se întoarse și îi prezentă.

— Știu că l-ați cunoscut pe părintele Aiden, detectiv Benet. Arătă înspre Richard, Albert, Charles și Greg, care stăteau într-un semicerc: Prietenii și colegii tatălui meu, adăugă ea.

Lui Richard îi sună celularul. Murmurând niște scuze, acesta se dădu un pas înapoi și bâjbâi prin buzunare după el. Nu-și dădu seama că Alvirah, care stătea chiar în spatele lui, făcu și ea un pas înapoi. Printr-o mișcare automată, pomi microfonul din broșa ei în formă de soare, la capacitate maximă.

Până să răspundă Richard, intrase deja mesageria vocală. Chiar și fără microfon, Alvirah auzi vocea agitată și posacă a lui Lillian, când Richard ascultă mesajul. „Richard, am hotărât să-ți accept oferta de două milioane de dolari. Sună-mă.”

Bipul perfect audibil de la sfârșitul mesajului ei a fost dublat de sunetul telefonului lui Richard, când acesta îl închise brusc.

36

Imediat ce Willy, Alvirah și părintele Aiden urcară în mașină îndreptându-se spre casă, Alvirah le puse să asculte mesajul pe care i-l lăsase Lillian lui Richard. Cei doi bărbați se dovediră a fi la fel de șocați și de uluiți cum se simțise ea când îl auzise. Nici unul dintre ei nu se îndoia că atunci când Lillian spusese că se hotărâse să accepte oferta lui Richard se referise la *Scrisoarea Vatican.*

— Mi se pare că a avut și alte oferte, spuse Willy, dacă Richard e dispus să plătească două milioane de dolari pentru el.

— Părerea mea e că orice ofertă ar trebui să fie de la un milion de dolari în sus, spuse Alvirah. Nu mi-am imaginat că Richard ar avea atâția bani. Să fii profesor la universitate nu e totuna cu o slujbă pe Wall Street.

— A crescut în Park Avenue, spuse părintele Aiden. Știu că bunicul lui a fost un om de afaceri prosper. Mă întreb însă ce ar face Richard cu pergamentul.

— Eu aș zice că ar vrea să-l vadă înapoi în Biblioteca Vaticanului, afirmă Alvirah plină de speranță.

— Așa ar fi nobil din partea lui, dar adevărul este că Richard a negat că ar fi văzut vreodată. Acum știm nu numai că a aflat unde se află pergamentul, ci și că a încercat să-l cumpere, sublinie părintele Aiden. Asta înseamnă că motivele lui Richard sunt suspecte. Sigur cunoaște colecționari care ar plăti o avere ca să pună mâna pe pergamentul ăla, doar de dragul de a-l avea, continuă el.

Alvirah admise cu tristețe că ceea ce spusese părintele O'Brien avea logică.

— Cei doi detectivi au stabilit să se întâlnească mâine cu Richard, Charles, Albert și Greg, spuse ea. Asta o să-i țină destul de ocupați. Nu mi-ar

plăcea să mă interogheze dacă aș avea ceva de ascuns.

— Nu vor interoga pe nimeni, sublinie Willy. Asta se întâmplă doar la proces, dar probabil că vor încerca să-i prindă cu minciuna. După care adăugă: Cum rămâne cu îngrijitoarea care a dispărut? Alvirah, am văzut-o vreodată?

— Pe Rory? Cred că o dată, anul trecut, dar urca la etaj cu Kathleen. Nu mi-am făcut o impresie prea clară despre ea.

— A stat lângă Kathleen la casa funerară și pe parcursul înmormântării, zise părintele Aiden. A fost foarte atentă cu ea.

— Poate că a uitat de cină și-a plecat, sugeră Willy. Mariah le-a spus polițiștilor că o plătește pentru săptămâna asta, deși Kathleen avea să fie eliberată vineri, cel mai devreme. Rory nu ar fi prima care uită de o întâlnire. Poate c-a hotărât, pur și simplu, să plece câteva zile. Pun pariu că apare până vineri.

— Nu cred că e chiar așa de simplu, spuse Alvirah. Dacă totuși a plecat, de ce nu răspunde la telefon?

Tăcură toți în următoarele cincisprezece minute, până ajunseră în zona de taxare de pe podul George Washington, ce ducea spre Manhattan. Atunci, Willy întrebă:

— Dragă, crezi c-ar fi fost mai bine să le dai detectivilor înregistrarea cu mesajul?

— M-am gândit la asta, dar am hotărât că e prea devreme, răspunse ea. Richard ar putea spune că se oferea, de fapt, să cumpere mașina lui Lillian și că glumiseră în privința sumei. Trebuie să-i fac o altă vizită domnișoarei Lillian, mâine-dimineață. O iau prin surprindere și o pun să asculte înregistrarea. Ai auzit ce voce are. E agitată și înspăimântată, și când cineva e într-o astfel de stare, are nevoie de o prietenă bună care s-o ajute să vadă lucrurile clar. Eu voi fi acea prietenă bună.

Albert West și Charles Michaelson se certaseră pe drum spre cină. Afirmația directă a lui Albert potrivit căreia credea că Charles văzuse pergamentul și că se putea chiar să îl aibă stârnise o reacție usturătoare din partea acestuia.

— Doar pentru că m-ai ajutat atunci, cu problema aia, nu înseamnă că ai dreptul să mă acuzi că am mințit în legătură cu pergamentul, spuse Charles, furios. Așa cum ți-am spus de nenumărate ori, Jonathan mi-a mărturisit că avea să mi-l arate, dar apoi a fost ucis. N-am nici cea mai vagă idee unde ar putea fi. Presupun că i l-ar fi dat lui Lillian să aibă grijă de el, pentru ca smintita lui soție să nu pună mâna pe el și să-l rupă în bucăți. Să-ți amintesc ce-a făcut cu fotografiile alea? Și, Albert, dacă tot veni vorba, cum rămâne cu tine? De unde știu eu că nu deții mult mai multe informații despre ce s-a întâmplat? Ai făcut bani frumușei de-a lungul anilor vânzând antichități. Cu siguranță te-ai pricepe să faci rost de un cumpărător pe ascuns.

— Așa cum bine știi, Charles, am lucrat pentru designeri de interioare care cumpărau antichități scoase la vânzare în mod legal, se răstise Albert. Nu m-am implicat niciodată în cumpărarea, vânzarea sau trocul de documente biblice.

— Întotdeauna există un început când sunt bani grei în joc, îi răspunse Charles. Ai trăit dintr-un salariu de profesor. Ești pe punctul de a te pensiona. Nu vei putea să cutreieri prea mult lumea cu banii ăia.

— Același lucru e valabil și pentru tine, Charles, dar, spre deosebire de tine, eu n-am făcut niciodată nici măcar un bănuț înșelând vreun colecționar.

Conversația lor se sfârșise când ajunseseră la casa lui Mariah.

Pe drumul de întoarcere spre Manhattan, tensiunea dintre ei se accentuă. Ambii fuseseră chemați la procuratură în ziua următoare, ca să dea o declarație detectivilor.

Amândoi erau conștienți că detectivii aveau să le verifice inevitabil apelurile telefonice. În pofida faptului că o arestaseră pe Kathleen, era clar că detectivii investigau în amănunt circumstanțele morții lui Jonathan, pergamentul lipsă, iar acum, și dispariția îngrijitoarei.

Apartamentul lui Greg din Time Warner Center dădea spre Central Park South. Când ajunse acasă, după cină, rămase multă vreme la fereastră, privind panorama și pe cei care se plimbau târziu pe trotuarele din jurul parcului. Din fire, era extrem de analitic și revizui în minte evenimentele din seara aceea.

Oare exagera dacă spera că Mariah începea să țină cu adevărat la el? Simțise, doar pentru o clipă, că îi răspunsese îmbrățișării sale pătimașe, după care bătuse în retragere. „Ca să îi câștig inima, trebuie să o scot pe mama ei din necazul ăsta", se gândi. Deși procurorul avea destule probe ca să dovedească că însăși Kathleen l-a ucis pe Jonathan, dacă era declarată nebună, poate că judecătorul i-ar fi dat drumul acasă, cu condiția să fie permanent păzită. „O pot ajuta pe Mariah să beneficieze de psihiatrii potriviți și-mi pot permite să plătesc și ca mama ei să fie păzită tot timpul", își spuse.

„Câți bani poate să aibă Mariah acum?" se întrebă. „Jonathan a murit. Pensia lui nu poate fi prea mare. A plătit îngrijitoare vreme îndelungată, ceea ce probabil l-a cam stors de bani. Mariah nu va vrea să vândă casa. Va dori ca mama ei să continue să trăiască acolo. Dacă mama ei se va întoarce acasă, paza o va costa o avere. Chiar înainte de orice posibil proces, dacă mama ei va fi eliberată vineri, judecătorul va insista să fie pusă sub supraveghere încă de pe acum.

Se pare că detectivii aceia cred că dispariția lui Rory are de-a face cu moartea lui Jonathan. Oare suspectează că Rory și-a luat tălpășița pentru că a

fost oarecum implicată? Sau oare cred că cineva a scăpat de ea pentru că știa prea multe despre ceva?”

Greg ridică din umeri, se duse în biroul lui și porni laptopul. Era o idee bună să caute numele celor mai buni psihiatri judiciari, hotărî.

Richard se întoarse la apartamentul lui de lângă Universitatea Fordham, bucuros că Lillian decisese să-i accepte oferta. „O să-mi respect partea mea din înțelegere”, se gândi el. „Nu voi spune niciodată că l-am obținut de la Lillian. Mi-a spus că a avut alte două oferte, dar o cred când zice că n-a recunoscut în fața nimănui că l-ar avea.” Richard zâmbi în timp ce intră în garaj. „Ce-a mai înghițit povestea pe care i-am turnat-o”, se amuză în sinea lui. „N-ar trebui să fie atât de credulă.”

37

Miercuri dimineața, detectivii Simon Benet și Rita Rodriguez se aflau în biroul lor, revizuind ultimele noutăți din cazul tot mai complex al omuciderii profesorului Jonathan Lyons.

O verificaseră pe Rory Steiger, care dispăruse. Spre uimirea lor, au aflat că numele ei real era Victoria Parker și că fusese închisă șapte ani pentru că furase bani de la o femeie în vârstă de care avea grijă.

— Ei bine, Rory a noastră nu numai că a dispărut, dar de trei ani n-a mai apărut nici la întâlnirile cu ofițerul care se ocupa de eliberarea ei condiționată, spuse Rita, cu o oarecare satisfacție în voce. A fost o escroacă înainte, când lucra ca îngrijitoare, și s-ar putea să fi rămas așa. Ar fi putut foarte ușor să-l fi auzit pe profesorul Lyons vorbind la telefon despre pergament. Și, categoric, știa ce ușor ar fi fost să-i însceneze totul lui Kathleen.

— Kathleen Lyons încă n-a scăpat de tot, spuse Simon sec. Sunt de acord că se prea poate ca Rory, sau Victoria, sau cum o fi chemând-o să fi furat pergamentul. Cu siguranță, e destul de deșteaptă să știe că o vom verifica pe parcursul întregii investigații, așa că și-a luat tălpășița.

— Și a scăpat de celular, sublinie Rita. Compania de telefonie ne-a spus că nu emite semnal, așa că nu-l putem localiza. Femeia aceea știe să dispară, nu glumă. Și dacă a luat pergamentul, poate că a auzit destule conversații în timpul cinelor din casa aceea ca să cunoască și piața neagră, și cum să-l vândă. Ezită, apoi adăugă: Simon, știu că n-ai fost prea fericit când te-am avertizat ieri, dar mai ales acum, cu toate informațiile astea noi despre cazierul lui Rory și despre faptul că și-a luat tălpășița, sunt foarte

îngrijorată că s-ar putea ca inculpata Kathleen Lyons să fie nevinovată.

Pentru o clipă, Rita se temu să se uite la Simon, așteptându-se ca acesta să răbufnească, dar nu o făcu. În schimb, îi spuse:

— Să privim lucrurile în felul următor: dacă Rory a luat pergamentul, posibil să fi găsit deja un cumpărător. Părintele Aiden a spus că Jonathan Lyons era supărat pentru că unul dintre experții cu care se consultase fusese interesat doar de valoarea monetară a pergamentului. Nu cred nici măcar o clipă că tipii ăia patru, care erau în casa lui azi-noapte, nu știu nimic despre el. Abia aștept să vorbesc cu fiecare în parte în după-amiaza asta.

— Cred că ar trebui să solicităm chiar azi aprobare să avem acces la lista cu apeluri telefonice din ultima lună, spuse Rita. Din cauza amneziei atât de convenabile a lui Lillian, când vine vorba despre numerele celor două telefoane preplătite, nu putem verifica registrele. Dar, Simon, trebuie să mai luăm în calcul o posibilitate. Dacă cineva a plătit-o pe Rory să fure pergamentul și ea i l-a dus persoanei respective, acum nu numai c-ar fi inutilă, ci chiar o amenințare. Poate că acel cineva a scăpat de ea. Erau multe obiecte personale în apartamentul ei pe care le-ar fi putut foarte ușor lua cu ea când a plecat. Și nu uita că mașina ei e încă în garaj.

Rita începu să vorbească mai rapid:

— Iar prietena ei, Rose, a spus că Rory o invitase la o cină festivă, dar că nu i-a spus ce anume sărbătoreau. Rory i-a mărturisit că voia să-i facă o surpriză. Poate că avea de gând să sărbătorească faptul că fusese plătită pentru furtul pergamentului, dar nu cred că ar fi recunoscut vreodată lucrul acesta în fața lui Rose. Probabil că plănuia să-i spună lui Rose că primise o ofertă de muncă în altă parte, pentru mult mai mulți bani. Instinctul îmi spune că Rose avea dreptate când a

declarat că nu avea nici cea mai vagă idee de ce Rory n-a apărut la întâlnirea lor.

— Cine știe? Poate că Rory și-a dat seama că e în pericol, s-a panicat și și-a luat pur și simplu tălpășița. Simon bătu darabana în birou, ca de obicei un semn că încerca să tragă o concluzie. Încă nu sunt nici pe departe convins de nevinovăția lui Kathleen Lyons. Nu uita că în noaptea aceea, la cină, a turuit despre soțul ei și iubita acestuia, iar câteva ore mai târziu, el era mort. În plus, Kathleen știa să folosească pistolul. Cred însă c-ar trebui într-adevăr să ne întâlnim cu procurorul Jones, să-i spunem despre toate astea.

Rita Rodriguez încuviință din cap, atentă să nu-și arate satisfacția pentru faptul că Simon bătea clar în retragere față de poziția lui inițială, potrivit căreia nu exista nici urmă de îndoială că Kathleen își ucisese soțul.

38

Miercuri după-amiază, procurorul-adjunct Peter Jones se afla în biroul lui, înconjurat de teancuri de dosare din podea până-n tavan, încercând să absoarbă informațiile pe care tocmai le primise de la Benet și Rodriguez. Era clar că Rita credea categoric că arestaseră pe cine nu trebuia. Și era clar că nici Simon nu mai părea sigur că ucigașa era Kathleen Lyons.

Jones, în vârstă de patruzeci și șase de ani, înalt și cu trăsături aspre, dar chipeș, veteran de douăzeci de ani al procuraturii, spera să obțină cea mai înaltă funcție după pensionarea șefului cel mare, peste cinci luni. Reputația sa de avocat agresiv, dar corect, îi dădea motive întemeiate să creadă că era cel mai puternic candidat, însă acum îl învălui un tsunami de groază. Se gândi la propria mamă de șaptezeci și doi de ani, care dădea primele semne de demență. I se uscă gâtul la gândul că ar fi putut fi luată pe sus în cătușe pentru o infracțiune pe care nu a comis-o. Îi trecu prin minte imaginea unei Kathleen Lyons înspăimântate și năucite, tremurând în fața judecătorului.

„Dacă am făcut o greșeală, ziarele vor avea o zi de pomină”, gândi, în timp ce broboane de sudoare i se formară pe frunte. „Vor publica la nesfârșit fotografia aia în care ea arăta atât de patetic. Încă de ieri apărea pe prima pagină a tuturor ziarelor. Aș putea foarte bine să-mi iau gândul de la postul cel mare. Am trecut dovezile alea prin sită fină”, își aminti el neîndurător, „și încă mai cred că e vinovată. Pentru numele lui Dumnezeu, era în dulap, ținând în mână arma crimei, acoperită cu sângele lui! Dar acum, pentru faptul că îngrijitoarea aia s-a dovedit a fi o escroacă de meserie, care a mai și dispărut, lucrurile se complică rău”, recunoscu în sinea lui.

Telefonul din birou sună. Era pe punctul de a-i spune secretarei că nu voia să vorbească cu nimeni, când aceasta-i zise că un anume domn Joshua Schultz, avocat din Manhattan, era în așteptare și cerea să vorbească cu el despre cazul lui Kathleen Lyons.

— Susține că are informații importante pentru tine, Peter, continuă ea cu o voce sceptică. Vrei să vorbești cu el?

„Ce mai e acum?" se întrebă Peter.

— Fă-mi legătura, Nancy, spuse el. Procuror-adjunct Peter Jones la telefon, rosti el tăios.

— În primul rând, domnule Jones, vă mulțumesc că ați acceptat apelul, se auzi o voce mieroasă cu un puternic accent de New York. Sunt Joshua Schultz și sunt avocat al apărării în Manhattan.

— Da, am auzit despre dumneavoastră, spuse Peter. „Și, din ce-am auzit, nu ești cine știe ce", își spuse în sinea lui.

— Domnule Jones, vă contactez cu informații pe care le consider extrem de importante în cazul uciderii lui Jonathan Lyons. Îl reprezint pe un anume Wally Gruber, acuzat de tentativă de jaf în Riverdale și de un jaf în Mahwah. Clientul meu se află în custodie pe Rikers Island și există un mandat de arestare pe numele lui în New Jersey, pentru cazul din Mahwah.

— Cunosc cazul din Mahwah, spuse Peter Jones răspicat.

— Am discutat cu clientul meu și recunoaște că nu prea are cum să se apere în cazul din jurisdicția dumneavoastră. Am fost informați că amprentele lui au fost recuperate de la locul faptei. Mai suntem conștienți și că există o investigație în derulare a poliției din New York City în legătură cu alte jafuri în care proprietarii au parcat în garajul din Manhattan unde lucra domnul Gruber înainte să fie arestat recent.

— Continuați, spuse Peter, nereușind să ghicească încotro se îndrepta conversația.

— Domnule Jones, vă anunț că am fost informat de clientul meu că, pe când se afla la al etajul doi al casei din Mahwah, în timpul acelui jaf, a auzit o împușcătură în casa de alături. S-a dus rapid la fereastră și a văzut pe cineva ieșind în fugă din casă. Nu voi divulga acum dacă a fost vorba despre un bărbat sau o femeie, dar vă pot spune că persoana avea capul și fața acoperite cu o eșarfă, pe care și-a dat-o jos ulterior, astfel încât clientul meu i-a văzut foarte clar chipul. Domnul Gruber mi-a explicat că există un felinar pe la jumătatea aleii din fața casei, care ilumina zona respectivă.

Urmă o pauză lungă, în timp ce Peter Jones digeră faptul că Schultz se referea evident la uciderea lui Jonathan Lyons.

— Ce încercați să-mi spuneți? întrebă el poruncitor.

— Vă spun că domnul Gruber a văzut fotografia lui Kathleen Lyons în ziar și este convins că *nu* e persoana care a ieșit în fugă din casă. Este foarte încrezător că poate colabora la crearea unui portret-robot foarte amănunțit al persoanei pe care a văzut-o. Bineînțeles, în schimbul cooperării sale, se așteaptă să îl asistați în a primi sentințe reduse atât în New York, cât și în New Jersey.

Peter simți că întreaga lume se prăbușește în jurul lui.

— Pare destul de convenabil că domnul Gruber s-a întâmplat să fie acolo exact în noaptea și la ora aceea, spuse el sarcastic. Proprietarii casei de lângă locuința familiei Lyons au fost plecați mai multe săptămâni, iar jaful acela ar fi putut fi comis oricând în intervalul respectiv.

— Dar, domnule Jones, *nu a fost comis,* cum spuneți dumneavoastră, oricând în perioada respectivă. Vocea lui Schultz era acum la fel de sarcastică. *Era* comis în același timp în care a fost ucis Jonathan Lyons. Și vă putem dovedi acest

lucru. Domnul Gruber s-a dus cu mașina personală în New Jersey, în noaptea aceea, dar a folosit plăcuțe de înmatriculare și o cartelă E-ZPass furate. La cererea mea, vărul lui s-a dus la un depozit închiriat de domnul Gruber și a recuperat plăcuțele de înmatriculare și cartela. Sunt la mine. Cartela aparține unui Sedan Infiniti deținut de un anume Owen Morley, un client vechi al garajului unde lucra domnul Gruber. Domnul Morley se află în Europa luna aceasta. Pe cartelă se va vedea un debit pentru noaptea respectivă. Sunt sigur că, dacă verificați contul atașat cartelei utilizat, veți constata adevărul spuselor clientului meu cum că acesta a trecut podul George Washington, din New Jersey spre New York, la aproximativ patruzeci și cinci de minute după ce a fost împușcat Jonathan Lyons.

Peter Jones se chinui să-și aleagă cu grijă cuvintele și să pară calm.

— Domnule Schultz, trebuie să înțelegeți: credibilitatea clientului dumneavoastră este, în cel mai bun caz, suspectă. Totuși, pe baza a ceea ce mi-ați spus, cred că este de datoria mea etică să îl interoghez. Vom vedea la ce concluzii ajungem. Posibil ca domnul Gruber să fi fost acolo în același timp, dar de unde știu eu că nu va inventa, pur și simplu, un chip pe care pretinde că l-a văzut ieșind din casa familiei Lyons?

— Domnule Jones, este un caz fascinant, pe care l-am urmărit chiar înainte ca domnul Gruber să mă angajeze. Mi se pare că, dacă doamna Lyons nu a fost implicată, atunci se poate ca altcineva apropiat victimei să fi apăsat pe trăgaci. Din câte am citit în presă, nu există urme de intrare forțată. Cred că este foarte posibil ca, în cazul în care se realizează un portret-robot de calitate, familia sau prietenii victimei să recunoască chipul respectiv.

— Cum v-am mai spus, se răsti Peter, îmi dau seama că am o datorie etică de a urmări și acest fir, dar, categoric, nu vă promit nimic în avans. Vreau

să vorbesc cu domnul Gruber și vreau să văd plăcuțele acelea de înmatriculare. Vom verifica plata din contul domnului Morley. Dacă ulterior hotărâm să îi aducem la un loc pe clientul dumneavoastră și pe portretistul nostru, vom vedea încotro ne duce portretul-robot. Vă asigur că orice colaborare semnificativă va fi adusă în atenția judecătorilor săi. Refuz categoric să discut mai amănunțit de atât în momentul de față.

Vocea lui Schultz deveni furioasă și rece.

— Nu cred că domnul Gruber va răspunde prea bine la o ofertă atât de vagă. Poate că ar trebui, pur și simplu, să îi ofer aceste informații domnului Scott, care o reprezintă pe Kathleen Lyons. Este o ironie a sorții faptul că dânsul este victima acestui jaf, așa încât presupun că va trebui să o sfătuiască pe doamna Lyons să își caute un alt avocat. Am citit însă că membrii celor două familii sunt foarte apropiați, și sunt sigur că orice informație care va ajuta la exonerarea acestei femei nevinovate va fi mai mult decât binevenită. Nu mă îndoiesc, de asemenea, că domnul Scott se va asigura ca dorința de cooperare a clientului meu să fie adusă în atenția judecătorilor săi.

Peter simți că Schultz era pe punctul de a închide.

— Domnule Schultz, spuse el cu emfază, amândoi suntem avocați penali cu experiență. Nu l-am văzut niciodată pe domnul Gruber, dar știu că este un infractor și vrea să câștige ceva. Ar fi de-a dreptul iresponsabil din partea mea să fac promisiuni ferme în momentul de față, și o știți prea bine. Dacă informațiile pe care ni le dă se dovedesc a fi importante, vă asigur că se va ține cont de asta.

— Nu-i suficient, domnule, replică Schultz. Vă sugerez ceva: voi aștepta două zile înainte să îl contactez pe domnul Scott. Vă recomand să vă mai gândiți la oferta mea. Vă sun din nou vineri după-amiaza. O zi bună!

39

Miercuri dimineața, unul dintre telefoanele cu cartelă ale lui Lillian sună la ora șase. Știind cine era la celălalt capăt al firului, se întinse peste pernă, ca să-l ia de pe noptieră. Chiar dacă era deja trează, tot nu-i plăcea să fie deranjată atât de devreme. Spuse un „Alo” brusc și ursuz.

— Lillian, l-ai sunat cumva pe Richard aseară? întrebă apelantul, pe un ton sumbru, ba chiar amenințător.

Lillian se gândi dacă să mintă, după care hotărî că nu merita.

— Știe că am pergamentul, se răsti ea. Jonathan i-a spus că mi l-a dat. Dacă nu i-l vând, se duce la poliție. Realizezi ce-ar însemna asta? Când au fost polițiștii la mine acasă, a trebuit să recunosc că, în seara în care a murit Jonathan, luam cina la doar douăzeci de minute de casa lui din New Jersey. Știm amândoi că cea care l-a ucis este Kathleen, dar dacă Richard le spune că am pergamentul, ar putea răstălmăci totul și ar spune că m-am dus acasă la el, că Jonathan m-a lăsat să intru, apoi l-am ucis și-am luat pergamentul.

— Devii isterică și tragi concluzii pripite și absurde, se răsti apelantul. Lillian, ce sumă îți va da Richard?

— Două milioane de dolari.

— Iar eu îți ofer patru milioane de dolari. De ce faci asta?

— Nu înțelegi de ce? țipă ea. Pentru că, dacă nu i-l vând lui Richard, se duce direct la detectivi. A văzut deja pergamentul. Are încredere în judecata lui Jonathan cum că e autentic. Jonathan i-a spus că mi l-a dat mie. Și, bineînțeles, Richard ar nega că a încercat să-l cumpere de la mine. Le va spune că a încercat să mă convingă să-l returnez.

— Richard a negat deja, atât în fața lui Mariah, cât și în fața detectivilor, chiar azi-noapte, că ar fi

văzut vreodată pergamentul. Dacă își modifică declarația, vor începe să-l suspecteze. Ar trebui să-i spui că e o cacealma și să-l trimiți la plimbare.

Lillian se ridică în șezut.

— Am o durere de cap îngrozitoare. Nu mai rezist mult timp. I-am mințit deja pe polițiști când le-am spus că Jonathan voia să încerce să se furișeze din casă ca să ia cina cu mine în noaptea în care a fost împușcat. I-am zis deja lui Alvirah că n-am mai vorbit cu Jonathan în acele ultime cinci zile și sunt sigură că le-a spus asta lui Mariah și polițiștilor.

— Lillian, ascultă-mă! Am un alt plan, din care ai avea doar de câștigat. Îți dau patru milioane de dolari pe pergament. Trage de timp cu Richard până vineri. Am un expert de clasa întâi care ar putea face o copie perfectă a unui pergament de două mii de ani, și i-l dai pe ăla lui Richard. Îți plătește și el două milioane, și tu te alegi cu șase. Asta ar trebui să-ți usuce lacrimile pe care le verși pentru Jonathan. Și când Richard va descoperi că e un fals, se va gândi că Jonathan s-a înșelat. Ce crezi că va putea să facă? Să se ducă la poliție? Ar intra la rândul lui în necaz până în gât. Nu uita, vorbim despre un pergament furat din Biblioteca Vaticanului. Dragul de Richard va trebui să înghită toată treaba, și gata.

„Șase milioane de dolari”, se gândi Lillian. „Dacă mă hotărăsc să renunț la profesorat, aș putea călători. Cine știe? Aș putea chiar să cunosc un tip drăguț care nu are o soție nebună.”

— Unde e pergamentul, Lillian? îl vreau azi.

— E în cutia mea de valori de la bancă, câteva străzi mai încolo.

— Te-am avertizat că s-ar putea ca poliția să obțină un mandat de percheziție pentru apartamentul tău și pentru orice cutie de valori de pe numele tău. Trebuie să scoți pergamentul ăla din cutie chiar acum. Să fii la bancă când se deschide, la ora nouă! Nici să nu te gândești să-l

duci la apartament. Te sun într-o oră și-ți spun unde să ne întâlnim după ce ai terminat cu banca.

— Cum rămâne cu cele patru milioane de dolari? Când și cum îi primesc?

— Îi transfer într-un cont în străinătate și îți aduc actele pe care să le semnezi când îți dau copia pergamentului, vineri dimineață. Uite ce e, Lillian, trebuie să avem încredere unul în celălalt. Oricare din noi ar putea să-l dea de gol pe celălalt. Tu vrei banii. Eu vreau pergamentul. Îi dai lui Richard pergamentul fals vineri după-amiaza și iei banii și de la el. În felul acesta, toată lumea e fericită.

40

Kathleen stătea în șezut pe pat, cu o tavă în față, pe care avea ceai, suc și pâine prăjită. Mirosul pâinii prăjite o făcu să se gândească cum obișnuia să ia micul dejun cu Jonathan. Era lângă ea chiar acum, dar nu o privea. Stătea pe un scaun lângă pat, cu capul și brațele pe picioare.

„Va începe să sângereze din clipă în clipă”, se gândi ea.

Dădu tava la o parte, fără să-și dea seama că asistenta o apucă la timp ca să împiedice ceaiul și sucul să se verse.

O voce întrebă:

— Ce dorești, Kathleen? De ce te porți așa?

Kathleen înșfăcă perna, încercând să dea jos fața de pernă.

Nu își dădu seama că asistenta făcu un gest să o oprească, după care renunță.

Cu degetele tremurând, Kathleen trase fața de pernă și și-o înfășură în jurul feței.

— Kathleen, ești îngrozită. Ceva te îngrozește.

— Nu-i pot vedea fața, gemu Kathleen. Poate că dacă nu mi-o vede nici el pe a mea, nu mă va împușca și pe mine.

41

Miercuri dimineața, la nouă fără un sfert, Lloyd Scott trecu pe la Mariah. O sunase la opt și jumătate, sperând că era trează.

— Lloyd, am ajuns deja la a doua ceașcă de cafea, îi spusese ea. Treci pe aici; oricum voiam să te sun. Cred că ar trebui să știi niște lucruri.

Când ajunse la ea, o găsi în încăperea în care serveau micul dejun, cu o mulțime de dosare frumos aranjate pe masă.

— I-am spus lui Betty să-și ia liber, îi explică ea. A stat până târziu seara trecută pentru că am avut invitați la cină. Practic, locuiește aici de când a murit tata, dar a venit timpul să ne întoarcem la o oarecare normalitate.

— Sunt sigur că așa e, încuviință Lloyd. Mariah, îți amintești că ți-am spus că o voi verifica pe Rory Steiger? Ei bine, am primit raportul și se pare că numele ei real e Victoria Parker și are cazier. A făcut șapte ani de închisoare în Boston, pentru că a furat bani și bijuterii de la o femeie în vârstă, de care avea grijă.

— Cei doi detectivi au trecut pe aici seara trecută. Mi-au spus despre cazier și despre faptul că Rory a dispărut, spuse Mariah. Voiau să știe dacă primisem vești de la ea și le-am spus că nu.

Lloyd Scott învățase să își păstreze chipul impasibil în instanță, chiar și atunci când un martor pe care se baza spunea ceva neașteptat în timpul unei examinări. Cu toate acestea, ochii lui de un albastru pal se lărgiră și își trecu inconștient mâna prin firele răzlețe de păr pe care natura îi permisese să le păstreze.

— A dispărut? Stai puțin. Mă întorc imediat.

Ca un vechi prieten, se duse în bucătărie, își turnă o ceașcă de cafea, apoi se întoarse în încăpere și se așeză. Mariah îi explică pe scurt că Rory nu apăruse la cina pe care trebuia să o ia cu o

prietenă și nu răspundea la celular, dar că, atunci când administratorul i-a verificat apartamentul, totul părea la locul său.

— Lloyd, spuse ea, se pare că întrebarea e dacă Rory a dispărut din proprie inițiativă sau a pățit ceva. Apoi adăugă: Ciudat. Nu mi-a plăcut niciodată de Rory așa cum îmi place de Delia, îngrijitoarea de weekend, dar Rory părea să o îngrijească bine pe mama. Și mama o asculta. Delia trebuia să o implore pe mama să facă duș și să-și ia medicamentele. Cu Rory, nu comenta.

— Rory a furat de la angajatoarea ei din Boston, spuse Lloyd. Crezi că se poate să fi furat ceva și de la voi din casă, iar acum se teme să nu fie prinsă?

— Cred că tata ar fi observat dacă îi lipseau bani din portofel. Betty are o carte de credit pentru cumpărături. Bijuteriile mamei sunt în seif. Tata a prins-o pe mama încercând să le arunce și i le-a luat. Vocea lui Mariah deveni tensionată. Tocmai mă gândeam că Rory trebuie să-l fi auzit pe tata discutând despre pergament la telefon. Seara trecută, la cină, Richard, Greg, Albert și Charles au recunoscut cu toții că tata i-a sunat și le-a spus despre el. Mamei îi plăcea să stea în birou cu tata, și Rory era mereu pe lângă ea. Dacă, după moartea tatei, Rory a luat pergamentul și a găsit un cumpărător pentru el? Ar fi un motiv bun ca să dispară.

— Crezi că asta s-a întâmplat? întrebă Lloyd neîncrezător.

— Știm că e o hoață. Mariah își întoarse pentru o clipă capul și privi pe fereastra ce dădea în spatele casei. Sporul-casei s-a făcut atât de frumos, spuse ea, dar va trece în câteva săptămâni. Încă mi-l imaginez pe tata plantându-l, în iunie, continuă ea. Am ieșit din casă și-am vrut să-l ajut, dar m-a refuzat. Tocmai făcusem nu știu ce comentariu despre Lillian. Mi-a întors spatele, a ridicat din umeri și-a ieșit din casă. Doamne,

Lloyd, dacă ne-am putea retrage vorbele dureroase pe care le spunem.

Oftă.

— Mariah, ascultă-mă. Am fost prieten bun cu tatăl tău. Erai vocea conștiinței lui. Știa că nu ar fi trebuit să se implice într-o relație cu Lillian și că vă rănea pe tine și Kathleen. Nu uita, am trăit aici mai bine de douăzeci de ani și am văzut cât de îndrăgostiți au fost el și Kathleen. Cred că știa că, dacă rolurile ar fi fost inversate, ea nu ar fi avut pe nimeni altcineva în viața ei.

— Totuși, îmi doresc să fi fost mai înțelegătoare. Și adevărul este că, dacă n-ar fi ieșit la iveală nenorocitele alea de poze, eu și mama n-am fi știut nimic despre relația dintre tata și Lillian și-am fi fost mult mai fericite așa. Mereu am crezut că Lillian și Charles erau împreună. Lillian este și a fost mereu o actriță bună, și tocmai despre asta voiam să discut cu tine. Mariah îl privi pe Lloyd direct în ochi. M-am tot gândit și, în pofida a ceea ce mi-ai spus mai înainte, pun pariu pe oricât că tata i-a dat pergamentul lui Lillian, să-l țină. Indiferent că s-a despărțit sau nu de ea după ce l-a vizitat pe părintele Aiden, în miercurea aceea de acum două săptămâni, Lillian a recunoscut în fața lui Alvirah că ea și tata n-au mai vorbit în următoarele cinci zile, înainte de a fi ucis.

Lloyd încuviință din cap.

— Alvirah a insistat pe tema asta, și, dacă sunt sigură de ceva, e că Alvirah nu înțelege greșit ce i se spune. Lloyd, continuă ea, dacă s-au certat? Poate că Lillian a refuzat să-i înapoieze pergamentul. Dacă nu-l ținea în apartamentul ei? Poate că l-a pus într-o cutie de valori, ca să fie în siguranță?

— Atunci, crezi că se poate ca Lillian să aibă pergamentul?

— Pun pariu pe viața mea. Lloyd, gândește-te puțin. Dacă tata i-a spus că relația lor s-a încheiat, ar fi rănită și furioasă. Am văzut pozele. Erau

îndrăgostiți. Tata i-a răpit cinci ani din viață, după care a lăsat-o baltă. Poate că simțea că îi era dator din plin.

Lloyd așteptă, apoi hotărî să exprime cu voce tare posibilitatea la care se gândise.

— Mariah, dacă Lillian a venit aici luni seara, chipurile ca să-i înapoieze pergamentul? Îngrijitoarea nu era aici. Se poate ca tatăl tău să-i fi dat drumul în casă, să fi început să se certe și ea să fi apăsat pe trăgaci?

— Cu excepția faptului că mama e complet nevinovată, cred că orice e posibil, spuse Mariah. În dimineața asta mă duc la New York să lămuresc lucrurile cu Lillian. Tata a găsit un artefact sacru și neprețuit care aparține Bisericii și generațiilor viitoare și trebuie să poată fi admirat în Biblioteca Vaticanului. Într-un fel sau altul, mă voi asigura că va ajunge acolo.

Ochii i se umplură de lacrimi în timp ce spuse:

— Dacă reușesc să găsesc scrisoarea aceea de la Hristos către Iosif din Arimateea și o trimit acolo unde e locul ei de drept, știu că tata s-ar bucura și, în felul acesta, m-aș revanșa pentru toate comentariile urâte pe care le-am făcut în ultimul an și jumătate la adresa lui.

42

Miercuri dimineața, la ora opt și jumătate, Alvirah și Willy stăteau în mașina lor, parcată vizavi de intrarea în clădirea de apartamente în care locuia Lillian, peste drum de Lincoln Center.

— Clădirea are o singură ieșire, spuse Alvirah, mai mult pentru sine decât adresându-se lui Willy, care citea *Daily News.* Sper doar să nu ne alunge polițiștii. Aștept până la ora nouă, după care intru în forță și-i spun portarului cum mă cheamă. Când Lillian răspunde la interfon, îi spun că am informații care s-ar putea s-o ferească să petreacă la pârnaie un timp prea îndelungat.

Expresia aceea a fost de ajuns ca să-i atragă atenția lui Willy. Citise paginile de sport și fusese absorbit de articolele despre clasamentul atât de apropiat al echipelor Yankees și Boston Red Sox în campionatul divizionar.

— Nu mi-ai spus că ai informații periculoase pentru ea, spuse el.

— N-am, recunoscu Alvirah, dar o s-o fac să creadă că am. Oftă. Îmi place vara, dar sinceră să fiu, mă bucur că s-a mai răcit în ultimele zile. La o adică, cât timp poți îndura temperaturi de 35 de grade? Hainele astea-s subțiri, dar chiar și cu aerul condiționat pornit, am impresia că am o pătură pe mine.

Purta un costum cu pantaloni care, după cantitatea enormă de mâncare delicioasă savurată pe croazieră, o cam strângea. Mai era și dureros de conștientă că rădăcini cărunte începeau să iasă la iveală ca buruienile în părul ei vopsit cu măiestrie într-o nuanță de roșu și că Dale, din Londra, cel care o vopsea, era în vacanță în Tortola. „Nu pot să cred că l-am lăsat să crească atât de mult, și Dale e în vacanță și se întoarce abia peste o săptămână”, se plânse.

— Arăți tot timpul superb, draga mea, o liniști Willy. Măcar noi doi avem păr. Avocatul lui Kathleen e un tip drăguț, dar ar trebui să scape de alea trei fire de păr pe care și le tot perie pe spate și să se dea bătut, să chelească și gata. Ar semăna cu Bruce Willis…

Willy se opri din vorbit.

— Ai întârziat, Alvirah. Lillian tocmai a ieșit.

— O, nu, gemu Alvirah, privind silueta zveltă a lui Lillian Stewart, îmbrăcată într-un trening lejer și cu pantofi sport în picioare, ieșind pe trotuar, apoi făcând dreapta. Poșeta i se legăna pe umărul stâng, iar sub brațul drept avea ceva care semăna cu o sacoșă foarte mare.

— Urmărește-o, Willy, porunci Alvirah.

— Alvirah, e mult trafic pe Broadway. Nu cred că pot să mă țin după ea prea mult timp. Voi bloca jumătate din autobuzele și taxiurile din New York în spatele nostru.

— Uite ce e, Willy, se îndreaptă spre nord. Cred că o să mai meargă cel puțin o stradă pe Broadway. Ia-o în fața ei și trage pe colț. Toată lumea parchează neregulamentar aici. De ce n-ai face-o și tu?

Știind că era inutil să protesteze, Willy făcu ce i se ceruse. Când Lillian ajunse la următoarea stradă, nu traversă intersecția, ci făcu dreapta.

— O, bine, spuse Alvirah, e o stradă cu sens unic în direcția aia. Fă stânga, Willy.

— Am înțeles și-am încheiat transmisiunea. Willy se concentră și făcu o manevră periculos de bruscă, tăind două benzi pline de vehicule care se îndreptau spre el.

La următorul colț, Alvirah rosti triumfătoare:

— Ia te uită, Willy. Intră în bancă. Pun pariu pe ce vrei tu că se duce la cutia de valori. Pun rămășag că iese cu ceva în sacoșa aia. Nu uita că a acceptat oferta lui Richard de două milioane de dolari. Să le fie rușine!

Willy parcă din nou neregulamentar, de data asta puțin mai departe de intrarea în bancă. Câteva clipe mai târziu, o față nu tocmai zâmbitoare bătu în geamul șoferului.

— Mutați mașina de aici, domnule, chiar acum, îi porunci un polițist de la circulație. Nu puteți staționa în zonă.

Willy știa că nu poate să-l contrazică.

— Ce vrei să fac, dragă? întrebă exasperat. Nu avem unde parca.

Alvirah deschidea deja portiera.

— Dă ture prin cartier. Eu cobor aici. Mă ascund după standul ăla cu fructe și o urmăresc când iese. Probabil că se va îndrepta spre apartament sau se va duce undeva, să îl întâlnească pe Richard. Dacă trebuie să plec de aici înainte să te întorci, te sun pe mobil.

Plecă, iar polițistul se aplecă din nou la geam, poruncindu-i lui Willy să o ia din loc.

— Bine, domnule ofițer, bine, spuse el. Plec chiar acum.

43

La ora nouă, Richard se afla în trezoreria firmei Roberts and Wilding, de pe Chambers Street, făcând aranjamentele necesare ca să retragă două milioane de dolari din contul lui și să-i transfere în contul lui Lillian Stewart.

— Richard, așa cum am discutat, pe parcursul vieții ai dreptul să donezi câteva milioane de dolari fără taxe fiscale. Vrei ca darul acesta să facă parte din alocația respectivă? întrebă Norman Woods, consilierul său financiar.

— Da, e în regulă, spuse Richard, dându-și seama că era foarte agitat și sperând că nu se observa.

Woods, un bărbat cu părul grizonant, îmbrăcat ca întotdeauna într-un costum albastru-închis, cu cămașă albă și o cravată albastră cu model, se apropia de șaizeci și cinci de ani și de pensionare. Îi stătea pe vârful limbii să facă ceva deloc caracteristic lui și să zică: „Richard, pot să te întreb dacă ești interesat sentimental de domnișoara Stewart? Știu că mama și tatăl tău ar fi încântați.”

În schimb, rămase impasibil și îi confirmă lui Richard că, în clipa în care avea să revină cu datele bancare ale domnișoarei Stewart, banii urmau să-i fie virați direct.

Richard îi mulțumi și ieși din birou.

Imediat ce ajunse în holul clădirii, tastă numărul de mobil al lui Lillian.

44

Din spatele standului cu fructe, Alvirah aşteptă ca Lillian să iasă din bancă. La nouă şi zece, Willy apăru de după colţ, îi făcu semn cu mâna şi începu din nou să dea o tură de cartier. La nouă şi douăzeci, când se deschise uşa băncii, Lillian ieşi pe trotuar. Aşa cum se aşteptase Alvirah, în mâna stângă ţinea sacoşa împăturită pe care o avusese la intrare şi care conţinea, evident, ceva.

„Willy ar trebui să se întoarcă din clipă în clipă", se gândi Alvirah, apoi îşi dădu seama cu uimire că Lillian urca pe strada cu sens unic, în direcţie inversă. „Probabil că se duce acasă", hotărî Alvirah. „Mai bine o urmăresc şi îl sun pe Willy pe mobil."

Ajunsă în capătul bulevardului, Lillian îl străbătu în goană şi Alvirah îşi dădu seama că probabil se îndrepta spre gura de metrou.

Lillian se mişca rapid. Alvirah iuţi pasul, gâfâind din cauza efortului de a se ţine după ea, dar rămânând în acelaşi timp puţin în spatele ei. Cu un ochi încerca să-l vadă pe Willy când avea să apară de după colţ, dar când acesta trecu pe lângă ea, nu se uită în direcţia ei. „Va trebui să mai dea ture. Nu pot să caut acum celularul", se gândi ea.

Cu un efort incredibil, reuşi să stea cât mai aproape de Lillian fără ca aceasta să o vadă, coborând amândouă treptele spre metrou. Acesta nu sosise încă în staţie, dar peronul era plin de oameni şi imediat se auzi zgomotul unui tren care se apropia. Amândouă îşi căutară simultan Metrocard-urile în buzunar. Apoi, Alvirah se puse la coadă, lăsând câţiva oameni între ea şi Lillian, după care o urmă pe aceasta prin turnichet şi văzu că un tren intra în staţie. Lillian se grăbi pe peron ca să urce în tren. Recunoscătoare că acesta era deja aglomerat, Alvirah se furişă în acelaşi vagon,

având grijă să se ascundă după câțiva pasageri mai corpolenți.

De la celălalt capăt al vagonului, Alvirah o privi pe Lillian cum stătea cu privirea în pământ, ținându-se de bară cu o mână și strângând bine sacoșa cu cealaltă; apoi, pe când trenul se apropia de stația de pe Chambers Street, douăzeci de minute mai târziu, Lillian începu să se îndrepte spre o ieșire. Când trenul se opri, Alvirah așteptă o clipă să se asigure că Lillian avea să coboare, apoi se dădu și ea jos din tren în mijlocul unui grup mare de pasageri.

Datorită mulțimii de oameni care coborâse pe peron, se afla la câteva trepte în urma lui Lillian, care urca grăbită scările, spre stradă. Alvirah fumegă de frustrare când nimeri chiar în spatele unei femei trupeșe cu baston, care urca treptele una câte una. Oricât ar fi încercat, ținând cont că pe scări se circula în ambele direcții, Alvirah nu reuși să o depășească.

Când ajunse în sfârșit în stradă, Alvirah privi înnebunită în toate direcțiile.

Nici urmă de Lillian.

45

La zece și douăzeci se afla în fața ușilor metalice greoaie din spatele depozitului, cu Lillian lângă el, pe scaunul din dreapta. Durase mai puțin de zece minute să ajungă de unde o luase, de la gura de metrou, în cartierul acesta industrial izolat, aflat la două străzi de East River.

Companiile-fantomă pe care le crease cu unicul scop de a-și ascunde identitatea dețineau clădirile cu geamurile placate cu scânduri, înșirate de ambele părți ale depozitului. Aici, își crease propria lume antică, splendidă și secretă. Într-un fel, deplângea faptul că nu putuse împărtăși niciodată măreția colecției sale neprețuite cu o altă persoană. Astăzi, avea să o facă. Lillian o să rămână uimită. Și-o imagina făcând ochii mari la vederea tuturor comorilor de la etaj. Știa, de asemenea, că cea mai mare dintre comori se afla în sacoșa pe care ea o ținea atât de strâns.

Jonathan îi arătase pergamentul, îl lăsase să-l scoată din folia de protecție transparentă în care îl pusese, îi permisese să-l atingă, să-l simtă și să-i valideze autenticitatea.

Era autentic. Fără îndoială. Singura scrisoare scrisă de Hristos, adresată bărbatului cu care se împrietenise în copilărie. Hristos știa că avea să fie așezat în curând în mormântul lui Iosif. Știa că, după moartea sa, Iosif va continua să-i poarte de grijă.

„Întreaga lume va fi uluită să-l vadă”, se gândi. „Și îmi aparține.”

— Unde naiba mergem? întrebă Lillian pe un ton arțăgos.

— Cum ți-am spus când te-am luat, am un birou în depozitul meu, unde nu vom fi deranjați de nimeni. Ai fi vrut să-ți explic detaliile contului din străinătate pe care l-am deschis pentru tine pe un trotuar aglomerat de pe Chambers Street?

Își dădu seama că era doar nerăbdătoare, nu și agitată.

Apăsă butonul de pe parasolarul mașinii și poarta masivă se ridică zgomotos. Apoi, intră cu mașina și apăsă din nou pe buton ca să închidă poarta în urma lui. Se făcu întuneric beznă când aceasta coborî, și o auzi pe Lillian trăgând brusc aer în piept, evident, un prim semn că își dăduse seama că ceva nu era deloc în regulă.

O liniști degrabă. Voia să-i vadă și să-i savureze reacția când avea să dea ochii cu comorile lui, căci în mod sigur ea nu ar fi vrut să arunce nici măcar o privire asupra lor dacă ar fi știut ce urma să pățească. Din buzunar, scoase telecomanda care activa lumina din garaj și o apăsă.

— Aici e destul de pustiu, după cum observi, îi spuse, zâmbind, dar biroul meu se află la etaj și te asigur că arată mult mai îmbietor.

Își dădu seama că nu se simțea complet în largul ei.

— Mai sunt și alți oameni pe sus? întrebă ea. Nu prea văd alte mașini pe aici. Locul ăsta pare părăsit.

De data aceasta, el își permise să se arate ușor iritat.

— Lillian, crezi că voiam să am spectatori pentru această tranzacție?

— Nu, bineînțeles că nu. Să mergem în biroul tău și să terminăm odată. Încep cursurile săptămâna viitoare și trebuie să rezolv o grămadă de treburi.

— Cu toți banii ăștia mai ai de gând să predai? o întrebă în timp ce ieșeau din mașină. Îi făcu semn să o ia spre peretele din spate. Își trecu mâna pe sub brațul ei și străbătură încăperea cavernoasă, fără ferestre. Acesta e primul nivel, îi explică. Apoi, aplecându-se, apăsă butonul ascuns de lângă baza peretelui și ascensorul începu să coboare.

— Doamne Sfinte, ce mai e și asta? întrebă Lillian, uimită.

— Inventiv, nu-i așa? Haide sus cu mine, îi spuse, înghiontind-o în lift. Urcară împreună la etaj, apoi intrară în cameră. El așteptă până ce ea ajunse chiar lângă el. Pregătită? o întrebă, aprinzând lumina. Bun venit în regatul meu, anunță el.

Nu își mută nici măcar o clipă privirea de la ea, în timp ce intrară în încăperea enormă și ea privi în jur, nevenindu-i să-și creadă ochilor când văzu toate acele antichități mărețe adunate de el.

— Cum de-ai reușit să le colecționezi pe toate? îl întrebă, mută de uimire. Și de ce le ții aici? Se întoarse spre el. De ce m-ai adus într-un loc ca ăsta? îl întrebă din nou pe un ton poruncitor. Acesta nu e un birou! Se holbă la el și culoarea de pe chipul și de pe buzele ei păli brusc. Din zâmbetul triumfător de pe buzele lui ușor desfăcute, știa că o prinsese în capcană. Panicându-se, scăpă sacoșa din mână și încercă să treacă rapid de el.

Simți instant strânsoarea lui ca de menghină.

— Voi fi milostiv, Lillian, îi spuse încet, vârându-și mâna în buzunar după seringă. Vei simți doar o mică împunsătură, apoi nimic. Promit. Absolut nimic.

46

Imediat ce Alvirah își dădu seama că o pierduse pe Lillian, îl sună pe Willy.

— Pe unde-ai umblat, scumpo? o întrebă acesta. Începeam să mă îngrijorez. Am dat un milion de ture în jurul cartierului. Polițistul de la circulație crede că stau la pândă. Ce se întâmplă?

— Willy, îmi pare rău. Am urmărit-o până la metrou. Am urcat în același tren și m-am ascuns după niște tipi mai mătăhăloși. A coborât pe Chambers Street, dar am pierdut-o în mulțime în timp ce urcam scările.

— Ce păcat! Ce vrei să fac acum?

— Mă întorc în centru și mă postez în holul clădirii ei. Nu mă interesează dacă stau acolo toată ziua, dar trebuie neapărat să discut cu cucoana asta. Ce-ar fi să te duci tu acasă?

— Nici gând, răspunse el ferm. Nu-mi place deloc treaba asta, iar acum, că Rory a dispărut, cine știe ce se mai poate întâmpla? Parchez la Lincoln Center și vin să stau cu tine.

Alvirah știa că, atunci când Willy folosea tonul acela, nimic nu l-ar fi putut face să se răzgândească. Mai aruncă o ultimă privire în jur, în speranța că Lillian avea să iasă dintr-una din multele clădiri aflate în zonă, apoi oftă resemnată și se întoarse la metrou.

Douăzeci și cinci de minute mai târziu, se afla în fața clădirii în care locuia Lillian, vizavi de Lincoln Center. Portarul îi spuse că domnișoara Stewart nu era acasă, după care adăugă:

— O așteaptă deja o doamnă și un domn în hol.

„Trebuie să fie Willy”, se gândi Alvirah. „Mă întreb cine e femeia?” Se gândi rapid și hotărî că trebuia să fie Mariah.

Avea dreptate. Mariah și Willy stăteau pe niște fotolii de piele de-o parte și de alta a unei mese rotunde dintr-un colț al holului. Erau cufundați în

conversație, dar ambii își ridicară privirea când îi auziră pașii pe pardoseala de marmură.

Mariah se ridică și o îmbrățișă pe Alvirah.

— Willy m-a pus la curent, explică ea. Cred că am ajuns toți la aceeași concluzie, și anume că pergamentul se află la Lillian și că e timpul să o facem să spună adevărul.

— E, sau *era* la ea, spuse Alvirah ursuză. Așa cum sunt sigură că ți-a spus Willy, a plecat de la bancă cu o sacoșă în care ascundea ceva. Eu cred că pergamentul se afla în cutia de valori, iar azi-dimineață i l-a dus cuiva.

Alvirah surprinse privirea întrebătoare pe care i-o aruncă Willy și știu că trebuia să-i spună lui Mariah că auzise și înregistrase mesajul pe care i-l lăsase Lillian lui Richard seara trecută.

— Mariah, cred că va fi o surpriză neplăcută pentru tine, spuse ea și se așeză lângă aceasta.

Apăsă butonul de pe broșa ei și dădu drumul la înregistrare.

— Nu pot să-mi cred urechilor, spuse Mariah, mușcându-și buza care-i tremura din cauza șocului și a dezamăgirii care o inundară. Asta înseamnă că Lillian probabil că trebuia să se întâlnească cu Richard azi-dimineață. Mi-a *jurat* că nu a văzut pergamentul și acum descopăr că a făcut o înțelegere pentru el. Doamne, mă simt atât de trădată, nu doar eu, ci cu atât mai mult tatăl meu. Chiar îl iubea și îl respecta pe Richard.

— Ei bine, o să stăm s-o așteptăm, spuse Alvirah. Aș vrea să văd cum mai scapă și din asta.

Mariah clipi, hotărâtă să nu dea frâu liber lacrimilor.

— Alvirah, pe drum încoace, pe la zece, m-a sunat Greg. Voia să vadă ce mai fac și dacă am mai auzit ceva de Rory. I-am spus că sunt în mașină și că mă îndrept spre oraș, ca să lămuresc lucrurile cu Lillian, deoarece cred că tata i-a dat ei pergamentul. I-am zis lui Greg că, dacă Lillian nu e acasă, intenționez să aștept toată ziua în hol, în

caz că trebuie. Mi-a spus că trece și el pe aici pe la douăsprezece și jumătate, în eventualitatea în care nu apare ceva până atunci.

La douăsprezece și douăzeci de minute, Greg intră în clădire. Alvirah observă aprobativ cum acesta o îmbrățișă protector pe Mariah, aplecându-se peste scaunul ei și sărutând-o pe creștetul capului.

— Ați vorbit cu ea? întrebă el.

— Nu, spuse Willy, și am o sugestie. Greg, ce-ar fi să le duci pe fete să mănânce de prânz și să-mi aduceți și mie un sendviș? Alvirah și Mariah, promit să vă sun imediat ce apare ceva. Evident, portarul îi va spune că sunt aici, dar chiar dacă dă fuga spre ascensor, o poți suna când te întorci și-i poți pune înregistrarea. Îi spunem că o ducem direct la poliție. Crede-mă, va vorbi cu noi.

— Probabil că e o idee bună, zise Greg, dar după prânz trebuie să plec spre New Jersey. Am întâlnire cu detectivii la ora trei.

47

Pe Rikers Island, Wally Gruber se afla într-o sală de consultări, ascultându-l posac pe Joshua Schultz în timp ce-i relata conversația pe care o purtase cu procurorul-adjunct Peter Jones.

— Adică ar trebui să-i dau pe tavă portretul-robot al tipului care l-a linșat pe profesorul ăla, primind în schimb o promisiune făcută cu jumătate de gură că va pune o vorbă bună pentru mine înainte să-mi vină de hac judecătorul? Wally scutură din cap: Nu prea cred.

— Wally, nu prea tragi tu sforile acum. Să zicem că vii cu o imagine care seamănă cu Tom Cruise și spui: „El e tipul pe care l-am văzut”. Crezi că-ți vor mulțumi și te vor lăsa să scapi basma curată?

— Tipul pe care l-am văzut nu seamănă cu Tom Cruise, se răsti Wally, și pun pariu că portretistul va desena pe cineva cunoscut familiei. De ce crezi că tipul și-a acoperit fața? Poate s-a gândit că, în eventualitatea în care dă peste bătrânica aia, îl va recunoaște chiar dacă e sărită de pe fix.

Joshua Schultz începea să-și dorească să nu fi preluat niciodată cazul *Statul New York vs. Wally Gruber.*

— Uite ce-i, Wally, ai de ales, începu el. Ori riscăm cu procurorul, ori îl sun pe avocatul bătrânei. Dacă speri că te poate răsplăti cumva sau că poate lupta ca să fii eliberat condiționat, mută-ți gândul. N-o să se întâmple.

— Compania de asigurări oferă o recompensă de o sută de mii de dolari pentru orice indicii privind bijuteriile pe care le-am furat, îi zise Wally.

— Și ai tupeul să crezi că îi vor da banii celui care le-a furat? întrebă Schultz neîncrezător.

— Nu face pe deșteptul cu mine, se răsti Wally. Vreau să spun că ei probabil cred că pietrele au fost scoase din monturile lor. Eu știu însă că au rămas exact cum erau atunci când le-am furat.

— De unde știi?

— Pentru că tipul cu care fac afaceri are o grămadă de clienți în America de Sud. Mi-a spus că va duce prada la Rio luna viitoare. Mi-a zis că valorează mai mult dacă sunt intacte decât dacă le-ar demonta. Tipa aia, Scott, e designer de bijuterii, nu-i așa? Dacă îl dau în gât pe tip și ea își recuperează bijuteriile? Compania de asigurări ar scăpa de belele, iar tipa ar fi încântată. Și, pe deasupra, îi mai spun și soțului ei, care o apără pe bătrânică, cum arată ucigașul. Vor fi dispuși cu toții să ierte și să uite. Mă vor numi „Bărbatul anului”.

— Sună bine în teorie, Wally, dar se pare că ai uitat câteva chestiuni importante. Mai întâi, avocatul lui Kathleen Lyons este și soțul proprietarei bijuteriilor. Va trebui să se retragă din cazul de omucidere, pentru că ar fi un conflict de interese de talie mondială, cum n-am mai văzut până acum. Apoi, procurorul va trebui informat despre cămătar și bijuterii, pentru că ei vor trebui să continue investigația. Așa că, practic, sugerezi să-i oferim o parte din informații lui Lloyd Scott și altă parte procurorului? Nu va funcționa.

— Bine. Îi mai dau o șansă procurorului. Începem cu el și când va vedea că-i pot da informații despre bijuterii, poate că-și va schimba atitudinea. Apoi, hotărâm dacă o să colaborăm cu el și în cazul de omucidere sau mergem direct la Lloyd Scott. Oricum, în următoarele câteva zile am de gând să vorbesc cu un polițist.

— Atunci, vrei să-l sun pe procuror și să-i spun că ești dispus să-i oferi informații și despre recuperarea bijuteriilor?

Wally își împinse scaunul în spate, vădit nerăbdător să pună capăt conversației.

— Exact, Josh. Poate că asta îl va convinge că îi pot rezolva și cazul de crimă.

48

Detectivii Simon Benet și Rita Rodriguez își petrecură dimineața de miercuri la procuratură. După ce plecaseră de la casa lui Mariah Lyons, marți seara, hotărâseră să solicite lista cu apelurile telefonice din ultima lună, efectuate de patru dintre cei care fuseseră la masă la Mariah: Richard Callahan, Greg Pearson, Albert West și Charles Michaelson.

— Au fost cei mai apropiați colaboratori ai profesorului Lyons, spuse Rita, și nu cred în ruptul capului că nici unul dintre ei n-a văzut pergamentul ăla. Careva dintre ei minte, sau poate mint toți.

Miercuri dimineața depuseseră solicitarea la biroul judecătorului Brown ca să obțină listele de apeluri telefonice, și cererea lor fusese aprobată.

— Știm că profesorul Lyons i-a sunat și le-a spus tuturor despre pergament, sublinie Benet. Acum vom vedea dacă și ei l-au sunat înapoi și cât de des au vorbit cu el.

Primul lor interviu era cu Albert West, la ora unsprezece. Acesta întârzie douăzeci de minute. Cerându-și scuze, le spuse că traficul de pe podul George Washington fusese neașteptat de greoi și nu alocase destul timp drumului din Manhattan.

Benet o privi pe Rodriguez, conștient că și ea își dădea seama că West era agitat. „Oare din cauză că a întârziat la întâlnire sau pentru că are ceva de ascuns?” se întrebă Benet. Își propuse să verifice condițiile de trafic de pe pod din ultima oră. West era îmbrăcat lejer, în jeanși și o cămașă cu mâneci scurte. Benet îl privi cum își frământa mâinile, observând că, deși bărbatul nu avea mai mult de 1,67 metri și era destul de slab, părea să aibă niște mușchi de oțel la mâini și la brațe.

— Profesore West, când am vorbit la telefon săptămâna trecută, mi-ați spus că n-ați văzut

niciodată pergamentul pe care l-a descoperit profesorul Lyons, corect?

— Absolut. Jonathan mi-a spus despre pergament cu o săptămână și jumătate înainte să moară. Era incredibil de entuziasmat. L-am avertizat că așa-numitele descoperiri se dovedesc deseori a fi niște falsuri foarte bune. Aceasta a fost ultima noastră conversație.

— Profesore West, zise Rita, ezitând, de parcă tocmai îi venise în minte întrebarea respectivă, ați fost aseară la cină la domnișoara Lyons împreună cu colegii dumneavoastră. Credeți că a văzut vreunul dintre ei pergamentul și, din cauză că Jonathan Lyons a fost ucis, se teme să recunoască?

Cei doi detectivi priviră cum expresia lui Albert West deveni impasibilă, cântărind bine cum să răspundă la întrebare.

— Profesore West, continuă Rita, dacă pergamentul respectiv este pe cât de valoros credea Jonathan Lyons că ar fi, oricine îl are acum și alege să nu mărturisească asta comite o infracțiune gravă. Nu este prea târziu, pentru cel care îl are, să îl predea și să evite să se afunde și mai tare în situația aceasta.

West privi prin biroul aglomerat, încercând parcă să găsească o ascunzătoare, după care își drese vocea, agitat.

— Mi-e foarte greu să arăt cu degetul spre un coleg sau un prieten, începu el, dar cred că se prea poate să fie necesar de data asta. Așa cum v-a spus părintele Aiden seara trecută la cină, pergamentul aparține Bibliotecii Vaticanului, și dacă testele științifice vor dovedi că e autentic, ar trebui să fie expus acolo generații la rând. Efectiv, până la sfârșitul vremurilor.

— Credeți că știți cine are pergamentul? întrebă Benet. Pentru că, în cazul acesta, este responsabilitatea dumneavoastră să ne spuneți și să ne ajutați să-l recuperăm.

West clătină din cap și se lăsă în scaun.

— Charles Michaelson, spuse el. Cred că e la el, sau cel puțin *a fost,* la un moment dat.

Simon Benet și Rita Rodriguez erau prea experimentați ca să își arate emoțiile, dar amândoi se gândeau că asta ar fi putut fi prima pistă în localizarea pergamentului.

— De ce credeți că e la profesorul Michaelson? întrebă Benet.

— Lăsați-mă să derulez puțin evenimentele, spuse Albert West încet. Cu cincisprezece ani în urmă, un colecționar de antichități înstărit, care îl angaja în mod regulat pe Charles drept consultant, i-a cerut să-și dea cu părerea în legătură cu autenticitatea unui pergament antic. Vânzătorul l-a plătit pe Charles cu cinci sute de mii de dolari ca să-i spună colecționarului că acesta era autentic. De fapt, era doar un fals foarte bun.

— Michaelson și vânzătorul au fost puși sub acuzare? întrebă Benet.

— Nu. Eu, personal, am mijlocit cu Desmond Rogers, cumpărătorul. Sincer, alți experți l-au avertizat că pergamentul era un fals, dar Rogers se considera un adevărat cunoscător și avea o încredere de neclintit în Charles. Nu a înaintat nici o plângere împotriva lui Charles sau a vânzătorului, deoarece nu a vrut să fie umilit în public pentru că se lăsase păcălit. Evident, Desmond Rogers îl consideră acum pe Charles doar un hoț ordinar, care nu e demn nici măcar de disprețul lui.

„Ce vrea să spună cu asta?” se întrebă Rita Rodriguez, dar Albert West îi răspundea deja la întrebarea nerostita.

— Azi-dimineață, chiar înainte să plec din apartament, am primit un telefon de la Desmond Rogers. După cum vă așteptați, cunoaște câțiva colecționari bogați. Unul dintre ei l-a contactat. A auzit că Charles a scos la vânzare *Pergamentul Iosif din Arimateea* și a primit câteva oferte

enorme pentru el, de la colecționari lipsiți de scrupule.

— A scos la vânzare pergamentul!

Benet nu reuși să-și stăpânească uimirea din voce.

— Așa mi s-a spus. Albert West părea epuizat și ușurat, în același timp. Asta-i tot ce știu. Nu am nici o dovadă, în afară de ceea ce tocmai v-am spus. Pur și simplu, vă repet ce mi-a spus Desmond, dar, sincer, are logică. Vreau să subliniez că nu vă pot spune mai mult de atât. Pot să plec acum? Am o întâlnire la ora unu cu șeful de catedră.

— Da, am terminat. Încă ceva, de fapt, îi spuse Benet. Vă amintiți data exactă când ați vorbit ultima oară cu Jonathan Lyons?

— Cred că în marțea de dinainte să moară, dar nu sunt sigur.

„E evaziv”, gândi Rita, după care riscă și îi spuse ceva ce-ar fi putut să îl enerveze pe Simon Benet.

— Nu vă faceți griji, profesore West, rosti ea pe un ton liniștitor, vă vom verifica oricum apelurile telefonice, așa că vom ști dacă v-ați înșelat cumva.

Surprinse cu coada ochiului privirea furioasă a lui Benet, dar chiar atunci, Albert West se lăsă din nou în scaun.

— Bine, vă spun tot, zise el, de data aceasta cu voce pițigăiată. Așa cum v-am relatat, eram în Adirondacks în weekendul dinaintea morții lui Jonathan. *Plănuiam* să rămân acolo până marți, dar era foarte mare căldură și umezeală, așa că luni am hotărât să mă întorc acasă. Eram foarte curios în legătură cu presupusa descoperire a lui Jonathan și, sub impulsul momentului, m-am dus în New Jersey, încercând să mă hotărăsc dacă să-l sun și să-l întreb dacă pot trece pe la el.

— La ce oră se întâmpla asta? întrebă Rita.

— Mai târziu decât mă așteptam. Am trecut prin Mahwah la câteva minute după ora nouă.

— L-ați vizitat pe profesorul Lyons în noaptea în care a murit? întrebă Benet.

— Nu. Mi-am dat seama că lui Jonathan nu-i plac surprizele. După ce m-am gândit mai bine, mi-am spus că s-ar putea să nu-l încânte o vizită neanunțată, așa că mi-am văzut de drum spre casă.

— L-ați sunat să-l întrebați dacă ați putea trece pe la el? se interesă Rita.

— Nu. Singurul motiv pentru care vă menționez toate acestea e pentru că am sunat la cineva când eram în apropierea casei familiei Lyons – în cazul în care se verifică locația celularului la ora respectivă.

— Profesore West, pe cine ați sunat?

— L-am sunat pe Charles Michaelson. Nu mi-a răspuns și a intrat robotul, dar nu i-am lăsat nici un mesaj.

49

După prânz, Mariah și Alvirah se întoarseră să aștepte în clădirea în care locuia Lillian. Alvirah îi aduse un sendviș și o cafea lui Willy. Rămaseră în hol toată după-amiaza. Pe la cinci, Willy rosti cu voce tare ceea ce gândeau și ceilalți.

— Dacă Lillian s-a întâlnit cu Richard ca să-i vândă pergamentul, durează cam prea mult, comentă el și se ridică să-și dezmorțească picioarele.

Mariah încuviință din cap. În timpul prânzului încercase să țină pasul cu conversația, dar se simțise zdrobită și dezamăgită după ce ascultase mesajul pe care Lillian i-l lăsase lui Richard. O lăsase și fără bruma de optimism pe care își permisese să o simtă gândindu-se că, dacă ar fi abordat-o pe Lillian, ar fi reușit să o convingă să înapoieze pergamentul.

Acum, se întreba dacă descoperirea faptului că pergamentul era la Lillian și că Richard voia să îl cumpere nu ar fi fost suficient ca să fie puși sub acuzare.

„Tată, iată femeia pe care ai iubit-o”, se gândi ea, dându-și seama că amărăciunea pe care încercase să o alunge revenea acum în forță. Știa că, în timpul prânzului, Greg își dăduse seama cât de tăcută era și încercase să o asigure că pergamentul avea să fie recuperat și returnat Bibliotecii Vaticanului.

— Nu credeam că Richard ar fi capabil vreodată de ceva atât de mârșav, comentase Greg. Sunt de-a dreptul uluit. După care adăugase: Nu mă surprinde în schimb nimic din ce-ar face Lillian. Chiar și când era cu Jonathan, m-am întrebat mereu dacă nu avea ceva și cu Charles. Poate din cauză că erau amândoi niște cinefili înrăiți. Dar, oricum, când Lillian nu era cu Jonathan, mi se părea că petrece o groază de timp cu Charles.

Mariah știa că Greg nu voia să o supere, dar o enerva la culme gândul că Lillian ar fi putut avea o relație și cu Charles. Nu reuși să se gândească la nimic altceva în timp ce o așteptară în hol, oră după oră. În cele din urmă, la cinci și jumătate, spuse:

— Cred că ar trebui ca detectivul Benet să asculte înregistrarea apelului, Alvirah. Probabil că le-ar fi de ajuns ca să-i confrunte și pe Lillian și pe Richard. În ceea ce mă privește, mă duc acasă acum. Lillian și Richard ar putea foarte bine să sărbătorească pe te miri unde.

— Mă întorc imediat, spuse Alvirah. Portarul nou tocmai a intrat în tură. O să discut puțin cu el. Când se întoarse, după câteva minute, era evident încântată de sine. I-am dat douăzeci de dolari. I-am spus că-i pregătim o surpriză lui Lillian, că verișoara ei a venit în oraș pe neașteptate. Adică tu, Mariah. I-am dat numărul meu de telefon. Mă anunță când se întoarce.

Mariah cotrobăi prin poșetă și scoase cartea de vizită a lui Benet.

— Alvirah, spuse ea, cred că n-ar trebui să mai așteptăm nici măcar o clipă. E timpul să-l sunăm pe detectivul Benet. Îi poți pune înregistrarea imediat ce ajungi acasă, și vom vedea ce se întâmplă.

50

Miercuri după-amiaza, Kathleen Lyons stătea într-un scaun, la fereastra salonului de spital, cu o ceașcă de ceai lângă ea. Ațipise și, când se trezi, privi indiferentă copacii și soarele care strălucea printre ramurile încărcate cu frunze. Apoi, se aplecă înainte. Văzu pe cineva ascuns după unul dintre copaci.

Era o femeie.

Era Lillian.

Kathleen se ridică, se sprijini cu mâinile de pervaz și își miji ochii ca să o vadă mai bine pe Lillian.

— Oare Jonathan e cu ea? bombăni. Apoi, privind mai bine, văzu că Lilly și Jonathan se fotografiau reciproc.

— Te urăsc! țipă Kathleen. Vă urăsc pe amândoi!

— Kathleen, ce s-a întâmplat, dragă, care-i problema?

O asistentă intră degrabă în salon.

Kathleen apucă linguriță de pe farfurioara ceștii cu ceai și se răsuci în scaun. Pe chip avea o expresie sălbatică de furie și îndreptă linguriță spre asistentă.

— Poc… poc… Mori, fir-ai să fii, mori! Te urăsc, te urăsc, te urăsc… țipă ea, apoi se prăbuși înapoi pe scaun. Cu ochii închiși, începu să geamă: Atâta zgomot… atâta sânge, în timp ce asistenta îi injectă rapid un sedativ în brațul ei slab și tremurând.

51

Interviul lui Greg Pearson cu detectivii Benet și Rodriguez a fost lipsit de dramatismul acuzațiilor pe care le adusese Albert West împotriva lui Charles Michaelson.

Le explică că se considera un prieten bun de-al lui Jonathan Lyons și că se cunoscuseră cu șase ani în urmă, când, dintr-un impuls, se înscrisese într-una dintre expedițiile arheologice anuale pe care le organiza Jonathan.

— Pentru Jon, Albert, Charles și Richard era o pasiune, spuse el. M-au uimit cunoștințele lor despre antichități. Până să se termine călătoria, m-am molipsit și eu, știind că aveam să mă înscriu în următoarea.

Confirma că, aproximativ o dată pe lună, erau invitați la cină la familia Lyons.

— Era o seară în care ne simțeam foarte bine cu toții, spuse el, chiar dacă era dureros să vedem cum starea de sănătate a unei femei frumoase și încântătoare precum Kathleen se deteriora sub privirile noastre.

Despre Lillian spuse:

— Acum cinci ani s-a înscris pentru prima dată într-una din expedițiile anuale ale lui Jonathan. Ne-am dat cu toții seama că Jonathan a fost fascinat instantaneu de ea, și reciproc. Trei nopți mai târziu, împărțeau același dormitor și nu se ascundeau după deget. Sincer, ținând cont de relația dintre ei, mi-a fost destul de greu să o văd interacționând cu Charles când mergeam la masă la Jonathan. Dar, bineînțeles, când Kathleen a găsit fotografiile acelea, lui Lillian nu i s-a mai permis să pună piciorul în casă.

Greg recunoscu imediat în fața lui Benet și Rodriguez că Jonathan îi spusese despre presupusa descoperire.

— Jon nu s-a oferit să mi-l arate. Spunea că îl evalua. I-am spus că mi-ar plăcea să-l văd și mi-a promis că, după ce afla opiniile experților, mă va lăsa să arunc o privire.

— Unde erați luni noaptea, când a fost ucis profesorul Lyons, domnule Pearson? îl întrebă Rita.

Greg o privi direct în ochi.

— Așa cum v-am spus săptămâna trecută, am fost în apartamentul meu din Time Warner Center din Manhattan toată seara de luni. Am cinat la restaurantul de la etajul patru, după care m-am dus direct în apartament.

— Ați luat cina cu cineva?

— După o zi încărcată la birou, m-am mulțumit să mănânc singur, liniștit, și ca să anticipez următoarea dumneavoastră întrebare, am fost singur în apartament toată noaptea.

Ultima întrebare a lui Benet se referi la Charles Michaelson.

— Credeți că se poate ca profesorul Lyons să-i fi încredințat acestuia pergamentul?

Sub privirile lui Benet și Rodriguez, chipul lui Greg deveni o hartă de emoții contradictorii. După care, acesta răspunse:

— Cred că Jonathan i-ar fi încredințat pergamentul lui Lillian și cred că ea i-ar fi destăinuit asta lui Charles. Nu sunt gata să speculez mai departe de atât.

52

O oră mai târziu, Charles Michaelson stătea pe scaunul ocupat mai devreme de Albert West și de Greg Pearson. Trupul lui impunător tremura de mânie din cauza schimbului încins de replici cu detectivii.

— Nu, n-am văzut niciodată pergamentul. De câte ori să vă mai spun? Cine susține că l-am scos la vânzare minte.

Când Benet îi dezvălui că plănuiau să interogheze sursa de la care pornise zvonul, Michaelson se răsti:

— N-aveți decât! Oricine ar fi, spuneți-i din partea mea că sunt legi privind calomnia și c-ar trebui să le consulte.

Când a fost întrebat unde era în noaptea în care a murit Jonathan Lyons, acesta răspunse tăios:

— V-o spun încă o dată și-o să vorbesc rar, ca să pricepeți. Eram acasă, în Sutton Place. Am ajuns la cinci și jumătate și n-am mai ieșit până a doua zi dimineața.

— Era cineva cu dumneavoastră? întrebă Benet.

— Nu. Din fericire, de la divorț, locuiesc singur.

— Ați primit vreun apel în seara respectivă, domnule Michaelson?

— Nu, n-am primit. De fapt, stați așa. A sunat telefonul pe la ora nouă. Am văzut că era Albert West și n-aveam chef să vorbesc cu el, așa că nu i-am răspuns.

Michaelson se ridică brusc.

— Dacă mai aveți și alte întrebări, i le puteți adresa avocatului meu, în scris. Scoase din buzunar o carte de vizită și-o puse pe biroul lui Benet. Acum știți cum să dați de el. Bună ziua.

53

Interviul lui Richard Callahan era programat pentru ora patru. La patru și patruzeci și cinci de minute, când acesta încă nu ajunsese, Simon încercă să dea de el pe celular. Intră direct mesageria vocală. Frustrat, Simon îi lăsă un mesaj tăios lui Richard despre întâlnirea pe care o ratase.

— Domnule Callahan, nu știu ce anume v-a împiedicat să fiți aici la ora patru. Este absolut obligatoriu să mă contactați imediat ce primiți mesajul, pentru a reprograma întâlnirea, de preferat mâine. Vă las încă o dată numărul meu de celular…

54

După ce Mariah, Alvirah și Willy renunțară să o mai aștepte pe Lillian și plecară din holul clădirii unde locuia aceasta, traversară împreună strada și coborâră în garajul de la Lincoln Center, unde își parcaseră mașinile la doar câteva rânduri distanță. Alvirah îi promise lui Mariah că o va anunța imediat ce o suna portarul să-i spună că Lillian a ajuns acasă.

Pe drum spre New Jersey, Mariah se gândi la ziua aceea. Voia să fie lângă mama ei, în cazul în care i se permitea să o viziteze. Când ajunse la casa părinților ei, își lăsă mașina pe alee și, simțindu-se incredibil de obosită, se îndreptă spre ușa de la intrare și scoase cheia. Pășind în casă, îi trecu prin minte faptul că, exceptând ultimele zile, nu fusese niciodată singură în casa aceea. „Mai bine te-ai obișnui”, își spuse, punându-și geanta pe masa din hol și îndreptându-se spre bucătărie. Îi dăduse liber lui Betty, așa că puse ceainicul pe foc, își făcu un ceai, apoi ieși în curtea interioară.

Se așeză pe un scaun la masa cu umbrelă și privi umbrele timpurii ale serii, de pe dalele de piatră gri-albăstrui. Umbrela colorată era acum închisă și îi aminti de noaptea aceea, cu vreo zece ani în urmă, când părinții ei nu erau acasă și se stârnise din senin o furtună de vară. Vântul răsturnase umbrela. Răsturnase și masa, tăblia ei de sticlă sfărâmându-se într-o ploaie de cioburi, suflate de vânt.

„La fel ca viața mea acum”, se gândi Mariah. „O altă furtună s-a ivit din senin acum o săptămână și iată că trebuie să adun cioburile. Când Alvirah le va pune înregistrarea aceea detectivilor, oare va fi suficient ca să-i acuze pe Lillian și pe Richard de conspirație privind cumpărarea și vânzarea de proprietăți furate? Sau Lillian și Richard vor fi destul de deștepți ca să

găsească o altă explicație privind oferta despre care vorbesc? Nu cred că registrele de la bancă ne vor oferi vreun indiciu referitor la ce anume a scos Lillian astăzi din cutia de valori”, concluziona Mariah, sorbind încet din ceai.

„Oare ce se va întâmpla cu mama la audierea de vineri?” a fost următoarea întrebare care îi trecu prin minte. „Din câte îmi spun asistentele, se pare că e destul de tăcută. O, Doamne, dacă i-ar da drumul acasă”, se rugă.

Apoi, dându-și seama că se făcuse dintr-odată răcoare, își duse ceașca goală în casă. Nici nu intră bine în bucătărie, că o sună Alvirah.

— Mariah, am încercat să te sun pe mobil și n-ai răspuns. Ești bine? o întrebă Alvirah neliniștită.

— Scuze. Mobilul e în geantă, în hol, și nu l-am auzit. Alvirah, ai aflat ceva?

— Da și nu. L-am sunat pe detectivul Benet și s-a arătat extrem de interesat. Vrea să facă o copie după mesajul pe care i l-a lăsat Lillian lui Richard. De fapt, se îndreaptă chiar acum spre apartamentul nostru. Doamne, tipul ăsta nu pierde deloc vremea! Dar uite ce mi-a spus: Richard avea întâlnire cu el la procuratură în după-amiaza asta și n-a apărut.

— Ce-ți spune asta? întrebă Mariah, parcă în transă.

— Nu știu ce să zic, răspunse Alvirah, doar că mi se pare complet nefiresc pentru acel Richard pe care îl cunosc eu. Nu-mi vine să cred.

— Nefiresc și pentru persoana pe care o știu eu.

Mariah se mușcă de buză, temându-se că o să i se frângă vocea.

— Ai vești despre Kathleen?

— Nu. O să sun la spital chiar acum, nu că mi-ar spune ei prea multe, oricum, răspunse Mariah, înghițind nodul care i se puse în gât, dar, cum ți-am spus, azi-dimineață mi-au zis că a dormit binișor.

— Bine. Cam atât momentan, dar te sun dacă dau de Lillian sau dacă mă sună portarul ei.

— Sună-mă indiferent de oră, te rog. Îmi pun celularul în buzunar dacă mai ies din casă.

Câteva minute mai târziu se auzi soneria. Era Lisa Scott.

— Mariah, tocmai am ajuns acasă. Ți-am văzut mașina pe alee. Lloyd se duce să ia niște mâncare chinezească. Treci pe la noi să mănânci ceva, îi propuse.

— În regulă, dar aș face bine să nu citesc răvașele, spuse Mariah, zâmbind trist. Mi-ar plăcea să vin la voi. Nu a fost chiar cea mai bună zi din viața mea. O să vă povestesc. Vin în câteva minute. Mai întâi vreau să sun la spital să văd cum se simte mama.

— Bineînțeles. Poate că măcar în seara asta o să bem un pahar de vin, spuse Lisa pe un ton glumeț. Sau două, adăugă ea.

— Sună bine. Ne vedem imediat.

Se întuneca. Mariah aprinse luminile de afară, după care se duse în birou și porni lămpile de pe mesele așezate de-o parte și de alta a canapelei. Ezită, după care hotărî că nu voia să sune din biroul tatălui ei. Se întoarse în bucătărie și formă numărul de la spital. Când îi răspunse asistenta de la recepția secției de psihiatrie și o întrebă despre mama ei, simți reținerea din pauza pe care o făcuse aceasta.

— Mama dumneavoastră a avut o după-amiază dificil[și-am fost nevoiți să-i administrăm un sedativ în plus. Acum se odihnește.

— Ce s-a întâmplat? ceru Mariah să afle.

— Domnișoară Lyons, după cum bine știți, mama dumneavoastră este supusă unei evaluări dispuse de instanță și nu vă pot spune prea multe. A fost destul de agitată, dar vă pot asigura că s-a liniștit acum.

Mariah nu se chinui să-și ascundă frustrarea din voce:

— După cum sunt sigură că înțelegeți, sunt îngrijorată de moarte pentru mama. Nu-mi puteți spune nimic altceva?

— Domnișoară Lyons, judecătorul a dispus ca raportul să-i fie trimis prin fax la birou, până joi după-amiază la ora două. Adică mâine. Din câte știu eu din experiența trecută, avocații vor primi o copie a acestuia. Comportamentul mamei dumneavoastră și concluziile doctorului vor fi detaliate în raport.

Mariah știa că nu are sens să insiste. „Mulțumesc, presupun", se gândi ea, în timp ce își luă politicos la revedere de la asistentă și închise telefonul.

O jumătate de oră mai târziu, în timp ce mâncau o supă *wonton,* le povesti lui Lloyd și Lisei ce se întâmplase de dimineață, de când trecuse Lloyd pe la ea.

— Mi se pare că a trecut o săptămână de azi-dimineață, spuse ea, iar acum, credem că Lillian s-a dus la bancă după pergament, urmând să i-l ducă lui Richard. Dacă așa stau lucrurile și dacă se dovedește că, practic, l-au furat, pot fi acuzați?

— Bineînțeles că da, și dacă poate fi dovedit, chiar vor fi acuzați, spuse Lloyd pătimaș. Se pare că Jonathan i-a dat pergamentul lui Lillian, și Richard fie știa, fie și-a dat seama. Singurul lucru pe care nu-l înțeleg momentan e ce rol are Rory în toată treaba asta. Poate știa că detectivii urmau să verifice pe toată lumea și, cum există un mandat de arestare pe numele ei de ani de zile, pur și simplu și-a luat tălpășița.

— Pe de altă parte, poate că e totuși implicată cumva, speculă Mariah. Rory ar fi putut să-i însceneze toate astea mamei.

Lisa încă nu spuse nimic.

— Mariah, dacă tatăl tău și Lillian s-au despărțit, ar fi logic ca Lillian să vrea să scape de tatăl tău ca să păstreze pergamentul. Ai observat

vreodată vreo conversație șoptită între Lillian și Rory?

— Nu pot să zic că da, însă, pe de altă parte, Rory era îngrijitoarea mamei de doar șase luni, atunci când s-au găsit pozele alea din Veneția. Lillian n-a mai dat pe la noi după aceea, dar nu știm dacă Lillian și Rory nu se sunau cumva.

— Rory a dispărut acum patruzeci și opt de ore. N-a mai văzut-o nimeni de atunci, spuse Lloyd încet. Zici că Lillian a plecat din apartament cu puțin înainte de ora nouă azi-dimineață și că, acum patruzeci de minute, când ai vorbit cu Alvirah, încă nu se întorsese.

— Așa e, spuse Mariah. Nu pot să nu mă gândesc că poate ea și Richard sărbătoresc pe undeva.

— Mi-ai spus că Richard n-a apărut la întâlnirea pe care o avea la procuratură. Nu-mi miroase a bine. Din contră, ai crede că s-ar duce acolo valvârtej, ca să pară cooperant și să-și acopere urmele.

— Lloyd, când ți-am povestit ce am vorbit cu asistenta, ți-am zis că judecătorul va primi raportul psihiatric până mâine după-amiază și că avocații vor primi și ei o copie, dar nu m-am gândit să întreb: Tu când îl primești?

— Sunt sigur că judecătorul ni-l va da mie și procurorului până la sfârșitul zilei, ca să-l consultăm peste noapte.

— Mi-l poți arăta când ajungi acasă?

— Bineînțeles, Mariah. Acum, pentru numele lui Dumnezeu, ia niște pui cu susan. Abia te-ai atins de supă.

Zâmbind, Mariah tocmai se întindea spre farfurie, când îi sună celularul. Îl apucă din buzunar, murmurând:

— Sper că e Alvirah. Dar apoi văzu numele apelantului și spuse: Dacă vă vine să credeți, e Richard. Nu voi răspunde. Să vedem dacă lasă un mesaj și ce minciună mai inventează.

Cei trei rămaseră tăcuți până ce telefonul ei sună o dată, semn că avea un mesaj vocal nou. Mariah îl puse pe speaker: „Mariah, îmi pare atât de rău. Am făcut o greșeală îngrozitoare. Te rog, sună-mă”.

— Mariah, poate că ar trebui să-l suni înapoi, începu Lloyd, apoi se opri.

Mariah își îngropă fața în mâini și umerii începură să i se zguduie de la hohotele de plâns.

— Nu pot să vorbesc cu el, șopti ea. Nu pot.

55

Miercuri seara la ora opt, părintele Aiden deschise ușa mănăstirii Sfântul Francisc de Assisi și-l găsi pe Richard Callahan stând în prag.

— Mulțumesc că m-ați primit așa din scurt, spuse Richard când preotul îi făcu semn să intre.

Părintele Aiden privi chipul tulburat al vizitatorului său, observând că, în loc de pantalonii negri și cămașa albă pe care le purta de obicei, Richard era îmbrăcat acum cu un tricou albastru sport și cu pantaloni crem. Avea o barbă scurtă și țepoasă, semn că nu se mai bărbierise de ceva timp. Când apucă mâna pe care i-o întinse părintele Aiden, acesta din urmă îi simți palma umedă.

Evident, ceva nu era în regulă.

— Ușa mea ți-e mereu deschisă, Richard, spuse el blând. Ceilalți preoți sunt la cafea. Ce-ar fi să mergem în camera de zi? Nu ne va deranja nimeni acolo.

Richard încuviință din cap, fără să vorbească. Era clar pentru părintele Aiden că Richard încerca să-și vină în fire.

— Richard, știu că bei cafea, spuse el. Sigur a mai rămas niște cafea. Mă duc să-ți aduc o ceașcă. De fapt, îmi iau și eu una. Îmi amintesc că amândurora ne place neagră și fără zahăr.

— Sună bine.

În pragul ușii modestei camere de zi, Aiden îi făcu semn lui Richard să intre și spuse:

— Mă întorc imediat.

Când se întoarse, așeză cești le pe măsuța de cafea, după care închise ușa. Richard stătea pe canapea, cu umerii aplecați în față, cu coatele proptite pe genunchi și cu mâinile împreunate. Fără să scoată vreun cuvânt, se întinse după cafea. Părintele Aiden observă că mâna îi tremura. Se așeză în scaunul cu brațe, din fața canapelei.

— Cu ce te pot ajuta, Richard? îl întrebă.

— Părinte, am făcut o greșeală îngrozitoare.

Părintele Aiden ascultă în timp ce Richard îi spuse cum crezuse întotdeauna că Jonathan îi dăduse pergamentul lui Lillian. Apoi, recunoscu că o mințise.

— Părinte Aiden, i-am spus că Jonathan mi l-a arătat și că mi-a zis că i-l va da ei ca să aibă grijă de el. Știam că nimeni n-ar fi putut dovedi că e la ea, continuă, și voiam cu disperare să-l recuperez, explică Richard. M-a crezut. Ba chiar mi-a spus că a fost distrusă după ce Jon a părăsit-o atât de brusc în seara aceea de miercuri. Mi-a mai zis că Jon i-a cerut să-i înapoieze pergamentul, dar că ea îl pusese deja în cutia ei de valori. Mi-a povestit că l-a rugat să aștepte o săptămână înainte să i-l returneze și că l-a implorat ca, în timpul acela, să se gândească mai bine dacă voia într-adevăr să pună capăt relației lor.

Părintele Aiden încuviință din cap fără să comenteze. Se gândi și el la aceeași zi, când, după-amiaza târziu, Jonathan îi spusese că nu mai putea îndura înstrăinarea dintre el și Mariah și suferința pe care relația sa cu Lillian i-o cauza lui Kathleen. Îi zisese că se duce direct la Lillian acasă, să-i spună ce hotărâse.

Aiden O'Brien își aminti cu tristețe că Jonathan îi pomenise atunci despre planul lui de a o duce pe Kathleen la Veneția și că avea să o cheme și pe Mariah cu ei. Aiden a fost uluit când Jon îi spusese atunci că simțea că nu va mai trăi mult și că trebuia și voia să repare răul pe care îl provocase relația cu Lillian familiei lui.

— N-am văzut niciodată pergamentul, și Jonathan nu mi-a zis niciodată că i l-a dat ei, repetă Richard, apoi se opri, de parcă îi era rușine să continue, dar Lillian m-a crezut.

— Când i-ai spus asta? îl întrebă părintele Aiden.

— Lăsați-mă să vă explic. După înmormântare, am așteptat în cimitir după ce toți ceilalți au plecat la club. Bănuiam că Lillian avea să apară pe-acolo, și-am avut dreptate. A mers la mormântul lui Jonathan și, când s-a întors la mașină, am urmărit-o. Atunci am întrebat-o dacă a văzut vreodată pergamentul. Știam că m-a mințit când a spus că nu. Eram mai mult ca sigur că era la ea și mă temeam că-l va vinde, acum, că Jonathan murise, dar, evident, nu aveam nici o dovadă.

Richard se întinse iar după ceașca de cafea de care uitase. Sorbi lung înainte să spună:

— Părinte Aiden, așa cum știm amândoi, pergamentul acela e proprietatea Bibliotecii Vaticanului. Atunci, m-am hotărât să încerc o abordare diferită. Am sunat-o și am luat-o dur. I-am zis că știam de la Jonathan că îi dăduse pergamentul și că mă duc la poliție să o denunț. M-a crezut și a recunoscut, în cele din urmă, că era la ea. I-am spus că i-aș da două milioane de dolari pe el.

— Două milioane de dolari! De unde ai avea tu atâția bani?

— Dintr-un cont pe care l-a deschis bunicul pentru mine. Sunt *sigur* că Lillian a avut cel puțin o altă ofertă, dar i-am promis că nu aș divulga niciodată faptul că i-am dat bani pentru el. Am sfătuit-o să le spună oamenilor că și-a dat seama că nu era corect să îl păstreze și că voia să facă ceea ce era bine. Se temea, deoarece le spusese deja detectivilor că nu era la ea. Am încurajat-o spunându-i că procuratura nu avea să investigheze mai departe cazul dacă îl returna rapid. I-am jurat că voi înapoia pergamentul Bibliotecii Vaticanului și i-am spus că, oricât de mult ar fi rănit-o Jonathan, îi era datoare să se asigure că ajungea acolo.

— Cum aveai de gând să faci plata? întrebă părintele Aiden. Dacă o făceai în mod legal, nu

trebuia ca tu, sau ea, sau amândoi să plătiți impozit pe banii ăștia?

Richard clătină din cap.

— La cum e conceput codul fiscal, am dreptul să donez până la cinci milioane de dolari cât sunt în viață. Aș fi raportat cele două milioane fiscului ca o donație pentru ea. În felul acesta, putea să se folosească de bani fără să se îngrijoreze că, dacă ar fi vândut pergamentul pe sub mână și se afla cumva, ar fi putut ajunge la închisoare pentru evaziune fiscală.

Richard ezită, apoi sorbi din nou din cafea.

— Ieri-seară, pe când plecam de la Mariah, m-a sunat Lillian să-mi spună că acceptă oferta. Azi-dimineață m-am dus la biroul administratorului meu legal să semnez actele necesare ca să virăm banii în contul ei, dar am sunat-o toată ziua și încă nu mi-a răspuns.

— De ce nu ți-ar răspunde dacă s-a hotărât să-ți accepte oferta?

— Eu cred că e lacomă, s-a răzgândit și, probabil, s-a hotărât să îl vândă vreunui colecționar clandestin pentru o sumă mult mai mare. Mi-am petrecut toată ziua pe la biroul administratorului sperând ca, în cazul în care dădeam de ea, să-i spun să vină acolo. La ora cinci am renunțat la idee și m-am dus în centru, la apartamentul părinților. Tocmai se pregăteau să iasă în oraș, dar am rămas acolo o vreme, sunând-o pe Lillian din jumătate în jumătate de oră, după care m-am hotărât să vin să vorbesc cu dumneavoastră.

— Richard, nu înțeleg de ce te învinuiești singur. Erai dispus să cheltuiești o sumă considerabilă din propriii tăi bani, ca să faci rost de pergament și să-l returnezi Vaticanului.

— Mă învinovățesc, părinte, pentru că ar fi trebuit să procedez altfel. Ar fi trebuit să angajez un detectiv particular, care să o urmărească non-stop pe Lillian, să vadă unde se duce și cu cine se

întâlnește. A recunoscut însă că a pus pergamentul în cutia ei de valori. Mă tem că, dacă l-a vândut, va dispărea pentru totdeauna. Și atunci, dacă mă duc la poliție, va fi cuvântul ei împotriva cuvântului meu. Deja le-am declarat că n-am văzut niciodată pergamentul.

Richard se opri, părând speriat.

— Doamne, am uitat. Trebuia să mă întâlnesc azi cu detectivii. Efectiv, mi-a ieșit din minte. Îi sun mâine-dimineață, dar iată ce-ați putea face pentru mine. Părinte Aiden, ați întâlnit-o pe Lillian la Jonathan de mai multe ori înainte să fie descoperite acele fotografii. Știu că vă respectă. Încercați dumneavoastră să vorbiți cu ea? Sunt sigur că îmi evită apelurile.

— Nu știu dacă va ajuta la ceva, dar bineînțeles că o voi face. Ai numărul ei?

— Îl am salvat în agendă, spuse Richard.

Părintele Aiden îl notă rapid pe o bucată de hârtie, după care luă telefonul și formă numărul, ascultând mesajul de întâmpinare de la mesageria vocală a lui Lillian: „Ați sunat-o pe Lillian Stewart. Nu vă pot răspunde momentan. Lăsați un mesaj și revin cu un apel cât mai curând posibil.”

O voce computerizată îi anunță imediat că mesageria vocală era plină.

Richard auzi înregistrarea.

— Probabil că s-a umplut de la toate mesajele pe care i le-am lăsat astăzi, spuse el, ridicându-se să plece. Încercați și mâine-dimineață, părinte?

— Bineînțeles, spuse acesta, punând receptorul la loc, după care îl conduse pe Richard până la ușă, promițându-i să îl contacteze imediat ce reușea să dea de Lillian. Apoi se întoarse în camera de zi și se așeză din nou în scaunul cu brațe, simțind o durere ascuțită în genunchii lui artritici în timp ce își cobora trupul. Luă ceașca cu cafeaua acum aproape rece. Încruntându-se, concentrat și dezamăgit, recunoscu că lunga lui experiență cu

oamenii îl avertiza că bunul lui prieten, Richard Callahan, nu fusese cu totul sincer.

— Dar de ce oare? se întrebă cu voce tare.

56

Joi dimineața, detectivii Benet și Rodriguez începură să ia în considerare posibilitatea ca Lillian Stewart să fi pățit ceva.

Cu o seară în urmă, când se întâlniseră cu Alvirah la apartamentul acesteia din Central Park South, ascultaseră din nou înregistrarea mesajului lăsat de Lillian lui Richard Callahan, pe care Alvirah le-o pusese deja la telefon. Apoi, revizuiră împreună cu Alvirah tot ce le spusese aceasta în timpul apelului.

Femeia le repetă evenimentele în ordinea derulării lor: cum o urmărise pe Lillian la bancă, apoi înspre marginea orașului cu metroul, și cum o pierduse pe Chambers Street.

— M-am înfuriat așa de tare, le spuse Alvirah, dar îi-era mai mare mila de bătrânica aceea care se târa pe trepte, una câte una, ajutată de baston. Și cum erau o grămadă de oameni care se grăbeau în sus și în jos pe scări, puteam s-o depășesc doar dacă săream peste ea. Când am ajuns pe trotuar, Lillian dispăruse fără urmă.

— Credeți că ar fi putut urca într-o mașină care o aștepta prin zonă, doamnă Meehan? întrebă Benet.

— Spune-mi Alvirah. Cum v-am spus deja, când Lillian a ieșit din bancă cu sacoșa plină, ținea un celular la ureche. Cine știe dacă suna pe cineva sau îi răspundea cuiva? Nu mi-am dat seama. Poate că încuviința să se întâlnească atunci cu cineva. Tot ce se poate.

— Iar eu m-am tot învârtit prin cartier, adăugă și Willy din fotoliul lui confortabil. Până să se întoarcă Alvirah, mă simțeam deja ca într-un carusel.

De la apartamentul soților Meehan, din Central Park South, Benet și Rodriguez se duseră direct la

clădirea în care locuia Lillian și aflară de la portar că domnișoara Stewart nu se întorsese încă acasă.

— Portarul a spus că, de la moartea profesorului Lyons, nu-și amintește să o mai fi vizitat cineva, bărbat *sau* femeie, sublinie Rita.

Simon nu răspunse. Rita își cunoștea partenerul destul de bine ca să se prindă cam ce însemna expresia îmbufnată de pe fața lui. După ce o interogaseră pe Lillian Stewart, marți dimineața, ar fi trebuit să solicite imediat un mandat de percheziție pentru apartamentul ei. Indiferent că recunoștea sau nu că are o cutie de valori, cu un mandat de percheziție ar fi putut să-i dea de urmă. Simon se învinovățea acum pentru că, dacă Lillian scosese pergamentul din cutia de valori cu o zi în urmă, posibil să le fi scăpat printre degete de tot.

— Ar fi trebuit să cer un mandat de percheziție încă de marți, zise Simon Benet, confirmându-i bănuielile. Acum, domnișoara Stewart a dispărut de douăzeci și patru de ore. Măcar știm că Alvirah Meehan a urmărit-o până pe Chambers Street ieri-dimineață.

Telefonul de pe biroul lui Simon începu să sune.

— Ce mai e acum? bombăni, ridicând receptorul.

Era Alvirah Meehan.

— N-am putut să dorm, așa că azi-dimineață, la opt, m-am dus la apartamentul lui Lillian. E doar la vreo șase străzi distanță de Central Park South. Nu mă prea dau în vânt după plimbările de dimineață. Lui Willy îi plac, dar astăzi, pur și simplu, n-am putut să stau în pat.

Simon așteptă răbdător, fiind sigur că Alvirah nu îl sunase ca să discute despre rutina ei de dimineață.

— Chiar când am ajuns acolo, portarul mi-a arătat-o pe menajera lui Lillian, care se pregătea să intre în apartament. I-am spus că-mi făceam griji pentru Lillian și m-a lăsat să intru în apartament cu ea. Bineînțeles, are cheie.

— Ați fost în apartamentul lui Lillian Stewart! exclamă Benet.

— Da. Totul este în ordine. Trebuie să spun că Lillian e foarte ordonată, dar vă vine să credeți că mobilul ei, adică cel cu numărul de telefon pe care mi l-a dat, se afla pe măsuța de cafea din sufragerie?

Benet știa că era o întrebare retorică.

— L-am pornit, evident, ca să verific numărul de mobil, și l-am recunoscut. Apoi, m-am uitat să văd dacă și-a notat ceva în ziua respectivă în calendarul din telefon.

Benet apăsă un buton de la telefon.

— Doamnă Meehan, adică Alvirah, partenera mea, detectiva Rodriguez, este aici. Te pun pe speaker.

— Ce idee bună! E o tânără foarte inteligentă. Oricum, în calendarul lui Lillian apare că la ora opt trebuia să se întâlnească cu niște colegi de catedră de la Universitatea Columbia. Am sunat deja acolo. Nu a trecut pe la universitate și nici nu i-a sunat. Mai are programare și la coafor, la unsprezece, la Bergdorf Goodman. Să vedem dacă va apărea.

— Stai puțin, Alvirah, o întrerupse Rita. Ieri-dimineață ne-ai spus că, atunci când a ieșit din bancă, domnișoara Stewart vorbea la mobil.

— Chiar *vorbea* la mobil și chiar așa v-am *spus,* dar în mod categoric nu vorbea la cel care se află acum pe masa de cocktailuri din apartamentul ei, așa că, probabil, avea mai multe.

Detectivii așteptară, și Alvirah ezită, după care spuse hotărâtă:

— Vreți să știți ce cred eu? Se va dovedi că atât Lillian Stewart, cât și Rory Steiger au dispărut. Și știți ce altceva mai cred? Din păcate, când a promis să-i vândă pergamentul lui Richard Callahan, e posibil să se fi pus singură într-un pericol de moarte.

— Cred că s-ar putea să ai dreptate, rosti Benet încet.

— Bine. Asta-i tot ce știu momentan. Voi fi la salonul de înfrumusețare de la Bergdorf la ora unsprezece. Vă sun indiferent dacă Lillian apare pe-acolo sau nu. Alvirah încheie convorbirea cu un clic hotărât.

Detectivii se uitară unul la celălalt, dar înainte să reacționeze în vreun fel la lucrurile pe care tocmai le auziseră, telefonul de pe biroul lui Simon sună din nou.

Acesta ridică receptorul și se prezentă.

— Domnule detectiv Benet, sunt Richard Callahan.

— Unde sunteți, domnule Callahan? întrebă Simon tăios.

— Tocmai am parcat lângă tribunal. Îmi pare rău că nu am ajuns ieri la întâlnirea stabilită. Dacă nu erați la birou, aveam de gând să cer oricum să vorbesc cu altcineva de la procuratură.

— Nu va fi nevoie, spuse Benet scurt. Sunt aici, la fel și detectivul Rodriguez. Biroul nostru este la etajul doi. Vă așteptăm.

57

Prin mintea lui Kathleen se derulau o mulțime de imagini neclare. Peste tot în jurul ei erau oameni care îi vorbeau.

Rory era furioasă.

— Kathleen, ce cauți la fereastră? De ce nu ești în pat?

— Pistolul se va murdări…

— Kathleen, visezi. Du-te la culcare.

Jonathan o cuprinse în brațe.

— Kathleen, e în regulă. Sunt aici.

Zgomotul.

Bărbatul o privi.

Ușa se închise.

Fata cu părul lung și negru.

Unde e?

Kathleen începu să plângă.

— Vreau… gemu ea. Ce cuvânt căuta? Fata era acolo. Acasă, șopti ea. Vreau să merg acasă.

Apoi, bărbatul cu fața acoperită se întoarse. Plutea prin cameră spre ea alături de fata cu părul lung și negru.

Mariah.

Acum, ținea pistolul îndreptat spre amândouă.

Kathleen se ridică în șezut în pat și apucă paharul cu apă de pe masă. Îl îndreptă spre bărbat și încercă să apese pe trăgaci, dar nu-l găsi.

Îl aruncă în el.

— Oprește-te! țipă ea. Oprește-te!

58

Procurorul-adjunct Peter Jones se afla în biroul lui, nu departe de sala în care Simon Benet și Rita Rodriguez îl interogau pe Richard Callahan. După ce discutase cu aceștia despre apelul primit de la Joshua Schultz, avocatul lui Wally Gruber, se dusese la șeful lui, procurorul Sylvan Berger, și îl puse la curent cu toate întorsăturile luate de caz. Berger hotărî să-l sune înapoi pe Schultz.

— Spune-i să ne dea informații despre plăcuțele de înmatriculare furate și despre cardul E-ZPass, și dacă e așa cum spune el, trecem la pasul următor, îi zisese Berger.

Schultz fusese de acord și primise rapid raportul. Plăcuțele de înmatriculare fuseseră furate cu șase luni în urmă. Cardul E-ZPass furat, pe care Gruber pretindea că-l folosise la întoarcerea din Mahwah după ce jefuise casa lui Lloyd Scott, fusese utilizat pe o mașină condusă din New Jersey în noaptea în care murise Jonathan Lyons. Ora la care mașina traversase podul George Washington înspre oraș coincidea cu durata de timp aproximativă cât i-ar fi luat lui Gruber să ajungă la pod, din Mahwah, dacă s-ar fi aflat în reședința familiei Scott, auzind împușcătura care l-a ucis pe Lyons.

Acum, la cererea procurorului, Jones îl sună înapoi pe Joshua Schultz. Când acesta răspunse, Jones zise:

— Dați-ne numele cămătarului care are bijuteriile familiei Scott. Dacă clientul dumneavoastră spune adevărul și recuperăm bijuteriile, biroul îi va recomanda judecătorului să ia în considerare colaborarea domnului Gruber când se va pronunța sentința.

— În ce măsură va fi luată în considerare? întrebă Schultz pe un ton decis.

— Îi vom face o recomandare semnificativă judecătorului din New Jersey care va audia cazul de jefuire a reședinței Scott, precum judecătorului din New York care audiază acuzațiile de furt aduse împotriva domnului Gruber, dar, categoric, va sta și la închisoare.

— Ce primește pentru că vă dezvăluie chipul persoanei care a fugit din casă după ce-a fost ucis profesorul acela?

— Haide să împărțim procesul acesta în două faze. Dacă partea cu bijuteriile din povestea lui Gruber se dovedește a fi adevărată, vom negocia mai mult în favoarea lui pentru portretul-robot. După cum bine știți, domnule Schultz, clientul dumneavoastră este remarcabil de isteț când vine vorba de a inventa modalități de urmărire a persoanelor avute, de intrare prin efracție în casele acestora și, în cazul familiei Scott, de golire a seifurilor fără a declanșa alarmele. Așa că ar putea fi destul de isteț ca să inventeze povestea asta cu persoana pe care susține că a văzut-o.

— Wally n-a inventat nimic, se răsti Schultz, dar voi vorbi cu el. Dacă vă recuperați bijuteriile, îi dați o mână de ajutor în cazurile din New York și New Jersey?

— Da. Iar dacă ne alegem cu un portret-robot care aduce rezultate, clar va fi compensat și mai mult.

— Bine, sună bine momentan. Schultz râse scurt, ca un lătrat aspru. Știți, Wally e cam îngâmfat. Va fi flatat să audă că-l considerați așa de isteț.

„Acum așteptăm și vedem ce va fi”, gândi Peter Jones după ce închise telefonul. Se lăsă pe spate în scaunul din biroul lui micuț, gândindu-se că luni de zile, de fiecare dată când intrase în biroul spațios al procurorului, avusese sentimentul că, într-o zi, avea să fie al lui.

Acum, sentimentul acela dispăruse.

În plus, procurorul îi ceruse să mai facă ceva. Era vremea să îl informeze pe Lloyd Scott că bărbatul care îl jefuise pretindea că văzuse pe cineva fugind din locuința familiei Lyons la câteva secunde după ce Jonathan Lyons fusese împușcat. Și că acel cineva nu era Kathleen Lyons.

59

Biroul lui Mariah se afla pe Wall Street. După o altă noapte nedormită și neputând să mai rămână în casa părinților ei, chiar dacă își dorea să fie aproape de mama ei, condusese spre New York, joi, la șase dimineața, și se duse la serviciu. Cu mult timp înainte ca altcineva să mai apară în zona în care avea închiriat propriul spațiu, se afla deja la birou, verificându-și e-mailul și scrisorile pe care i le lăsase secretara.

Erau previzibile. E-mailurile pe care le primise de la clienții ei tratau, în mare, chestiuni neimportante. Dar se simțea bine aici, cu televizorul pornit, privind piețele financiare din toată lumea pe măsură ce se deschideau ori se închideau. Era, de asemenea, un refugiu pentru tot ceea ce se întâmplase în ultima săptămână și jumătate, mai ales pentru vestea-bombă că Richard plănuise să cumpere pergamentul de la Lillian.

Revăzu în minte expresia lui Richard, în vreme ce stăteau cu toții la masă seara trecută, când negase din nou că ar fi văzut vreodată pergamentul. Îi urmărise expresia când încuviințase spusele ferme ale părintelui Aiden cum că documentul, care probabil că se va dovedi a fi sacru, aparținea Vaticanului.

„Cel care aproape că a fost și foarte posibil să ajungă iezuit”, se gândi cu dispreț. „Ei bine, Biblia spune că soldații au tras la sorți pentru cămașa lui Hristos. Acum, după două mii de ani, e posibil ca unii dintre pretinșii dragi prieteni ai tatălui meu să tragă la sorți pentru o scrisoare pe care se poate ca Hristos să i-o fi scris lui Iosif din Arimateea. O scrisoare în care îi mulțumește lui Iosif pentru bunătatea lui.”

Mariah se gândi la mesajul pe care i-l lăsase Lillian lui Richard: „M-am hotărât să-ți accept oferta de două milioane de dolari. Sună-mă.”

„Oferta *lui”,* se gândi Mariah. „Oare câte oferte a avut și de la cine? Dacă nimeni de la masă, cu excepția lui Richard, nu mințea, cine sunt ceilalți experți pe care i-ar fi putut consulta tata? Detectivii au verificat apelurile telefonice efectuate de tata. Mă întreb dacă au găsit ceva. Dacă Lillian nu apare, oare i s-a întâmplat ceva?”

Îi era imposibil să-și imagineze că Richard i-ar fi făcut vreun rău lui Lillian, la fel de inimaginabil ca faptul că mama ei să-l fi împușcat pe tatăl ei.

„Măcar în privința asta pot sta liniștită”, își spuse Mariah. „Poate că Richard este antiteza a tot ceea ce am crezut c-ar fi, dar nu e un criminal. Doamne, fă ca Lillian să apară. Ajută-ne să găsim pergamentul.”

Trebuia să răspundă la câteva scrisori. Închise televizorul, își formulă răspunsurile și i le trimise pe e-mail secretarei ei, care avea să le printeze și să le expedieze. Era aproape ora opt și știa că persoanele matinale de felul lor aveau să sosească în curând. Nu voia să dea ochii cu nimeni. La masa de după înmormântare le spusese prietenilor săi că înțelegea cât de mult sufereau alături de ea, dar că, în viitorul apropiat, trebuia să se îngrijească de mama ei și să-l ajute pe avocat.

De atunci, primise multe e-mailuri care începeau cam la fel: „Te iubesc, Mariah. Mă gândesc la tine. Nu trebuie să răspunzi”. Drăguțe, dar inutile.

Plecă de la birou și luă liftul spre parter. Hotărî că următoarea ei oprire avea să fie apartamentul ei din Greenwich Village.

Ieși din parcare și conduse spre Downing Street, aflată în apropiere. Apartamentul ei se afla la etajul trei al unei case, care, cu optzeci de ani în urmă, fusese o reședință privată. Din noaptea aceea fatidică în care condusese în goană, la ora zece și jumătate, spre New Jersey, deoarece nu-i răspunsese nimeni când încercase să-l contacteze

pe tatăl ei, trecuse pe aici o singură dată, ca să-și ia niște haine.

Era un apartament mic, format dintr-un living, un dormitor și o bucătărie, în care abia de încăpeau un aragaz, o chiuvetă, un cuptor cu microunde și câteva dulăpioare. „Tata m-a ajutat să mă mut aici", se gândi. „Cu șase ani în urmă. Mama fusese deja diagnosticată cu simptome de Alzheimer. Devenea repetitivă și uitucă. M-am oferit să mă mut înapoi acasă și să fac naveta. Tata aproape că m-a dat afară din casă. Mi-a zis că eram tânără și trebuia să-mi văd de viața mea."

Dându-și seama că apartamentul avea un aer îmbâcsit, Mariah deschise fereastra și ascultă sunetul străzii. „Ca o muzică", se gândi. „Iubesc casa asta, dar ce se va întâmpla acum? Chiar și după ce se va sfârși acest coșmar și mamei i se va da voie să se întoarcă acasă, e clar că nu va putea să vină să locuiască aici. Va trebui să mă mut înapoi în Mahwah. Dar cât timp îmi voi permite să plătesc o îngrijitoare cu normă întreagă?"

Se așeză pe fotoliul de piele în care obișnuia să stea tatăl ei înainte să se pensioneze. O dată pe săptămână, sau tot la zece zile, obișnuia să vină de la universitate și să bea ceva cu ea, pe la ora șase. După care ieșeau la restaurantul lor italienesc preferat de pe West 4th Street. Pe la nouă pleca spre casă.

„Sau spre Lillian", îi șopti o voce iritantă din minte.

Mariah încercă să alunge speculațiile respective. Cu optsprezece luni în urmă, când aflase despre Lillian, cinele intime de care se bucuraseră amândoi încetaseră. „I-am spus tatei că nu voiam să-i răpesc din timpul prețios petrecut cu Lillian…"

Pentru a-și distrage singură atenția de la vina pe care o simțea din cauza acelei amintiri, privi prin living. Pereții apartamentului erau vopsiți într-o nuanță suavă de galben, ce crea iluzia de spațiu.

„Tata s-a uitat peste mostrele de vopsea cu mine”, își aminti. „Se pricepea mult mai bine să judece produsul finit.”

El îi dăruise tabloul de deasupra canapelei în ziua în care se mutase în apartament. Îl cumpărase când fusese în Egipt, într-o expediție, și reprezenta un apus de soare deasupra unei piramide.

„Oriunde mă uit, aici sau acasă, ceva îmi amintește de el”, se gândi. Intră în dormitor și ridică fotografia părinților ei, făcută cu aproximativ zece ani în urmă, înainte să se declanșeze boala. Tatăl ei își ținea brațele în jurul taliei mamei ei și zâmbeau amândoi. „Sper că, într-un fel, încă o ține în brațe și o protejează”, se gândi Mariah. „Are nevoie de protecția lui acum, mai mult ca niciodată. Ce se va întâmpla oare cu mama la tribunal, mâine?”

Era pe punctul de a o suna pe Alvirah, să vadă dacă are ceva vești noi, când sună telefonul fix de pe noptiera de lângă pat. Era Greg.

— Mariah, unde ești? Te-am sunat la ai tăi și Betty mi-a spus că ai plecat înainte să ajungă ea; în plus, nu răspunzi la celular. Mi-am făcut griji pentru tine.

Mariah își închisese mobilul pentru că se temuse că Richard va încerca să o contacteze din nou. Nu voia să mai reacționeze o dată ca în noaptea trecută, când cedase la sunetul vocii lui pe când se afla la masă cu soții Lloyd. Așa că motivă:

— Greg, celularul mi-era închis. După cum îți dai seama, nu gândesc prea limpede în momentul de față.

— Nici eu, dar chiar *îmi fac* griji pentru tine. Iubita tatălui tău și îngrijitoarea mamei tale au dispărut amândouă în ultimele câteva zile. Nu-mi pot imagina să ți se întâmple și ție ceva.

După o ezitare, continuă:

— Mariah, mă pricep destul de bine să citesc oamenii. Știu că ești devastată la gândul că Richard ar cumpăra pergamentul de la Lillian. Nu

știu dacă a făcut-o deja, dar dacă Lillian a pățit ceva, mă îndoiesc foarte tare că Richard e responsabil.

— De ce spui asta, Greg? întrebă Mariah încet.

— Pentru că asta cred. Greg se opri, apoi reluă: Mariah, te iubesc, și mai presus de orice, vreau să fii fericită. La toate cinele pe care le-a dat tatăl tău, am simțit o atracție tot mai mare între tine și Richard. Dacă se dovedește că ar cumpăra un obiect sacru furat, sincer, sper ca astfel de sentimente pe care le-ai avea pentru el să se schimbe.

Mariah își alese cu grijă cuvintele:

— Dacă spui că ai văzut o atracție tot mai mare între noi, eu nu mi-am dat niciodată seama că ar exista. Și, categoric, judecând după mesajul acela, dacă Richard este ceea ce cred eu că e, nu vreau să am de-a face cu el.

— Mă bucur să aud asta, spuse Greg. Și-o să-ți dau oricât timp ai avea nevoie ca să începi să te gândești la mine ca la un tip cu care merită să-ți petreci toată viața.

— Greg, începu Mariah să protesteze.

— Uită că ți-am spus asta, dar, Mariah, acum vorbesc cât se poate de serios. Am făcut câteva investigații pe cont propriu. Charles Michaelson e un escroc. A încercat să găsească un cumpărător pentru pergament. Pot să-ți spun și cine a auzit despre asta de la una dintre persoanele lui de contact. E vorba despre Desmond Rogers, un colecționar renumit. Mariah, te implor, nu-l lăsa pe Michaelson să se *apropie* de tine. Nu m-ar surprinde dacă se dovedește a fi responsabil pentru dispariția lui Lillian și a îngrijitoarei mamei tale. Și, Mariah – poate chiar pentru moartea tatălui tău.

60

Lloyd Scott se afla în biroul lui de pe Main Street din Hackensack, în apropiere de tribunal, când îl sună procurorul-adjunct Peter Jones.

— Adică s-ar putea ca tâlharul care m-a jefuit să fi văzut pe cineva fugind din casa lui Jonathan imediat după ce acesta a fost împușcat?! exclamă Lloyd. Pe un ton tot mai mânios, întrebă poruncitor: Pentru numele lui Dumnezeu, când ai aflat asta?

Peter Jones anticipase pe deplin reacția lui ostilă.

— Lloyd, avocatul lui Gruber, Joshua Schultz, m-a sunat acum nici douăzeci și patru de ore. După cum bine știi, mulți acuzați de infracțiuni grave, care așteaptă să fie judecați, încearcă să ne spună că dețin informații valoroase pentru alte cazuri. De asemenea, știi că nu încearcă să ajute de mărinimoși ce sunt. Vor să li se reducă sentința.

— Peter, puțin îmi pasă ce motive are tipul, și vorbesc acum ca proprietar al casei pe care a jefuit-o, răspunse Lloyd, pe un ton tot mai ridicat. De ce nu m-ai sunat imediat?

— Lloyd, calmează-te și lasă-mă să-ți povestesc ce s-a întâmplat ieri. După ce m-a sunat Schultz, am vorbit imediat cu procurorul. Am investigat afirmația lui Gruber cum că ar fi folosit o cartelă E-ZPass furată când s-a întors în New York, după ce v-a jefuit pe voi. Avocatul lui ne-a dat informațiile necesare despre cartela furată, și înregistrările s-au confirmat. Cartela E-ZPass se activează doar pe podul George Washington, dinspre New Jersey spre New York, nu și invers. Deci nu știm când s-a dus spre New Jersey, dar știm când s-a întors.

— Continuă, ceru Lloyd tăios.

— Știm că era pe pod, întorcându-se în oraș, la zece și un sfert seara. Mariah Lyons a vorbit cu

tatăl ei la opt și jumătate și s-a panicat la zece și jumătate când l-a sunat din nou și a intrat mesageria vocală. Știm că era deja mort pe atunci. Deci, dacă luăm în calcul acest interval, este posibil ca Gruber să fi fost în dormitorul vostru, golindu-vă seiful, când pretinde că a auzit împușcătura.

— În regulă. Deci ce urmează acum?

— Gruber ne-a dat numele tipului care scăpa de bijuteriile furate. Îl cheamă Billy Declar și are un magazinaș de mobilier la mâna a doua în sudul Manhattanului. Locuiește într-o cameră în spatele acestuia. Are un cazier penal bogat și a fost colegul de celulă al lui Gruber pe când acesta își executa singura sentință primită în New York. Colaborăm cu procuratura din Manhattan să obținem un mandat de percheziție pentru locuința acestuia.

— Când veți executa mandatul de percheziție?

— Ne-au promis că-l obțin de la judecător până în ora trei, și oamenii noștri se duc imediat acolo împreună cu ei. Dacă te ajută cu ceva, Gruber spune că Declar a păstrat bijuteriile soției tale intacte. Plănuia să le ducă la Rio în următoarele câteva săptămâni și să le vândă acolo.

— Ar fi bine să recuperăm bijuteriile, dar, evident, mult mai important e dacă Gruber ne poate oferi o descriere a persoanei pe care a văzut-o plecând din casă.

— Momentan, nu vorbește despre asta pentru că încearcă să obțină o înțelegere, dar trebuie să-ți spun că i-a declarat deja avocatului său că nu e vorba despre Kathleen Lyons. Așa că, dacă informațiile despre partenerul lui se dovedesc a fi adevărate, atunci Gruber va fi dobândit suficientă credibilitate ca să îl aducem numaidecât la portretistul nostru și să obținem imaginea unui chip.

— Înțeleg.

Jones știa că, în următorul minut, Lloyd Scott avea să protesteze față de arestarea lui Kathleen

Lyons, așa încât adăugă grăbit:

— Lloyd, trebuie să înțelegi ceva. Wally Gruber este unul dintre cei mai șireți escroci cu care am avut de-a face. Procuratura din Manhattan investighează și alte jafuri rezidențiale pe care e posibil să le fi comis, folosind același tip de dispozitiv de urmărire GPS ca cel pus pe mașina ta. Tipul ăsta știe că, dacă ne poate convinge că era în casa ta cam la ora la care a murit profesorul Lyons, ar avea numai de câștigat.

— Înțeleg ce vrei să spui, se răsti Lloyd Scott. Totuși, v-ați grăbit scandalos de tare să arestați, să încătușați și să trimiteți la închisoare o femeie îndurerată fragilă, bolnavă și dezorientată, și o știi prea bine.

Încercând să nu mai ridice tonul, Scott ezită, apoi adăugă:

— Momentan, nu-mi pasă dacă bijuteriile sunt returnate sau nu. Îți cer să treceți imediat la pasul următor. Vreau ca Gruber să discute cu portretistul și vreau să o faceți până mâine cel târziu. Dacă nu o faceți, voi demara eu însumi demersurile pentru asta. Și, sincer, nu-mi pasă ce trebuie să-i promiteți. Dacă nu din alte motive, măcar pentru faptul că măcar asta îi datorați lui Kathleen Lyons.

Înainte ca Peter Jones să poată răspunde, Lloyd Scott adăugă:

— Vreau să știu numaidecât ce vom afla după ce obții mandatul ăla de percheziție. Aștept să mă suni.

Când auzi bipul care puse capăt conversației lor, Peter Jones își văzu visul de a deveni următorul procuror general evaporându-se în fața ochilor.

61

La ora unsprezece, Alvirah stătea pe un scaun lângă biroul recepționistei de la salonul de înfrumusețare din Bergdorf Goodman, așteptând-o, bineînțeles, dar fără prea multe speranțe, pe Lillian Stewart.

Când sosise, în urmă cu cincisprezece minute, îi explicase recepționistei de ce era acolo:

— Sunt o prietenă veche. O ajut pe domnișoara Stewart când trebuie să fie cineva la apartament când vine vreun depanator. Nu mi-a răspuns pe celular și mi-a zis, cu câteva zile în urmă, că trebuie să vină cineva să-i repare frigiderul azi, pe la ora unu, și că s-ar putea să aibă nevoie de mine să fiu acolo, să-l las să intre.

Recepționista, o femeie slabă, de vreo șaizeci de ani, cu părul blond-cenușiu, încuviință din cap.

— Înțeleg. Eu am așteptat toată ziua după tipul de la cablu și nici măcar n-a mai apărut. Și știi ce mă enervează la culme? Îți dau un interval de timp în care vor veni, dar degeaba.

— Ai atâta dreptate, o aprobă Alvirah. Oricum, din moment ce n-am putut să dau de ea și știi că e aproape imposibil să obții o programare ca să ți se repare ceva, darămite să reprogramezi, m-am hotărât să vin aici să aflu când termină. Dacă durează la ea, mă întâlnesc eu cu depanatorul. Mă gândesc că, ținând cont că încep cursurile săptămâna viitoare, a ales pachetul complet de înfrumusețare.

Recepționista zâmbi și încuviință.

— Da, așa e. Manichiură, pedichiură, tuns, vopsit, șuvițe și uscat. Va sta aici cel puțin trei ore.

— Așa-i Lillian a mea, zise Alvirah, zâmbind larg. Întotdeauna arată perfect. De cât timp vine aici?

— O, Doamne. Recepționista se încruntă încercând să-și aducă aminte. Era deja clientă

fidelă când am început eu să lucrez aici, și au trecut aproape douăzeci de ani de atunci.

La unsprezece și un sfert, Alvirah se întoarse la recepție.

— Încep să mă îngrijorez puțin, mărturisi ea. Lillian e punctuală de obicei?

— Îți poți seta ceasul după ea. N-a uitat niciodată o programare, dar poate că s-a ivit ceva important. Dacă nu primesc nici o veste de la ea în următoarele douăzeci de minute, cred că va trebui să-i anulez și restul programărilor.

— Poate că așa ar trebui să faci, spuse Alvirah. Poate chiar s-a întâmplat ceva important.

— Sper doar să nu fi fost vreo problemă gravă, vreun deces în familie. Recepționista oftă. Domnișoara Stewart e o persoană atât de drăguță…

— Sper și eu să nu fi fost nici un deces în familie, încuviință Alvirah încet. „Sau chiar al ei”, se gândi ea sinistru.

62

După apelul de la Greg, Mariah se așeză pe marginea patului din apartamentul ei și încercă să-și limpezească sentimentele. Se simți ușurată când își dădu seama că era de acord cu el. Indiferent cât de groaznic i se părea că Richard încercase să cumpere pergamentul, pur și simplu nu putea să creadă că era un ucigaș.

Oare Greg avea dreptate când spunea că simțise o atracție între ea și Richard? În ultimii șase ani, de când Richard mersese în acea primă expediție arheologică cu tatăl ei, venise la ei acasă cel puțin o dată pe lună.

„Oare el să fi fost adevăratul motiv pentru care mă duceam la cinele lor?" se întrebă. „Nu vreau să mă gândesc la asta", hotărî ea. Privi fotografia cu mama și tatăl ei, de pe măsuța de toaletă. „M-am simțit atât de trădată când am văzut imaginile acelea cu tata și cu Lillian… Același sentiment de trădare îl simt și acum din partea lui Richard."

Își aminti o seară, cu trei ani în urmă, când se dusese la înmormântarea soțului unei prietene apropiate. Acesta fusese ucis într-un accident de mașină de un șofer beat care gonea pe contrasens, pe Long Island Expressway. Prietena ei, Joan, stătea tăcută lângă sicriu. Când Mariah vorbise cu ea, aceasta reușise doar să îngâne: „Mă doare atât de tare… Mă doare atât de tare…"

„Așa m-am simțit eu când am aflat despre tata și Lillian", se gândi Mariah. „Așa mă simt acum din cauza lui Richard. Am rămas fără lacrimi. Mă doare atât de tare… Oare Greg are dreptate când spune că se poate ca Charles Michaelson să fi fost unul dintre ofertanții pentru pergament? Și asta ar fi logic. A făcut ceva ilegal cu ani în urmă. Nu știu exact ce, doar că tata a fost supărat pe el. În plus, Charles era cel care o acoperea pe Lillian când veneau la noi…"

Își amintea și acum: „Eu și Lillian am mers să vedem noul film al lui Woody Allen. Încercați să-l prindeți”. Sau: „S-a deschis o expoziție nouă grozavă la Met. Eu și Lillian…”

„Pe Charles îl cred în stare de orice”, se gândi Mariah. „L-am văzut ieșindu-și din fire când Albert l-a contrazis în legătură cu ceva. Cred că nu se comporta așa cu tata sau cu Greg. Sau cu Richard.”

Se ridică încet, simțind că orice mișcare necesita un efort grozav, apoi își aminti că încă nu își pornise mobilul. Îl scoase din poșetă și văzu că avea șapte mesaje noi de seara trecută. Alvirah încercase să dea de ea de trei ori încă de dimineață, ultima dată cu doar douăzeci de minute în urmă. Două din celelalte patru erau de la Greg. Richard o sunase din nou noaptea trecută și dimineață devreme.

Fără să asculte vreunul dintre mesaje, o sună pe Alvirah, care îi spuse că fusese în apartamentul lui Lillian împreună cu menajera și că se dusese apoi la Bergdorf.

— Am sunat la Universitatea Columbia și șeful catedrei lui Lillian o va da dispărută la poliția din New York City, spuse Alvirah. Sunt groaznic de îngrijorați. Detectivii din New Jersey știu deja că încă nu a ajuns acasă. Mariah, sunt acasă, cu o ceașcă de ceai în față, încercând să dau de cap la toată treaba asta, dar cred că nu prea mai putem face mare lucru acum.

— Și eu cred la fel, încuviință Mariah, dar să-ți spun ce-a aflat Greg. Charles a scos la vânzare pergamentul pentru colecționari ilegali. Greg l-a verificat pe Charles. A auzit despre asta de la un prieten de-al lui, un colecționar renumit.

— Ei bine, acum am de unde începe, spuse Alvirah cu satisfacție. Ce faci azi, Mariah?

— Am trecut pe la birou și acum sunt la apartament. Mă întorc la New Jersey.

— Vrei să luăm prânzul împreună?

— Mersi, dar nu cred. Prefer să ajung acasă. În după-amiaza asta, Lloyd va primi raportul psihiatric al mamei.

— Atunci te sun mai târziu. Fii tare, Mariah. Te iubim.

Mai târziu, pe când urca în mașină, Mariah o sună din nou pe Alvirah.

— Tocmai mi-a zis Lloyd Scott că s-ar putea să existe un martor care a văzut pe cineva fugind din casă imediat după ce a fost împușcat tata. Tipul care le jefuia casa zice că a auzit împușcătura și a privit pe fereastră. Pretinde că a văzut foarte clar chipul persoanei respective și că i-l poate descrie portretistului procuraturii. O, Alvirah, roagă-te, roagă-te.

La o oră după conversație, Alvirah încă nu se mișcase din scaunul de la masa din salon. Privea în gol spre Central Park, când Willy îi întrerupse, în sfârșit, reveria.

— Scumpo, ce se petrece în mintea aia a ta?

— Nu știu sigur, zise Alvirah, dar cred că e timpul să-i fac o vizită prietenească profesorului Albert West.

63

Când Richard Callahan ajunse la procuratură, detectivii Simon Benet și Rita Rodriguez îl așteptau. După un salut scurt, îl escortară într-o sală de interogare de la capătul coridorului. Fără să menționeze anumite detalii, Simon îi explică cu răceală că, din cauza unor întorsături pe care le luase cazul după declarația lui inițială, considerau că se cuvenea să-i citească drepturile.

— Aveți dreptul să nu spuneți nimic. Orice veți spune poate și va fi folosit împotriva dumneavoastră într-o curte de judecată. Aveți dreptul să consultați un avocat… Dacă alegeți să vorbiți cu noi, puteți opri interogatoriul în orice moment.

— N-am nevoie de un avocat și vreau să vorbesc cu voi, spuse Richard Callahan ferm. De aceea am venit. Vă voi spune tot adevărul și o luăm de acolo.

Detectivii îl priviră cu atenție. Purta o cămașă de un albastru-deschis cu mâneci lungi, un jerseu fără mâneci, pantaloni crem de gabardină și mocasini de piele. Trăsăturile sale, puternice, atrăgătoare și dominate de ochii de un albastru intens și de bărbia lui fermă, îi dădeau o aparența calmă, dar energică. Părul lui des și grizonant fusese tuns de curând.

Benet și Rodriguez îl verificaseră amănunțit. Treizeci și patru de ani. Singurul copil al unui cuplu de medici cardiologi renumiți. Crescut în Park Avenue. Studiase la Saint David's School, Regis Academy și Georgetown University. Două doctorate de la Universitatea Catolică, unul în istorie biblică, celălalt în teologie. Se înscrisese în ordinul iezuiților la douăzeci și șase de ani, pe care îl părăsise după un an. În prezent, preda Istorie biblică și Filozofie la Universitatea Fordham. „Tipul ăsta a crescut în Park Avenue, a mers la

școli private și habar n-are ce înseamnă să aplici pentru un împrumut școlar", se gândi Benet.

Enervat pe sine, dar incapabil să-și reprime sentimentul, Benet își continuă introspecția referitoare la bărbatul pe care îl credea acum cu tărie o persoană de interes în aparenta dispariție a lui Lillian Stewart. „E îmbrăcat ca un tip care tocmai a ieșit dintr-un club privat. Categoric, nu și-a cumpărat hainele alea de la un magazin de reduceri."

Simon Benet se gândi la soția lui, Tina. Acesteia îi plăcea să citească legendele din revistele de modă. „Eleganță minimalistă." „Ținută casual de sâmbătă seara." „Dragule, ăștia vorbesc despre noi", obișnuia ea să glumească.

„Callahan duhnește a privilegii", se gândi Benet. Când se afla în preajma celor ca Richard, își dădea seama că devenea pe moment invidios și dureros de conștient de propriul curriculum vitae. Cursuri la seral. Polițist la douăzeci și trei de ani. Ani de zile în care lucrase în ture de noapte și în vacanțe. Detectiv la treizeci și opt de ani, după ce fusese împușcat în timpul unui jaf. Trei copii grozavi, dar împrumuturi școlare, pe care avea să le plătească în ani și ani de zile.

„Nu contează. Sunt un tip al naibii de norocos", își aminti. Pregătit să nu se mai lase distras de alte chestiuni, începu să-l interogheze pe Richard.

— Unde erați ieri la nouă și jumătate dimineața, domnule Callahan? întrebă Benet. Două ore mai târziu, el, Rita și Richard încă revizuiau fiecare detaliu pe care li-l spusese acesta din urmă cu privire la activitățile întreprinse.

— După cum v-am spus, repetă Richard, sau ca să reiterez cele spuse, adăugă el cu o nuanță de sarcasm, la ora nouă dimineața eram în oraș, la biroul administratorului meu, și-am stat toată ziua pe acolo, sunând-o constant pe Lillian.

— Poate confirma cineva?

— Nu prea. Pe la ora cinci am plecat în sfârșit de acolo și am trecut pe la ai mei.

— Și pretindeți că nu știați că Lillian Stewart a coborât din metrou la stația de pe Chambers Street, la scurt timp după ora nouă și jumătate, ieri-dimineață, cam pe la aceeași oră la care pretindeți că stăteați în biroul administratorului dumneavoastră, care se întâmplă să fie în zona respectivă?

— Nu, nu știu când sau unde a coborât Lillian din metrou ieri. Îi puteți verifica celularul. Am sunat-o din jumătate în jumătate de oră toată ziua de ieri și i-am lăsat mesaje și pe telefonul fix din apartamentul ei.

— Ce credeți că i s-ar fi putut întâmpla? întrebă Rita, cu o voce preocupată și atentă, care contrasta în mod direct și intenționat cu tonul ostil al lui Simon.

— Lillian mi-a spus că avea și alte oferte pentru pergamentul sacru. Am crezut-o. Am încercat s-o conving că oricine ar fi vrut să o plătească ilegal ar fi putut fi prins într-o zi și că ea ar fi putut ajunge la închisoare pentru vânzare de proprietăți furate. I-am zis că dacă mi-l vinde mie, nu aș spune niciodată nimănui că l-am obținut de la ea.

— Și ce-ați fi făcut cu pergamentul, domnule Callahan? întrebă Benet, sarcastic și neîncrezător.

— L-aș fi returnat Vaticanului, unde îi este locul.

— Ziceți că aveți în jur de două milioane trei sute de mii de dolari în cont? De ce nu i-ați oferit toți banii lui Lillian Stewart? Poate că acei trei sute de mii de dolari în plus ar fi contat.

— Sper că înțelegeți că am vrut să-mi rămână și mie ceva în cont, să am din ce trăi. Și nu ar fi contat, spuse Richard aprins. Încercam să o conving pe Lillian să mi-l vândă folosindu-mă de două argumente. În primul rând, pentru că ar fi fost atât în interesul ei, cât și al meu ca ea să primească banii ca donație, din moment ce codul

fiscal îmi permite să donez suma respectivă fără penalizări. I-am spus că voi returna pergamentul Vaticanului și că nu trebuia să-și facă griji cum că s-ar fi efectuat vreo investigație suplimentară. Aveam să declar că persoana care îl avusese se temuse să recunoască acest lucru față de altcineva. Apoi, știam că ea și Jonathan s-au iubit foarte mult. El i-a încredințat pergamentul. I-am spus că-i era datoare să se asigure că acesta avea să ajungă în Biblioteca Vaticanului și că, dacă făceam cum îi ziceam, rămânea cu bani frumoși, și eu mă ocupam de restul.

Richard se ridică în picioare.

— Am răspuns la aceleași întrebări de mai bine de două ore. Pot pleca?

— Da, domnule Callahan, spuse Benet, dar vă vom contacta cât de curând. Nu plănuiți să plecați în vreo călătorie sau să părăsiți zona, nu-i așa?

— Voi fi acasă, în principiu. Aveți adresa mea. Nu plec nicăieri, dacă voi, cei din New Jersey, nu considerați Bronxul ca fiind în afara zonei.

Richard se opri, acum vădit supărat.

— Sunt foarte îngrijorat pentru că o femeie pe care o consider prietenă a dispărut. Sunt absolut uluit că, evident, voi credeți că am avut ceva de-a face cu dispariția ei. Vă asigur că voi fi disponibil la orice oră din zi și din noapte, până săptămâna viitoare când încep cursurile, după care voi fi în sala de curs de la Universitatea Fordham, din campusul Rose Hill. La nevoie, mă găsiți acolo.

Se întoarse cu spatele și ieși din sala de interogatorii, trântind ușa în urma lui.

Benet și Rodriguez se uitară unul la celălalt.

— Ce crezi? întrebă Benet.

— Fie spune adevărul, fie minte de îngheață apele, zise Rita. Nu cred că există o variantă de mijloc.

— Instinctul îmi zice că e un mincinos de zile mari, declară Benet. Spune c-a stat în preajma acelui birou până la ora cinci, când a plecat la

apartamentul lui mami și tati de pe Park Avenue. Haide, Rita, să fim serioși.

— Crezi c-ar trebui să-l chemăm din nou mâine, să vedem dacă e de acord să dea un test cu poligraful? întreba Rita. La cum am vorbit cu el, nu m-ar surprinde dacă se înconjoară de o armată de avocați.

— Să vedem ce zice Peter de un test poligraf. Nu știu sigur ce-o să vrea să facă.

64

Billy Declar fusese consternat să afle că vechiul lui prieten și coleg de celulă Wally Gruber fusese prins chiar în timp ce jefuia o casă din Riverdale.

— Ce prost, prost, prost, bombăni pentru sine, plimbându-se de colo-colo prin magazinul său cu mobilier de mâna a doua, din sudul Manhattanului. E cel mai prost dintre toți, pentru că se crede atât de deștept. La cei șaptezeci și doi de ani ai lui, după ce îndurase deja trei ture la zdup, Billy nu era prea încântat să se întoarcă acolo.

„I-am dat bani grei pentru marfa din New Jersey", se gândi Billy. „Patru zile mai târziu, scursura asta lacomă încearcă alt jaf. Îl cunosc pe Wally. O să mă dea-n gât ca să obțină o pedeapsă mai ușoară. Mai bine plec la Rio cât mai repede. Poate chiar acum."

Ca de obicei, nu avusese clienți pentru toate acele canapele, scaune, traverse și dulapuri vechi și uzate, amplasate în ceea ce se voia a fi un showroom. Ori de câte ori vreun hoț de bijuterii venea la el să-i vândă marfa furată, el le oferea și o piesă de mobilier, ca „bonus".

— Alege orice articol cu care ai vrea să-ți împodobești casa, obișnuia să le spună pe un ton grandios.

La replica acestora cum că ce-ar fi putut să facă cu mobilierul lui, Billy se prăpădea de râs.

Dar acum nu râdea. Bijuteriile pe care plănuia să le vândă în Rio erau ascunse sub podea, în camera din spate a magazinului. Era ora două. „O să pun semnul «Închis» pe ușă, voi lua bijuteriile și mă voi duce direct la aeroport", se gândi el. „Am pașaportul și o grămadă de bani gheață. Sunt gata de plecare. Și ce dacă o să rămân o vreme prin Rio? E iarnă acolo, dar nu mă deranjează."

Billy se deplasă cât putu de repede, șchiopătând și schimonosindu-se de la durerea cronică din

glezna lui inflamată, urmare a saltului pe care-l făcuse de la etajul doi, pe când avea șaisprezece ani, ca să nu fie prins de poliție care venise să-l aresteze pentru furtul unei mașini.

Își înhăță din dulap valiza gata făcută, pe care o ținea mereu pregătită pentru o eventuală plecare urgentă. Îngenunche, rulă covorașul și ridică scândurile care acopereau seiful pe care îl ținea ascuns acolo. Tastă codul, deschise seiful și scoase sacul umflat cu bijuteriile din locuința familiei Scott, după care închise repede seiful și puse scândurile și covorașul înapoi la locul lor.

Împingându-se apoi în picioare, se ridică, apucă valiza, își azvârli sacul pe umăr și stinse lumina din camera din spate.

Tocmai când traversa showroomul, se auzi de câteva ori soneria de la intrare. Stomacul i se strânse. Printre barele de la geamul ușii văzu mai mulți oameni afară. Unul dintre ei ținea ridicat un scut.

— Poliția! strigă cineva. Avem mandat de percheziție. Deschide imediat ușa!

Billy puse valiza și sacul pe podea, oftând. Și-l imagină atât de clar pe Wally, cu fața lui rotundă și cu zâmbetul fals, până la urechi, de parcă ar fi fost chiar în fața lui. „Cine știe?” se întrebă Billy, resemnat la gândul că avea să fie încă o dată invitatul statului New York. „Poate c-o să ajungem din nou colegi.”

65

La ora trei și un sfert după-amiaza, Peter Jones primi un telefon de la grefiera judecătorului Kenneth.

— Domnule, spuse tânăra pe un ton foarte respectuos, am vrut să vă informăm că a ajuns raportul în cazul Kathleen Lyons și îl puteți ridica chiar acum dacă doriți.

„Îmi doresc ca întregul caz Kathleen Lyons să dispară”, se gândi el făcând o grimasă.

— Mulțumesc foarte mult, răspunse. Vin imediat.

În timp ce aștepta ascensorul care avea să îl ducă la etajul patru, îi trecu prin minte că își începuse cariera ca grefier al unui judecător de la secția penală. „Judecătorul Brown prezidează în aceeași sală de judecată unde a prezidat judecătorul meu”, se gândi. „Mama știa cât de mult îmi doream postul acela. Când l-am obținut, m-a lăudat de ziceai că m-au făcut președinte de tribunal.”

După ce încheiase un an ca grefier, fusese în culmea fericirii când îl angajaseră ca procuror-adjunct. Asta se întâmpla în urmă cu nouăsprezece ani. De atunci lucrase în diverse departamente, inclusiv în cel de infracțiuni grave, înainte să fie numit președinte al secției districtuale, cu cinci ani în urmă.

„Than de Glamis, than de Cawdor, și apoi rege al Scoției”, se gândi, venindu-i în minte una dintre replicile preferate din Shakespeare. „Într-acolo credeam că mă îndrept și eu. Până acum.”

Ridicând din umeri, intră în ascensor, urcă două etaje, coborî din lift și intră în biroul judecătorului. Știa că judecătorul Brown se afla în sală, la un proces cu jurați. O salută pe secretară, ocoli biroul acesteia și se îndreptă spre biroul grefierei.

Aceasta era o tânără scundă, foarte atrăgătoare, care ar fi putut trece drept boboacă la facultate.

— Bună ziua, domnule Jones, spuse ea, înmânându-i raportul de zece pagini.

— Judecătorul a apucat să se uite peste el? întrebă Peter.

— Nu sunt sigură, domnule.

„Bun răspuns”, gândi Peter. „Nu spune niciodată ceva ce s-ar putea întoarce împotriva ta.” Trei minute mai târziu, ajunse înapoi în biroul lui și închise ușa după el.

— Nu primesc apeluri, îi transmise secretarei. Trebuie să mă concentrez.

— Bine, Peter.

Gladys Hawkins lucra la procuratură de treizeci de ani. În prezența altor persoane, li se adresa și procurorului Sylvan Berger și lui Peter Jones cu „domnule”. Altminteri, când erau doar ei, procurorul era „Sy”, iar procurorul-adjunct Jones era doar „Peter”.

Agitat, Peter Jones citi cu atenție raportul psihiatric. Treptat, povara care apăsa pe umerii lui începu să devină mai ușoară.

Doctorul scrisese că pacienta Kathleen Lyons suferea evident de Alzheimer în stare avansată și prezentase, de două ori în timpul internării, simptome ale unui comportament violent. Atât în stare de veghe, cât și în somn, demonstrase sentimente antagonice față de răposatul ei soț și de partenera acestuia, Lillian Stewart. Medicii curanți considerau că, momentan, ca urmare a bolii sale mintale, era un pericol pentru sine și pentru ceilalți și necesita supraveghere permanentă. Opinia lor era că trebuia să rămână internată pentru a fi ținută sub observație, medicamentație și terapie.

Respirând adânc, Peter se lăsă ușurat pe spate în scaun. „Judecătorul nu-i va da drumul”, se gândi. „Nu cu un astfel de raport. Bineînțeles, o să trecem prin toată fanfaronada cu Wally Gruber și cu portretistul. Exact cum am bănuit. Gruber știe cum

să păcălească sistemul. Mă întreb ce chip va inventa. Nu-mi pasă dacă-i vorba despre Tom Cruise sau Mickey Mouse. E o fundătură."

Peter se ridică și se întinse. „Kathleen Lyons și-a ucis soțul", se gândi el hotărât. „Sunt sigur de asta. Dacă se dovedește că nu poate fi judecată, așa să fie. Dacă e declarată nevinovată pe motive de demență, așa să fie. Oricum, nu va mai ieși dintr-un spital de boli mintale."

Apăsă butonul de la interfon.

— Preiau apeluri de acum, Gladys.

— Ce ședință scurtă de gândire, Peter. Stai așa! Ai un apel chiar acum. E de la biroul lui Simon Benet. Îl preiei?

— Fă-mi legătura.

— Peter, tocmai m-au sunat băieții din New York, spuse Benet încordat. L-au arestat pe clientul lui Gruber. L-au prins în magazinul lui. Un minut mai târziu și ar fi fost în drum spre aeroport. Au găsit bijuteriile familiei Scott. Pe toate.

66

Joi, la ora unu după-amiaza, Mariah ajunse la casa părinților ei și intră în bucătărie. Găsi pe masă un bilețel de la Betty.

„Mariah, am trecut pe aici și ți-am lăsat un platou cu carne rece, în caz că treci pe-acasă la prânz. Am făcut puțin curat, dar nu mă simt prea bine, așa că plec acum – 8:20."

Beculețul de la mesageria telefonului din bucătărie pâlpâia. Mariah apăsă butonul ca să asculte mesajele și tastă codul. Părinții ei aleseseră unul ușor de reținut, anul nașterii ei. „Cel mai fericit moment din viețile noastre", îi spusese tatăl ei.

Pe lângă faptul că încercase să o sune pe celular, Richard o sunase și pe telefonul fix la nouă și un sfert dimineața. „Mariah, te rog, trebuie să vorbim." Șterse repede restul mesajului, nevrând să-i audă vocea.

Așa cum îi promisese, Greg o sunase de două ori și pe numărul de fix. „Mariah, nu răspunzi la celular. Îmi fac griji pentru tine. Te rog, sună-mă."

În cele trei apeluri primite de la Alvirah, aceasta o informase mai întâi că încercase să dea de Lillian și apoi se întreba de ce Mariah nu o suna înapoi.

Mariah își pregăti un sendviș cu carne de curcan și brânză de pe platoul pe care i-l lăsase Betty. Scoase din frigider o sticlă cu apă rece și se duse în biroul tatălui ei. „Era sendvișul preferat al tatei", își aminti, dându-și brusc seama că, indiferent ce făcea sau unde se ducea, îi simțea mereu prezența.

Mâncă sendvișul și își simți pleoapele greoaie. „Ei bine, m-am trezit devreme și nu pot să zic c-am dormit prea mult în ultima vreme", se gândi. Se lăsă pe spate în scaun și închise ochii. „Nu mă pot concentra la nimic până nu mă sună Lloyd în legătură cu raportul. Mi-ar prinde bine să ațipesc puțin."

La trei și jumătate a fost trezită dintr-un somn surprinzător de adânc de soneria telefonului de pe biroul tatălui ei. Era Lloyd.

— Mariah, începu el, sună aproape ca un clișeu, dar adevărul este că am o veste bună și una proastă. Să-ți dau mai întâi vestea bună, deoarece cred că o va îndulci puțin pe cealaltă.

Temându-se de ceea ce urma să audă, strânse tare telefonul, în timp ce Lloyd îi explică întorsătura pe care o luase cazul din pricina lui Wally Gruber.

— Adică tipul ăsta spune că a văzut pe cineva fugind din casă chiar după ce a fost împușcat tata? Doamne, Lloyd! Ce înseamnă asta pentru mama?

— Mariah, tocmai am vorbit a doua oară pe ziua de azi cu Peter Jones. Mi-a spus că poliția din New York l-a arestat pe clientul lui Wally Gruber și a recuperat toate bijuteriile Lisei. Bineînțeles, eu și Lisa respirăm ușurați, dar și mai important este că-i oferă oarecum credibilitate tipului ăstuia, Gruber.

— A văzut-o bine pe persoana respectivă? E vorba despre un bărbat sau despre o femeie?

— Momentan, nu ne dă amănunte specifice. Încearcă să încheie o înțelegere ca să obțină sentințe reduse pentru jafuri. Jones a fost de acord să-l aducă din închisoarea din New York la procuratură, mâine-dimineață, ca să-i descrie portretistului persoana văzută. Să sperăm că reușesc să facă un portret-robot bun, care o va ajuta pe Kathleen.

— Adică ar putea dovedi că nu mama l-a ucis pe tata?

Mariah și-o aminti pe mama ei la tribunal, în uniforma pentru deținuți.

— Mariah, o atenționă Lloyd, nu știm unde vor duce toate astea, așa că nu-ți face speranțe prea mari. Dar, bineînțeles, dacă portretul-robot se dovedește a fi al cuiva pe care-l recunoașteți, tu și detectivii, ar fi o dovadă destul de bună că mama ta nu a avut nimic de-a face cu moartea tatălui tău.

Nu uita însă că prietenii lui cei mai apropiați au jurat că n-au văzut niciodată pergamentul. Dacă spun adevărul, e posibil ca Jonathan să se fi consultat cu alți experți în domeniu și nici măcar să nu știm despre cine-i vorba. Și mai există posibilitatea ca Gruber să spună adevărul despre bijuterii, dar să fi inventat restul.

— Lloyd, mai e ceva ce nu știi. Greg mi-a spus că a primit un pont cum că Charles Michaelson a scos la vânzare pergamentul. A aflat asta de la un colecționar din domeniu. Asta-i tot ce știu.

Urmă o clipă de tăcere la celălalt capăt al firului, după care Lloyd spuse încet:

— Dacă se dovedește a fi adevărat, atunci Michaelson e vinovat cel puțin de posesie de bunuri furate.

Ușurarea pe care o simți Mariah gândindu-se la posibilitatea unui portret-robot al cuiva pe care aveau să-l recunoască a fost înlocuită de gândul înspăimântător că Lloyd îi spusese că avea și vești proaste.

— Lloyd, ai spus că ai și vești proaste. Ce anume? întrebă ea.

— Mariah, raportul psihiatric recomandă ca mama ta să rămână internată pentru supraveghere și terapie suplimentară.

— Nu!

— Mariah, raportul menționează că mama ta a dat dovadă de mai multe ori de un comportament agresiv. „Supraveghere suplimentară” poate însemna minimum încă o săptămână sau două. Am avut și alți clienți cu probleme psihiatrice care au fost internați acolo. Au fost tratați bine și erau în siguranță. Raportul afirmă că nu numai că are nevoie de îngrijire non-stop, ci și de măsuri de securitate adiționale. Ar trebui să te ocupi de toate aceste aranjamente înainte ca judecătorul să o elibereze. Am fost deja de acord să amânăm audierea de mâine.

— Lloyd, de cele mai multe ori, când pare agresivă, e din cauză că e înspăimântată. Vreau să o văd. Mariah știa că ridica tonul. De unde să fiu sigură că o tratează bine?

— Te poți convinge singură. I-am spus lui Peter Jones că pretind să ai dreptul să o vizitezi. Nu s-a opus. Mi-a promis că va obține un ordin de la judecător până la sfârșitul zilei. Îl vor trimite prin fax la spital. Orele de vizită sunt de la șase la opt seara.

— Când vom vedea portretul-robot făcut de Gruber?

— Jones mi-a promis că pot merge la biroul lui după ce e gata, să mă uit peste el. A zis că-mi va da o copie. Ți-o aduc acasă.

Mariah trebui să se mulțumească doar cu atât. O sună pe Alvirah, îi spuse despre conversația cu Lloyd, și apoi, incapabilă să se gândească măcar să muncească, urcă în dormitorul tatălui ei. Privi cu tristețe patul frumos cu baldachin. „Au cumpărat casa și mobila când mama era însărcinată cu mine”, se gândi. „Mi-au spus că, atunci când m-am născut, s-au temut așa de tare că nu voi mai respira, încât m-au ținut într-un pătuț chiar lângă patul lor, în primele șase luni.”

Până acum patru ani, părinții ei stătuseră în aceeași cameră. După aceea, din cauza rătăcirilor nocturne ale mamei ei, trebuiseră să amenajeze două dormitoare separate, sigure, pentru ea și îngrijitoarele ei.

„Când se întoarce mama acasă, sunt sigură că Delia îmi va ține locul în timpul săptămânii, până reușesc să găsesc o altă îngrijitoare. Dumnezeu știe pe unde a dispărut Rory, dar un lucru e sigur: renunț la apartamentul din New York și mă mut înapoi aici. Așa c-aș putea foarte bine să mă instalez deja în camera asta. Trebuie să-mi ocup timpul cu ceva. Mă va ajuta să nu-mi pierd mințile.”

Se simți ușurată că se ocupase deja de hainele tatălui ei. Trecu în grabă de la un dormitor la altul, cărând hainele luate de pe umerașele din dulapul ei și mutându-le în dulapul mare din camera tatălui ei. Apoi, scoase sertarele din șifonierul ei și, fără să observe măcar cât de grele erau, traversă holul cu ele și le goli în șifonierul de mahon al tatălui ei.

La cinci fără cinci termină. Tatăl ei păstrase măsuța de toaletă a mamei în cameră. În fazele timpurii ale demenței, Kathleen fusese îngrozită de oglinda de pe măsuță. Uneori, când își vedea propria reflexie în ea, se temea că intrase cineva în casă.

Cosmeticele, pieptenele și peria lui Mariah erau acum frumos aranjate pe tăblia de sticlă a măsuței de toaletă. „O să schimb cuvertura de pe pat și-o să pun perdele noi la baldachin și alte draperii”, hotărî ea. „Și cred că, într-un final, îmi voi renova și vechea cameră, cu pereții ăia roșii și cuvertura cu flori roșii și albe.” Își aminti de versetul acela din Biblie care începea astfel: „Când eram copil, vorbeam ca un copil”, și se termina în felul următor: „Când m-am făcut bărbat, am lepădat cele ale copilului”.

Dându-și seama cât era ceasul, începu să se îngrijoreze. De ce nu o mai sunase Lloyd? Doar judecătorul nu avea să-i interzică să-și viziteze mama. „Nu se poate așa ceva”, se gândi. „Pur și simplu, nu se poate.”

Zece minute mai târziu, sună într-adevăr telefonul, și era Lloyd.

— Tocmai mi-au trimis prin fax ordinul judecătoresc. Permisiune acordată. Cum ți-am spus mai devreme, programul de vizită e de la șase la opt.

— Voi fi acolo la șase, spuse Mariah. Mulțumesc, Lloyd.

Își auzi celularul sunând în birou. Coborî în grabă scările și se uită la apelant. Era Richard. Cu mânie și tristețe, hotărî să nu răspundă.

67

— Ce binecuvântare că Albert West locuiește la doar câteva străzi de noi și nu mai trebuie să ne deranjăm să luăm mașina, comentă Alvirah, în timp ce ea și Willy ieșiră din bloc, merseră până la colțul străzii și virară pe Seventh Avenue.

Se întâlneau cu Albert la ora cinci, la un ceai, într-un local de pe Seventh Avenue, lângă 57th Street.

Sperase, cu sufletul la gură, că Albert avea să fie acasă și să fie de acord să se întâlnească numaidecât cu ei, și fusese plăcut surprinsă în ambele sensuri.

— Willy, cu excepția cazului în care e un actor foarte bun, mi s-a părut că Albert chiar voia să vină, comentă ea.

Gâfâind puțin în timp ce se chinuia să țină pasul cu mersul rapid al lui Alvirah, Willy se întrebă cum de întâlnirile acestea urgente păreau să se ivească taman în timpul unui meci al echipei Yankees. Deși Alvirah insistase că nu o deranja să se întâlnească singură cu el, într-un loc public, Willy nu avea de gând să riște.

— Vin cu tine. Am încheiat discuția.

— Crezi că tipul ăla pipernicit mă va răpi dintr-o cafenea? glumise Alvirah.

— Să nu fii chiar atât de sigură că n-ar putea. Dacă e băgat în chestia asta și crede că i-am luat urma, s-ar putea oferi să te conducă acasă, dar fără să mai ajungi acolo.

Pe când traversară strada, îl văzură pe Albert intrând în local. Era deja așezat la o masă când intrară și le făcu semn cu mâna.

Imediat ce se așezară și ei, veni o chelneriță să le ia comanda. Se hotărâseră toți trei să bea caffe latte. Alvirah citi dezamăgirea de pe chipul tinerei, care sperase evident că aveau să comande ceva de

mâncare, ca să le umfle nota de plată și să-i aducă ei un bacșiș mai gras.

O surprinse faptul că, după ce chelnerița se îndepărtă, Albert le spuse pe un ton agitat și tăios, în același timp:

— Alvirah, îți cunosc reputația de detectiv al naibii de bun. Sunt sigur că nu m-ai sunat să stăm la taclale în timp ce bem o cafea. Ai aflat ceva?

— Am auzit un zvon. Nu-ți spun de unde l-am auzit. Din câte am înțeles, tu și Charles mergeați împreună la cinele pe care le dădea Jonathan, în ultimul an și jumătate de când Lillian n-a mai fost bine primită în casa lui.

— Da, așa e. Înainte de asta, Charles mergea cu Lillian, și eu, singur.

— Albert, zvonul pe care l-am auzit eu e că Charles a scos la vânzare pergamentul. Crezi că e posibil să fie așa?

Și ea, și Willy citiră pe fața lui Albert reticența lui de a răspunde.

În cele din urmă, spuse:

— Nu numai că bănuiesc asta, dar le-am spus-o ieri și detectivilor din New Jersey. L-am considerat mereu pe Charles un prieten bun, așa că m-a durut foarte tare să vorbesc astfel despre el.

Alvirah se lăsă pe spate, în timp ce chelnerița puse paharele în fața lor.

— Albert, ce le-ai spus detectivilor?

— Exact ce vă voi spune și vouă acum. Am auzit zvonul de la Desmond Rogers, un colecționar înstărit, pe care Charles l-a înșelat cu câțiva ani în urmă. Nu mi-a zis de unde știa și nici eu nu l-am întrebat.

Albert sorbi din caffe latte și, știind că urma să fie interogat de Alvirah, îi repetă acesteia și lui Willy ce le spusese detectivilor despre frauda în care fuseseră implicați Charles și Desmond.

— Albert, este foarte important. Încerci, te rog, să-l suni pe Desmond chiar acum și să-l întrebi de unde are informațiile respective?

Albert se încruntă.

— Sincer să fiu, Desmond Rogers plătește surse confidențiale din lumea antichităților ca să-l anunțe despre articolele care sunt scoase pe piață. Sunt sigur că n-ar cumpăra niciodată ceva care să nu aibă o proveniență impecabilă – motiv pentru care nu ar fi licitat niciodată pentru pergament.

Alvirah îi răspunse:

— Albert, nu sugerez că Rogers ar fi făcut ceva greșit, dar ne-ai spus că a pierdut o grămadă de bani din cauza lui Charles. Poate că s-a bucurat să dea mai departe o astfel de informație. Însă dacă el sau una dintre sursele lui chiar au dovezi solide în acest sens, trebuie să înțelegi că, probabil, are legătură cu moartea lui Jonathan. E important să înțeleagă pe deplin că s-ar putea ca uciderea lui Jonathan și dispariția a două femei apropiate lui să aibă legătură cu pergamentul acela.

Albert clătină din cap.

— Și crezi că nu m-am gândit la toate astea? întrebă el obosit, scoțându-și celularul. Am încredere absolută în integritatea lui Desmond. Nu s-ar atinge niciodată de pergamentul acela sau de alt bun furat, dar te asigur că nu și-ar trăda niciodată sursele. Dacă ar face-o, zvonul s-ar răspândi și nu le-ar mai putea folosi vreodată. Acum, dacă îmi permiteți, o să ies să-l sun. Mă întorc imediat.

Lipsi mai bine de zece minute. Când se întoarse, era roșu la față de mânie.

— N-am crezut că Desmond Rogers mi-ar putea face una ca asta. M-am simțit ca naiba încă de când le-am spus detectivilor ce mi-a zis despre Charles. Și acum aflu că Desmond *nu* a primit informația de la o sursă demnă de încredere. Când l-am întrebat, la început s-a fofilat, după care a recunoscut că primise un apel anonim. Nici măcar nu și-a dat seama dacă era bărbat sau femeie. Avea o voce răgușită și joasă. Apelantul a spus că

Charles accepta oferte pentru pergament și că, dacă Desmond era interesat, ar trebui să-l sune.

— M-am gândit eu, zise Alvirah cu satisfacție în voce. Ce i-a spus Desmond?

— Nu pot să repet în fața unei doamne ce pretinde că i-a spus. După care a închis.

Observându-l atent pe Albert, Alvirah îi văzu venele de pe frunte umflându-i-se tot mai tare.

— Mâine-dimineață la prima oră îi sun pe detectivi, spuse el furios, lovind masa cu palma. Ar trebui să știe asta. Și trebuie să mă hotărăsc dacă să-i mărturisesc sau nu lui Charles ce-am spus despre el.

Își terminară consumația și plecară din local. Pe drum spre casă, Alvirah a fost neobișnuit de tăcută. Willy știa că rotițele din capul ei se învârteau rapid.

— Ce-ai dedus din toate astea, draga mea?

— Willy, asta nu înseamnă că Charles e nevinovat. Și nu înseamnă nici că Albert a spus adevărul. În pofida presupusei sale reticențe, instinctul îmi spune că nu i-a fost deloc greu să transmită mai departe procuraturii zvonul ăla șubred pe care l-a auzit. Nu uita, și el e pe radarul lor.

— Deci nu crezi că ne-am pierdut timpul cu el? întreba Willy.

— Chiar deloc, Willy, spuse Alvirah, în timp ce acesta o luă de braț ca să traverseze strada. Chiar deloc.

68

Wally Gruber și Joshua Schultz stăteau față în față, separați de o masă de lemn veche, în sala de conferințe pentru avocați și clienți.

— Pari agitat, Josh, spuse Wally. Eu sunt în Rikers Island, nu tu.

— Tu ar trebui să fii agitat, se răsti Schultz. Nu există vreun individ în gaura asta de șobolani care să nu-i urască pe turnători. Billy Declar deja dă sfoară-n țară că l-ai dat în gât. Ai avut motive, ce-i drept, dar ai face bine să-ți păzești spatele.

— Lasă-mă pe mine să-mi fac griji pentru asta, spuse Wally expeditiv. Știi, Josh, abia aștept să mergem la New Jersey mâine. Cică va fi o zi frumoasă, și mi-ar prinde bine o gură de aer proaspăt.

— Nu mergi la plimbare, Wally. Ești târât acolo în cătușe și lacăte. Nu e o excursie. Indiferent de rezultate, tot vei fi închis. Bine, ai fost sincer cu bijuteriile, dar dacă minți în legătură cu persoana pe care pretinzi că ai văzut-o și nu iese nimic din portretul ăla robot, cine știe? S-ar putea să-ți ceară să faci un test poligraf ca să te verifice. Dacă refuzi, sau dacă îl faci și-l pici, vor crede că te-ai jucat cu ei într-un caz de omucidere. În situația asta, să te consideri norocos dacă faptul că au recuperat bijuteriile te scutește de vreo șase luni din sentință.

— Știi ce, Josh, spuse Wally oftând, în timp ce-i făcu semn gardianului de lângă ușă că era gata să se întoarcă în celula lui, ești un pesimist înnăscut. Am văzut pe cineva în noaptea aia. Îi văd și acum chipul la fel de clar cum îl văd pe al tău. Și, apropo, persoana respectivă arăta mai bine ca tine. Oricum, dacă nimeni nu recunoaște portretul robot, atunci cel care l-a împușcat probabil că a fost angajat ca să scape de Lyons, corect?

Gardianul intrase, așa că Wally se ridică.

— Josh, să-ți mai spun ceva. N-am nici o problemă dacă mi se va cere să fac testul cu detectorul de minciuni. Tensiunea mea arterială nu va crește și inima nu-mi va bate mai repede. Graficul ăla, cu toate liniile lui, va fi la fel de neted ca fundulețul unui bebeluș.

Joshua Schultz își privi clientul cu o admirație ranchiunoasă. Încă nehotărât dacă Gruber îi trăgea pe sfoară sau nu, spuse:

— Ne vedem mâine-dimineață la procuratură, Wally.

— De-abia aștept, Josh. Deja mi-e dor de tine, dar să nu intri acolo cu fața asta lungă, de parcă nu crezi nici un cuvânt din ce spun. Dacă o faci, data viitoare când intru în bucluc, îmi caut alt avocat.

„Vorbește serios”, se gândi Schultz privindu-și clientul în timp ce se îndepărta, escortat, spre celula lui. Ridică din umeri. „Poate că ar trebui să văd partea bună a lucrurilor”, hotărî el. „Spre deosebire de mulți alți clienți ai mei, Wally îmi achită tot timpul factura.”

69

Joi seara, la ora șase, Mariah ieși din ascensor la etajul la care se afla secția de psihiatrie a spitalului Bergen Park Medical Center. Un gardian stătea la biroul de la capătul coridorului. Se duse spre el, conștientă de sunetul pe care îl scoteau tocurile ei pe podeaua lustruită.

Acesta își ridică privirea, cu o expresie nici plăcută, nici ostilă. Ea își spuse numele, așa cum făcuse și cu recepționista din hol, și îi arătă permisul pe care îl primise. Apoi, tot mai îngrijorată, îl privi dând un telefon. „Numai să nu-mi spună în ultima clipă că, din cine știe ce motive, nu pot s-o văd pe mama", se gândi agitată. „Numai să nu fie așa."

Gardianul puse receptorul la loc.

— Va veni imediat o asistentă să vă conducă în salonul mamei dumneavoastră, spuse el, în vocea lui sesizându-se o urmă de milă.

„Oare chiar arăt la fel de tristă pe cât mă simt?" se întrebă Mariah. După ce o sunase Lloyd, ca să-i confirme că își putea vizita mama, își dăduse seama că avea timp să facă duș și să se schimbe. După ce cărase sertarele și hainele din dulapul ei, dintr-o cameră în alta, se simțise încălzită și șifonată.

Acum, purta un sacou roșu și pantaloni albi. Își răsucise părul lung în sus și-l prinsese cu o clamă. Amintindu-și că, în trecut, mama ei nu pleca niciodată din casă fără să se machieze, se dusese la măsuța de toaletă și luase rimelul și fardul de ochi. „Poate că-i va face plăcere mamei să vadă că m-am aranjat pentru ea", se gândise. „E genul de lucru pe care s-ar putea să-l observe." Stătuse pe gânduri un minut, după care deschisese micul seif de perete din dulap și scosese șiragul de perle pe care i-l dăruise tatăl ei cu doi ani în urmă, de ziua ei.

— Mama ta crede în vechea superstiție potrivit căreia perlele ar fi lacrimi, îi spusese el, zâmbind. Mamei mele i-au plăcut întotdeauna.

„Mulțumesc, tată”, se gândise Mariah, prinzându-le în jurul gâtului.

Se bucura că își făcuse timp să se schimbe, deoarece Greg o sunase pe drum spre spital. Insistase să se întâlnească acasă la ea la opt și jumătate.

— Te scot în oraș, îi spusese el protector. Știu cum ai mâncat în ultima vreme, sau mai bine spus, cum nu ai mâncat. N-o să te las să ajungi o umbră.

— Sper să-mi revină pofta de mâncare până mâine seară, îi spusese ea, în timp ce parca. Am o bănuială că, până atunci, Charles Michaelson va fi deja arestat.

Apoi, înainte ca el să mai spună ceva, adăugă:

— Greg, nu mai pot vorbi. Sunt la spital. Ne vedem mai târziu.

În timp ce aștepta, își aminti că Lloyd Scott îi ceruse să nu discute cu nimeni despre potențialul lor martor. „Ei bine, n-am spus prea multe”, se gândi în timp ce ușa din spatele biroului gardianului se deschise. O femeie de origine asiatică, scundă, în haină și pantaloni albi, cu o legitimație la gât, îi zâmbi și spuse:

— Domnișoară Lyons, sunt asistenta Emily Lee. Vă voi conduce la mama dumneavoastră.

Înghițind un nod din gât și simțind o usturime bruscă în ochi, Mariah o urmă, trecând de câteva uși închise. La ultima, asistenta se opri, bătu ușor, apoi o deschise.

În timp ce o urmă în cameră, Mariah nu știa sigur ce se așteptase să vadă, dar, cu siguranță, nu silueta aceea mică, în haine de spital, stând la fereastră, în semiîntuneric.

— Nu vrea lumina mai puternică de atât, șopti asistenta. Apoi, pe un ton vesel, spuse: Kathleen, a venit Mariah să te vadă.

Nu primi nici un răspuns.

— I s-au administrat medicamente? întrebă Mariah furioasă.

— I s-a administrat un sedativ foarte ușor, care o ajută să se calmeze când e furioasă sau înspăimântată.

În timp ce Mariah se îndreptă spre ea, Kathleen Lyons își întoarse încet capul. Asistenta dădu luminile mai tare, așa că Mariah era mult mai vizibilă acum, dar în continuare nici un semn de recunoaștere nu se citi pe chipul lui Kathleen.

Mariah îngenunche și o luă de mâini.

— Mamă! Kathleen! Sunt eu.

Privi expresia confuză de pe chipul mamei ei.

— Ce drăguță ești, spuse Kathleen. Și eu eram drăguță. Apoi închise ochii și se lăsă pe spate. Nu-i mai deschise și nu mai rosti nici un cuvânt.

Mariah se așeză pe podea, punându-și brațele în jurul picioarelor mamei ei, lacrimi prelingându-se încet pe obraji. La opt fără zece, se auzi o voce prin interfon care le cerea vizitatorilor să părăsească spitalul.

Atunci se ridică, o sărută încet pe mama ei pe obraz și o îmbrățișa. Îi aranjă părul cărunt, cândva de o nuanță blond-aurie uimitoare.

— Mă întorc mâine, îi șopti. Și poate că până atunci reușim să dovedim că ești nevinovată. Nu prea mai pot să fac altceva pentru tine în afară de asta.

Se opri la biroul asistentelor, ca să vorbească cu Emily Lee.

— Raportul înaintat judecătorului spunea că mama a fost mânioasă și agresivă, spuse ea acuzator. Eu, cu siguranță, n-am văzut dovezi ale unui astfel de comportament.

— Se va întâmpla din nou, spuse Lee calmă. Orice o poate stârni. Dar au fost mai multe momente când credea că e acasă, cu dumneavoastră și cu tatăl dumneavoastră. Era atât de vioaie și de fericită atunci… Înainte să se declanșeze boala aceasta, îmi imaginez că a dus o

viață destul de frumoasă. Credeți-mă, e un motiv foarte bun ca să fim recunoscători.

— Presupun că da. Mulțumesc. Încercând să zâmbească, Mariah se răsuci și părăsi zona securizată, trecu de gardian și așteptă ascensorul. Câteva minute mai târziu, era în mașină, îndreptându-se spre casă. Era sigură că Greg avea să fie deja acolo, așteptând-o.

Mai știa și că, indiferent de ceea ce avea să se întâmple atunci când Wally Gruber va ajuta la realizarea acelui portretul-robot, trebuia să ia câteva decizii dureroase în legătură cu viitorul ei.

70

După interogatoriu, joi dimineața, Richard se dusese direct acasă, la apartamentul lui din Bronx, și încercase să se concentreze pe finalizarea planurilor de lecții pe care le pregătea pentru cursurile din semestrul din toamnă.

Fusese o după-amiază lipsită de succes. Nu reuși să facă nimic. În cele din urmă, la patru și jumătate, o sună pe Alvirah. Aceasta îl întâmpină neobișnuit de rece.

— Salut, Richard. Cu ce te pot ajuta?

— Uite ce-i, Alvirah, spuse el pătimaș, am fost făcut cu ou și cu oțet la procuratură azi pentru că, din câte am înțeles, ai auzit un mesaj pe care mi l-a lăsat Lillian pe celular seara trecută. Îți voi spune ce le-am zis și lor. Poți să mă crezi sau nu, dar măcar spune-mi cum se simt Mariah și Kathleen. Mariah nu vorbește cu mine și sunt teribil de îngrijorat pentru ea.

Cu o voce aprinsă, repetă cuvânt cu cuvânt ce le spusese și procurorilor.

Tonul lui Alvirah se îmblânzi puțin.

— Richard, pari sincer, dar cred că ascunzi motivul pentru care ai încercat să ajungi la o înțelegere cu Lillian pentru pergamentul ăla. Pe de altă parte, încep să am propriile bănuieli în legătură cu altcineva, dar nu sunt gata să vorbesc despre asta, pentru că s-ar putea să mă înșel. Din câte-mi spune Mariah, sunt șanse mari ca mâine să se termine totul. Nu-ți pot spune mai multe acum.

— Sper sincer să ai dreptate, spuse Richard cu patos. Ai văzut-o pe Mariah? Ai vorbit cu ea? Cum se simte?

— Am vorbit de câteva ori azi. Tocmai a obținut permisiunea judecătorului să o viziteze pe mama ei în seara asta. Alvirah ezită. Richard…

Apoi se opri.

— Ce e, Alvirah?

— Nu contează. Pot să te întreb în altă zi despre asta. La revedere.

„Ce-a fost asta?” se întrebă Richard, împingând scaunul de la birou și ridicându-se. „Mă duc să mă plimb prin campus”, se hotărî. „Poate reușesc să-mi limpezesc gândurile.”

Însă nici măcar o plimbare lungă pe aleile umbrite dintre clădirile gotice frumoase de pe Rose Hill nu avu efectul obișnuit de a-l ajuta să gândească cu calm. La șase fără trei minute, era înapoi în apartamentul lui, cu o pungă de hârtie de la restaurantul din zonă sub braț. Porni televizorul și își despacheta sendvișul care urma să fie cina lui.

Cuvintele cu care începu emisiunea de știri de la ora șase de pe CBS îl luară prin surprindere: „Știre-bombă în cazul uciderii lui Jonathan Lyons. Posibil ca un martor ocular să fi văzut chipul criminalului. Acum, urmează publicitate”.

Sărind în picioare, Richard așteptă nerăbdător să se termine reclamele.

Cei doi prezentatori, Chris Wragge și Dana Tyler, reveniră pe ecran.

— Un purtător de cuvânt al procuraturii din districtul Bergen a confirmat că bijuteriile furate în timpul jafului de la reședința aflată alături de casa răposatului profesor Jonathan Lyons au fost recuperate, începu Wragge. Acesta nici nu confirmă, nici nu neagă faptul că Wally Gruber, un infractor condamnat, arestat pentru jaf, pretinde că, în timp ce se afla în casa de alături, a văzut pe cineva fugind din reședința familiei Lyons imediat după ce a fost împușcat profesorul Lyons. Acesta mai susține și că poate descrie foarte amănunțit persoana respectivă. Sursele noastre spun că Gruber, care se află acum pe Rikers Island, după ce a fost arestat pentru tentativă de furt în New York, va fi transportat la New Jersey mâine-dimineață. Va fi dus la Procuratura din Hackensack pentru a-i descrie portretistului de acolo chipul

persoanei pe care susține că a văzut-o luni noaptea, cu aproape două săptămâni în urmă.

— Imaginează-ți cum ar fi dacă ar spune adevărul și ar sfârși prin a schița un portret-robot pe care l-ar recunoaște cineva, completă Dana Tyler. Toate acestea ar putea duce la retragerea acuzațiilor împotriva lui Kathleen Lyons.

În timp ce ea vorbea, dădură din nou înregistrarea cu punerea sub acuzare a lui Kathleen, din sala de judecată, cea în care Kathleen stătea în fața judecătorului, în salopetă portocalie.

„Deci la asta se referea Alvirah când a spus că până mâine e posibil să se termine totul”, se gândi Richard. „Kathleen ar putea fi eliberată.” Începu să schimbe frenetic canalele. Toate difuzau aceeași știre.

La șase și jumătate apucă cheile de la mașină și ieși în goană din apartament.

71

La ora șase, Alvirah și Willy ascultau aceleași știri difuzate de CBS. Willy observă că expresia, de obicei, veselă a lui Alvirah se transforma într-o încruntătură îngrijorată. După ce vorbise cu Mariah mai devreme, Alvirah îi povestise soțului ei că se putea ca escrocul care furase bijuteriile să fi văzut pe cineva plecând din casa lui Jonathan după ce acesta fusese împușcat.

— Dragă, parcă mi-ai zis că e secret, spuse Willy. Atunci cum se face că a apărut la știri?

— E greu să ții secrete astfel de lucruri, spuse Alvirah, oftând. Întotdeauna cineva anunță presa. Își dădu după urechea dreaptă o șuviță de păr răzleață. Doamne, îți mulțumesc că Dale se întoarce săptămâna viitoare din Londra, spuse. Altminteri, o să am rădăcini atât de albe, că va trebui să port glugă.

— Greu de crezut că weekendul ăsta e deja Ziua Muncii, comentă Willy, privind spre Central Park, la copacii încă plini cu frunze de un verde intens. Cât ai clipi din ochi, o să vină iarna și-o să cadă toate.

Alvirah observă că se uită spre parc. Ignorând comentariul lui despre ciclul anotimpurilor, așa cum și el îl ignorase pe al ei despre rădăcinile ei de păr albe, întrebă:

— Willy, dacă tu ai fi fugit din casă în noaptea aceea, la ce te-ai gândi acum?

Willy își întoarse privirea de la fereastră, ca să analizeze atent la întrebarea soției lui.

— Dacă mi-aș face astfel de griji, m-aș gândi cum s-o dreg. Aș putea spune că escrocul m-a văzut într-o poză cu Jonathan și m-a ales ca țap ispășitor.

Se așeză în fotoliul lui confortabil, hotărând să nu menționeze faptul că i se făcuse foame în urma prânzului cam frugal pe care-l luaseră.

— După ce-a fost ucis Jonathan, în câteva ziare a apărut o poză cu el și grupul cu care a mers în ultima lui expediție în Egipt, sublinie el. Articolul spunea că erau prietenii lui cei mai apropiați. Dacă poliția ar fi pe urmele mele, aș spune că i-ar fi fost foarte ușor tipului să mă vadă în poza aia și apoi să încerce să-mi însceneze totul, ca să scape.

— Posibil, încuviință Alvirah, dar dacă portretul acela robot chiar este al făptașului și se dovedește că e unul dintre prietenii lui Jonathan? Cu toții i-au spus procurorului unde se aflau în noaptea aceea. Dacă recunoaște cineva portretul-robot, procurorul îl va sălta pe tip în două minute, ca să-l interogheze. Mă gândesc că, dacă tipul care l-a ucis pe Jonathan se uită acum la știri, va fi îngrozit de portretul-robot pe care-l vor face. Oare are destul timp ca să spele putina? Sau va încerca să joace la cacealma? Tu ce-ai face?

Willy se ridică.

— În locul lui, m-aș gândi mai mult la asta în timpul cinei. Să mergem, dragă.

— În regulă, vreau să mănânci și să dormi bine la noapte, spuse Alvirah, pentru că pot să-ți spun de pe acum că mâine vei avea o zi plină.

72

Greg o aștepta deja, când Mariah intră pe alee. Sări din mașina lui și veni lângă a ei, gata să-i deschidă portiera când aceasta frână. O îmbrățișă și o sărută ușor pe obraz.

— Arăți superb, îi spuse.

Ea râse.

— De unde știi? E întuneric.

— Luminile de pe alee sunt destul de puternice. Oricum, și de-ar fi întuneric beznă și nu te-aș putea vedea, aș ști că n-ai putea arăta decât superb.

„Greg e atât de timid", se gândi Mariah. „E-atât de sincer, dar orice compliment pe care-l face sună cumva ciudat și exersat. Deloc spontan, tachinant și amuzant – așa cum ar fi dacă l-ar rosti Richard", șopti o voce șireată din mintea ei.

— Vrei să intri în casă câteva minute? o întrebă Greg.

Mariah se gândi la cum stătuse în parcarea spitalului, plângând în hohote după ce plecase de la mama ei, și cum își deschisese trusa de machiaj ca să își șteargă urmele de rimel de sub ochi.

— Nu, sunt bine, spuse ea.

Urcă în mașina lui și se lăsă pe spate în scaunul din piele moale de pe partea dreaptă.

— Mărturisesc că e mai luxos decât interiorul mașinii mele, spuse ea.

— Atunci e a ta, îi spuse el, în timp ce porni motorul. Le schimbăm când ne întoarcem de la cină.

— O, Greg, protestă ea.

— Vorbesc serios. Avea un ton insistent. Apoi, ca și când și-ar fi dat seama că o făcea să se simtă jenată, adăugă: Scuze. O să-mi țin promisiunea și n-o să te presez. Zi-mi despre Kathleen.

Rezervase o masă la Savini's, un restaurant la circa zece minute depărtare, în orașul învecinat, Allendale. Pe drum, ea îi povesti despre mama ei.

— Greg, nici măcar nu m-a recunoscut azi, spuse ea. A fost copleșitor. Starea ei se înrăutățește. Pur și simplu, nu știu ce se va întâmpla după ce îi dau drumul acasă.

— Nu poți fi sigură că va fi eliberată, Mariah. Am văzut știrile despre așa-zisul martor. Tipul ăla are cazier, o grămadă de alte acuzații la activ și caută să obțină o înțelegere. Cred că blufează când spune că a văzut pe cineva fugind din casă în seara în care a fost împușcat tatăl tău.

— A apărut la știri? exclamă Mariah. Mi s-a spus să nu vorbesc despre asta. Am început să-ți spun ție despre el, când m-ai sunat, cam pe când am ajuns la spital, dar m-am oprit pentru că mi-am dat seama că n-aveam voie să zic nimic.

— Aș fi vrut să ai încredere în mine, spuse el trist.

Ajunseseră la intrarea în Savini's, unde valetul le deschise ușa, nemaifiind nevoită să-i răspundă. Greg făcuse o rezervare în sala intimă, cu șemineu, a restaurantului. „Alt loc în care am petrecut atâtea seri plăcute cu mama și cu tata", se gândi Mariah.

O sticlă de vin se răcea deja pe masă. Nerăbdătoare să risipească tensiunea dintre ea și Greg, care devenea rapid tot mai vizibilă, după ce chelnerul le turnă vin, ridică paharul.

— Fie ca acest coșmar să se termine curând, spuse ea, ciocnind paharul cu Greg.

— Dacă aș putea să fac asta pentru tine, spuse el drăgăstos.

În timp ce serviră somonul și salata, ea încercă să abordeze alte subiecte.

— M-am simțit foarte bine la birou azi – jur că-mi place să lucrez în investiții. Și a fost așa de bine să mă duc la apartamentul meu.

— Îți dau bani să-i investești, răspunse Greg. Câți vrei?

„Nu pot să fac asta", se gândi Mariah. „Trebuie să fiu corectă cu el. Nu va reuși să-mi fie doar

prieten. Și știu că eu nu voi fi niciodată în stare să-i dau ceea ce vrea.”

Tăcură amândoi pe drumul înapoi spre Mahwah. El ieși din mașină și se duse spre ușa ei.

— Un pahar înainte de plecare? sugeră el.

— Nu în seara asta, Greg. Sunt îngrozitor de obosită.

— Înțeleg. Nu încercă să o sărute. Înțeleg foarte bine, Mariah.

Având cheia în mână, descuie ușa.

— Noapte bună, Greg, spuse ea. Era o ușurare să fie înăuntru și singură. Îl privi îndepărtându-se prin fereastra din living.

Câteva minute mai târziu, se auzi soneria. „Probabil e Lloyd sau Lisa”, se gândi ea privind prin vizor. Tresări când îl văzu pe Richard acolo. Ezită pentru o clipă, dar apoi se hotărî să deschidă ușa.

El intră și își puse mâinile pe umerii ei.

— Mariah, trebuie să înțelegi ceva despre mesajul pe care l-ai auzit. Când am încercat să cumpăr pergamentul de la Lillian, am făcut-o pentru tine și tatăl tău. Voiam să-l returnez Vaticanului. Trebuie să mă crezi!

Ea își ridică privirea spre el și, văzând lacrimile sclipindu-i în ochi, sentimentele ei intense de mânie și de îndoială se evaporară.

— Te *cred,* spuse ea încet. Richard, te cred.

Pentru o clipă, se priviră fix, apoi, cu bucurie și ușurare, ea simți brațele lui înconjurând-o.

— Dragostea mea, șopti el. Iubirea mea.

73

Richard plecă de la ea doar pe la miezul nopții.

La trei dimineața, Mariah a fost trezită dintr-un somn profund de soneria telefonului de pe noptieră.

„Doamne, s-a întâmplat ceva cu mama!” Vărsă paharul cu apă în timp ce apucă telefonul.

— Alo!

— Mariah, trebuie să mă ajuți. Vocea de la celălalt capăt părea frenetică. Am pergamentul. N-am putut să-l vând și să-l trădez pe Jonathan. Vreau să ți-l dau ție. I l-am promis lui Charles, dar m-am răzgândit. A fost furios când i-am spus. Mi-e teamă de ce-o să-mi facă.

Era Lillian Stewart.

„Lillian e-n viață! Și are pergamentul!”

— Unde ești? întrebă Mariah.

— M-am ascuns la motelul Raines, pe Route 4 East, chiar înainte de pod. Lillian începu să plângă în hohote. Mariah, te implor. Vino chiar acum. Te rog. Vreau să-ți dau ție pergamentul. Voiam să ți-l trimit prin poștă, dar dacă se pierdea? Plec în Singapore cu zborul de șapte dimineața, de pe Kennedy. Nu mă întorc până nu știu că Charles e la închisoare.

— Motelul Raines, pe Route 4. Vin chiar acum. Nu va fi deloc trafic. Pot să ajung acolo în douăzeci de minute.

Mariah aruncă deoparte cuvertura și se dădu jos din pat într-o clipă.

— Sunt la primul etaj, în zona mai dosnică a motelului. Camera douăzeci și doi – numărul e pe ușă. Grăbește-te! Trebuie să plec la aeroport până la patru, spuse Lillian.

La trei și jumătate, Mariah ieși de pe autostradă și trecu pe lângă motelul tăcut, în paragină, ajungând în parcarea slab iluminată, care dădea în fața camerei cu numărul 22. Deschise ușa de la

mașină și, într-o secundă, cineva o izbi cu capul de capotă. O trecu un val de durere intensă și își pierdu cunoștința.

După câteva minute, deschise ochii într-un întuneric beznă. Încercă să-și miște mâinile și picioarele, dar erau bine strânse. Avea un căluș în gură. Capul îi zvâcnea. De undeva din apropiere, auzi pe cineva scâncind. „Unde sunt? Unde sunt?" se gândi ea frenetic.

Simți mișcarea roților sub ea. „Sunt în portbagajul unei mașini", își dădu seama. Ceva se frecă de ea. „Doamne, mai e cineva cu mine." Apoi, chinuindu-se să înțeleagă cuvintele, o auzi pe Lillian Stewart gemând:

— E nebun. E nebun. Îmi pare rău, Mariah, îmi pare rău.

74

La ora nouă și jumătate, vineri dimineața, Alvirah stătea la măsuța din bucătărie, savurând plăcinta cu brânză pe care i-o cumpărase Willy, cel foarte matinal, de la cafenea.

— Știu că mănânci așa ceva doar din când în când, scumpo, spuse el, dar ai muncit din greu și-ți va da energie.

Sună telefonul. Era Betty Pierce.

— Sper că nu vă deranjez, spuse ea îngrijorată. Doamnă Meehan, adică Alvirah, Mariah e cumva acolo, sau ai vorbit cu ea?

— Nu, de ieri după-amiază, de pe la cinci, spuse Alvirah. Nu-i acolo? Știu că ieri-dimineață s-a dus în New York foarte devreme. Ai încercat s-o suni pe mobil?

— Nu, nu e. Și nu răspunde nici la mobil, nici la telefonul de la birou.

— Poate e pe drum spre oraș, sugeră Alvirah. Știu că ieri a avut telefonul închis aproape toată ziua.

— Mai e ceva, spuse Betty grăbită. Mariah e foarte ordonată. Nu lasă niciodată haine prin cameră. Cămașa ei de noapte e pe podea. Paharul cu apă de pe noptieră a fost vărsat și nici măcar nu a șters apa de pe jos. Ușa de la dulap era deschisă. Sunt câteva haine care atârnă pe umerașe, de parcă ar fi apucat ceva în goană. Perlele pe care i le-a dăruit tatăl ei sunt pe măsuța de toaletă. *Întotdeauna* le pune în seif. M-am gândit că poate a apărut vreo urgență cu mama ei la spital, așa că am sunat și acolo, dar Kathleen a avut o noapte liniștita și doarme. Și mi-au spus că n-au văzut-o și n-au vorbit cu Mariah azi.

Mintea lui Alvirah se puse în mișcare, agitată.

— Și mașina ei? întrebă ea.

— Mașina nu-i aici.

— Există semne de luptă?

— N-aș putea să zic că da. Pare, mai degrabă, că a plecat în goana mare.

— Dar soții Scott? Ai vorbit cu ei?

— Nu. Știu că doamnei Scott îi place să doarmă până târziu.

— Bine. Îl sun eu pe domnul Scott. Am numărul lui de mobil. Dacă primești vești de la Mariah, sună-mă imediat, iar eu voi face la fel.

— Promit. Dar, Alvirah, sunt moartă de îngrijorare. Rory și Lillian par să fi dispărut amândouă. Crezi că este posibil ca…

— Nici măcar să nu gândești asta, Betty. Vorbim mai târziu.

Alvirah încercă să nu lase neliniștea care îi făcea mâna să tremure să i se audă în voce. Imediat ce închise, îl sună pe Lloyd. Așa cum bănuia, acesta nu vorbise cu Mariah din după-amiaza precedentă.

— Sunt la birou de o oră, spuse Lloyd. Mașina lui Mariah nu era pe alee când am trecut pe lângă casa ei. Bineînțeles, poate a pus-o în garaj.

— Nu e în garaj, spuse Alvirah. Lloyd, bănuielile mele sunt, de obicei, corecte. Trebuie să-i suni pe detectivii ăia și să le ceri să pună sub urmărire mobilul lui Mariah și să-l ducă cât mai repede pe Wally Gruber la portretist. Dacă ne descrie o față pe care o putem identifica, vom ști de unde să începem să o căutăm pe Mariah.

„Dacă nu e prea târziu”, continuă în gând.

Când închise telefonul, Alvirah încercă să-și alunge din minte acea posibilitate îngrozitoare.

75

Nu știa ce să facă. Pentru prima dată în viața lui, simțea că nu mai deține controlul. Oare portretul-robot urma să se dovedească a fi o plăsmuire a escrocului? Sau avea să semene învinuitor de mult cu ceea ce vedea acum în oglindă?

Căutase pe internet fotografia aceea care apăruse în ziare, cu el, cu ceilalți și cu Jonathan, din ultima lor expediție. O printase. „Dacă portretul-robot seamănă cu mine, le arăt asta", se gândise. „Le-o flutur prin față detectivilor și-o să le spun: «Uite de unde ați scos portretul vostru robot!»" Avea să fie cuvântul lui împotriva cuvântului unui infractor condamnat care se târguiește pentru o sentință redusă.

Dar când procuratura avea să înceapă să sape prin trecutul lui, ar fi putut descoperi că Rory fusese închisă pentru că furase bani de la mătușa lui, pe când era îngrijitoarea acesteia. Apoi, ca un castel de cărți de joc, întregul lui labirint de minciuni avea să se prăbușească. Își vizitase mătușa o singură dată, pe când Rory lucra acolo, și aceasta nu-l recunoscuse când începuse apoi să lucreze în casa lui Jonathan. „Dar eu am recunoscut-o pe ea", se gândi, „și m-am folosit de ea când am avut nevoie. Trebuia să-mi facă jocul, pentru că știam că nu respectase eliberarea condiționată, că și-a înșfăcat banii pe care i i-am fluturat prin față. A lăsat pistolul lui Jonathan în stratul de flori, în seara aceea. Mi-a lăsat ușa descuiată."

Le mutase pe Mariah și pe Lillian din parcarea motelului în depozitul lui din oraș. Le dezlegase mâinile și le lăsase să meargă la baie, apoi le legase la loc. O lăsase pe Lillian culcată pe canapeaua din brocart, scâncind. În partea cealaltă a încăperii, în spatele unui șir de statui grecești în mărime naturală, o pusese pe Mariah pe o saltea,

pe podea. Aceasta își pierduse din nou cunoștința înainte să plece el de acolo. Fusese o decizie genială să nu o ucidă imediat pe Lillian. Cum altfel ar fi convins-o pe Mariah să dea fuga, în toiul nopții? Și, cu mult timp în urmă, învățase cum să se strecoare înăuntru și afară din clădirea lui de apartamente fără să fie văzut. Nu era deloc greu dacă aveai o uniformă de om de serviciu, o șapcă peste față și o legitimație falsă la gât.

Se întorsese acasă cu puțin înainte de mijirea zorilor. Acum, nu știa exact ce să facă, decât să se prefacă, pur și simplu, că era o zi ca oricare alta din viața lui. Era obosit, dar nu mai încercă să doarmă. În schimb, făcu duș, se îmbrăcă și își luă micul dejun obișnuit: cereale, pâine prăjită și cafea.

Plecă din apartament puțin după ora nouă și își începu rutina zilnică. Încercând să-și păstreze calmul, se liniști la gândul că escrocul acela mințea și că nu văzuse, de fapt, pe nimeni fugind din casă, ci dăduse peste fotografia din ziar, putând la fel de bine să aleagă pe oricare dintre ceilalți trei bărbați, ca să i-l descrie portretistului.

Până nu știa încotro se îndreptau lucrurile, trebuia să stea departe de depozit. „Mariah și Lillian”, se gândi sarcastic, „se pare că mai au puțin de trăit. Dar și dacă portretul-robot seamănă cu mine și mă cheamă să vorbesc din nou cu ei, tot nu vor avea suficiente dovezi să mă aresteze. Voi deveni doar ceea ce ei numesc «o persoană suspectă». Probabil că vor începe să mă urmărească, dar n-o să-i ajute cu nimic. Nu mă apropii de depozitul ăla până nu știu cum stau lucrurile. Săptămâni întregi, dacă trebuie.”

76

După ce vorbi cu Lloyd Scott, detectivul Benet îl sună pe judecătorul Brown și primi permisiunea să localizeze mobilul lui Mariah și să primească înregistrările apelurilor primite și efectuate, atât pentru celularul ei, cât și pentru telefonul din casa părinților ei.

— Domnule judecător, este posibil ca Mariah Lyons să fi dispărut, explică el. Am nevoie de lista apelurilor din ultimele cinci zile, ca să văd cu cine-a vorbit, și am nevoie de acces la jurnalul de apeluri din următoarele cinci zile, să văd cine o sună.

Apoi făcu legătura cu persoana de contact din cadrul companiei de telefonie care se ocupa de ordinele judecătorești.

— Mă apuc imediat, domnule, i se spusese.

După zece minute, Simon avea locația celularului.

— Detectiv Benet, am localizat un semnal pe Route 4 East, în Fort Lee, chiar înainte de pod. În apropiere de motelul Raines.

Rita Rodriguez îl privi pe Simon și își dădu seama că primise vești proaste.

— Avem o problemă gravă, spuse el. Semnalul vine de lângă motelul Raines. Locul ăla stă să se prăbușească. Ajungem acolo în zece minute. Să mergem.

Goniră pe autostradă, cu girofarul pornit, și nu peste mult timp se aflau lângă mașina lui Mariah. Ușa șoferului era întredeschisă. Văzură o poșetă pe scaunul pasagerului. Când deschiseră cu grijă portiera, ca să păstreze orice posibile amprente, din geantă se auzi un celular sunând.

Simon se întinse după telefon și se uită la apelant. Era Richard Callahan. Simon privi rapid jurnalul de apeluri și văzu că era al patrulea lui apel în ultimele două ore. Mai erau două de la

locuința familiei Lyons, care, își dădu el seama, trebuie să fi fost de la menajeră, și alte două de la Alvirah Meehan, în ultima oră.

„Cu două zile în urmă, când a dispărut Lillian Stewart, Richard Callahan a pretins că a încercat toată ziua să dea de ea”, se gândi Simon. „Iar încearcă să-și acopere urmele.”

— Simon, privește.

Rita lumină cu lanterna petele clare de sânge de pe ușa din spate a mașinii, de pe partea șoferului. Apoi, îndrepta lanterna spre pământ. Picături de sânge uscate deveniră vizibile pe pavajul crăpat al parcării.

Simon se aplecă să examineze picăturile îndeaproape.

— Nu știu ce naiba căuta aici, dar se pare că a fost înșfăcată când ieșea din mașină. Rita, trebuie să facem portretul ăla robot chiar acum.

— Tipii care îl iau pe Wally Gruber ar trebui să fie deja pe drum, spuse Rita rapid. Îi sun și le spun să pornească girofarul, să ajungă cât mai repede.

Aproape înnebunit de frustrare, Simon lătră:

— Fă-o! Chem echipa de la criminalistică să vină să ia amprente de pe mașină. Se opri. Și trebuie să-l anunț pe Lloyd Scott.

„Trei femei dispărute în cinci zile”, se gândi el, sumbru. „Toate au legătură cu Jonathan Lyons. Și, probabil, cu pergamentul ăla.”

Rita îl întrerupse din introspecție.

— Băieții care sunt cu Gruber au trecut deja de pod. Ne așteaptă la birou.

77

Capul o durea foarte tare. Mariah încercă să-l atingă, dar nu reuși să-și ridice mâna atât de sus. Deschise ochii. Lumina era slabă, dar își dădu seama că se afla într-un fel de depozit. Își ridică capul și privi în jur.

Era într-un muzeu.

„Visez. Trebuie să fie un coșmar. N-are cum."

Apoi își aminti de telefonul de la Lillian. „Am plecat în goană să mă întâlnesc cu ea. Mă aștepta. M-a lovit cu capul de mașină. Apoi eram într-un portbagaj, cu Lillian." Începu să-și amintească pe frânturi drumul cu mașina. „Atâtea hopuri. M-am tot lovit cu capul de podea. Lillian era lângă mine, și ea legată."

Mariah își aminti că auzise o ușă deschizându-se, ca o ușă de garaj care se ridică. „Apoi, a deschis portbagajul și-a scos-o pe Lillian. Ea îl tot implora: «Te rog, nu mă răni. Te rog, dă-mi drumul»."

„După aceea s-a întors după mine", își aminti. „M-a ridicat și m-a dus la un lift. Apoi, am urcat și am ajuns aici, în muzeu. M-a dus într-o baie și mi-a desfăcut mâinile. Mi-a zis: «Ai câteva minute la dispoziție». Am încercat să încui ușa după el, dar nu avea încuietoare. L-am auzit râzând. Știa că voi încerca s-o încui. Am încercat să-mi spăl crusta de sânge de pe cap și față, dar rana a început să sângereze din nou. Mi-am apăsat un prosop pe tăietură, după care el s-a întors."

Mariah își aminti cât de neajutorată se simțise când el îi legase din nou mâinile și picioarele și o târâse în încăperea aceea, trântind-o pe salteaua de pe podea. „Nu i-a păsat deloc că încă sângeram", se gândi. „Voia să mă rănească."

Capul îi zvâcnea, dar începea să gândească tot mai clar. „A ridicat ceva ce părea a fi o cutie de bijuterii antică din argint și a deschis-o. Și-a băgat

mâna înăuntru și a scos ceva din ea. L-a ținut deasupra capului meu", se gândi. „Semăna cu sulurile acelea pe care le văzusem în biroul tatălui meu."

— Privește-l, Mariah, îi porunci el. Ce păcat că tatăl tău n-a vrut să mi-l vândă. Dacă ar fi făcut-o, ar mai fi fost în viață acum; la fel și Rory. Și nici Lillian n-ar mai fi fost aici cu noi, dar nu a fost să fie. Acum, aș vrea să onorez ceea ce știu că ar fi cea mai prețioasă dorință a tatălui tău: să-l atingi înainte să i te alături. Știu ce dor ți-a fost de el.

Frecase pergamentul de gâtul ei, având grijă să nu intre în contact cu sângele care încă îi picura de pe frunte.

Apoi, îl pusese înapoi în cufărul de argint, pe care îl așeză pe masa de marmură de lângă ea.

„Nu-mi amintesc ce s-a mai întâmplat după aceea", se gândi Mariah. „Probabil c-am leșinat din nou. De ce nu m-a ucis imediat? Ce mai așteaptă?"

Se forță să își ridice încheieturile și să se uite la ceas. Era unsprezece și douăzeci de minute. „Era aproape cinci când am fost în baie", se gândi. „Am stat inconștientă mai bine de șase ore. Oare mai e aici? Nu-l văd. Unde-i Lillian?"

— Lillian, strigă ea. Lillian.

Pentru o clipă, nu se auzi nici un răspuns, dar apoi, un scâncet brusc, îngrozit, care venea cam din centrul încăperii, o făcu să se înfioreze de frică.

— Mariah, ne va ucide! țipă Lillian. Pe mine nu m-a ucis imediat doar ca să te păcălească să vii la motelul ăla. Când se întoarce, știu ce urmează. Știu ce urmează.

Hohotele de plâns întretăiate ale lui Lillian căpătară un ecou tot mai puternic și mai îngrozit, care răsună în încăperea cavernoasă.

78

Wally Gruber nu înțelegea de ce detectivul care îl ducea la procuratura din New Jersey călcă brusc pe accelerație și porni girofarul.

— Nu mă grăbesc niciunde, îl dojeni el. Mă bucur de drum. De fapt, nu m-aș supăra dacă ați vrea să oprim la o cafea.

Stătea pe bancheta din spate a dubei, cu cătușe la mâini și la picioare, și despărțit de partea din față printr-un grilaj încuiat. Mai erau doi detectivi cu el, unul pe scaunul pasagerului din față, celălalt lângă el.

Nici unul dintre cei trei detectivi nu-i răspunse. Wally ridică din umeri. „Nu sunt prea sociabili azi", se gândi. „Și ce dacă?" Închise ochii, concentrându-se din nou asupra chipului care ar fi putut să-i redea libertatea cât mai curând. Pusese pariu cu câțiva dintre deținuți. De fapt, exista și o miză totală. Șansele ajunseseră de patru la unu că nu blufa când zicea că îl văzuse pe ucigașul profesorului.

Nu rămaseră în parcarea tribunalului nici măcar cât să inspire o gură rezonabilă de aer proaspăt, ci se trezi imediat în lift, urcând spre procuratură. A fost dus direct într-o cameră unde un bărbat stătea în fața unui calculator, ridicându-se imediat ce intrară.

— Domnule Gruber, spuse acesta, sunt detectivul Howard Washington. Voi lucra cu dumneavoastră ca să realizăm portretul-robot.

— Spune-mi Wally, Howie, răspunse Gruber vioi.

Washington îi ignoră invitația.

— Vă rog să luați loc, domnule Gruber. Vă voi explica exact cum vom proceda. Vă informez că procedura va fi filmată. Prima dată, îmi veți da o descriere amănunțită a persoanei pe care spuneți că ați văzut-o, după care voi folosi calculatorul pentru

a vă arăta imagini cu diverse părți ale capului și feței, cum ar fi fruntea, ochii, nasul și bărbia, precum și păr pe cap și păr facial.

— Nu te stresa cu părul facial, Howie. Nu avea deloc. Wally se așeză lângă Washington și se lăsă în spate pe scaun. Mi-ar prinde bine o ceașcă de cafea, spuse el. Fără lapte. Două linguriță de zahăr.

Simon Benet și Rita Rodriguez tocmai ce intraseră în cameră. Simon își simți sângele fierbându-i în timp ce asculta comentariile nonșalante ale lui Wally. Simți mâna Ritei pe brațul lui, oprindu-l. „Mi-ar plăcea să-i trag una tipului ăstuia", se gândi.

— Voi începe cu câteva întrebări specifice privind înfățișarea persoanei respective. Voi lua notițe în timp ce dumneavoastră vorbiți. Începem cu lista noastră inițială.

Începură întrebările. Bărbat sau femeie… culoarea, pielii… vârsta aproximativă… înălțime și greutate aproximative…

Când detectivul Washington termină cu întrebările preliminare, începu să afișeze diverse imagini pe ecran.

Wally începu să scuture din cap, apoi spuse:

— Stai puțin. Așa arăta părul când și-a dat jos eșarfa. Ai nimerit-o cu capul.

Simon Benet și Rita Rodriguez se priviră reciproc. Din descrierea lui Wally, știau deja cum avea să arate portretul-robot. Întrebarea care îi ardea acum era unde și când anume văzuse Gruber fața respectivă. Să fi fost în noaptea în care a fost împușcat Jonathan Lyons sau dintr-o fotografie după moartea lui?

Așteptară până când Wally Gruber, privind la portretul-robot de pe ecran, îi spuse detectivului Washington:

— Ai făcut treabă bună, Howie. El e.

Simon și Rita se holbară la ecran.

— E ca și când Greg Pearson ar fi pozat pentru noi, spuse Rita, iar Simon încuviință din cap.

79

După ce îl sunase pe Lloyd, ca să-i spună că se putea ca Mariah să fi dispărut, Alvirah făcuse repede un duș și se îmbrăcase, lăsând plăcinta, pe jumătate mâncată, pe farfurie. Cu inima bătându-i nebunește din cauza neliniștii, își luase pe ea treningul lejer, își înghițise vitaminele și se machiase în grabă. Chiar pe când termina, Lloyd o sună să-i spună că găsiseră mașina lui Mariah.

— Mă duc la procuratură, spuse el răspicat. Tipul ăla, Gruber, trebuie să fi ajuns deja acolo. Dacă e sincer, s-ar putea ca viața lui Mariah să depindă de descrierea lui.

— Lloyd, am avut bănuielile mele, spuse Alvirah. Și de ieri, sunt nouăzeci și nouă la sută sigură că am dreptate. Albert West le-a spus celor de la procuratură că Charles Michaelson încerca să vândă pergamentul, dar l-am pus pe Albert să-și sune sursa, care a recunoscut că așa-zisul pont provenea dintr-un apel anonim. Cred că cel care a sunat încerca să-i însceneze astea lui Michaelson. Pur și simplu, nu cred că Michaelson sau West sunt implicați.

Tot mai prinsă în teoria ei, Alvirah se plimba de colo-colo prin dormitor.

— Mai rămân Richard Callahan și Greg Pearson. Instinctul îmi spune că Richard nu e un ucigaș. Știam că ascunde ceva, după care mi-am dat seama că e mai clar ca lumina zilei. E atât de îndrăgostit de Mariah, că a fost dispus să-și cheltuiască cea mai mare parte din propriii bani ca să încerce să recupereze pergamentul.

Sperând că Lloyd o urmărea, Alvirah spuse:

— Lloyd, nu pot fi sută la sută sigură, până nu vedem portretul-robot, dar ne mai rămâne doar Greg Pearson.

— Alvirah, stai așa. Sunt avocatul lui Kathleen. Cu excepția lui Mariah, nimeni nu vrea, mai mult

ca mine, să-l prindem pe criminal, dar chiar dacă tot ce presupui tu este adevărat, îți pot spune încă de pe acum că nici un juriu nu l-ar condamna vreodată pe Greg Pearson pe baza unei dovezi formate, în mare, din identificarea făcută de Wally Gruber. Avocatul lui Pearson l-ar anihila în timpul examinării.

— Sunt de acord cu tine. Înțeleg ce spui, dar trebuie să aibă un loc unde a ținut pergamentul. N-ar fi atât de prost să-l ascundă în apartament, sau la birou, sau într-o cutie de valori. Însă dacă ar crede că Gruber a identificat pe altcineva și că el a scăpat de belea, s-ar putea să se ducă direct în locul unde ascunde pergamentul ăla.

În timp ce-i spunea lui Lloyd ce credea, Alvirah încercă să nu ridice prea mult tonul.

— Și mai știi ceva? Cred că până și detectivii sunt destul de convinși că Lillian avea pergamentul sub braț când a urcat în metrou. Trebuia să meargă undeva, să se întâlnească cu cineva. Cred că era Greg. Ia gândește-te puțin. Rory ar fi putut să-l lase să intre în casă în noaptea aceea. Știa unde ține Jonathan pistolul. Rory ar fi putut foarte ușor să i-l lase undeva afară. E o fostă deținută care a încălcat condițiile de eliberare condiționată. Poate că Greg i-a descoperit secretul și a amenințat-o că o va da în vileag dacă nu cooperează. Și apoi a trebuit să scape de ea pentru că era un pericol pentru el.

— Alvirah, ce spui tu are logică, dar de ce să o răpească pe Mariah? spuse Lloyd.

— Pentru că era înnebunit după ea și vedea că Mariah era înnebunită după Richard. Mi-am dat seama mereu că era gelos. Nu-și lua niciodată ochii de la ea. Plus că, probabil, era îngrozit că avea să fie identificat după portretul-robot. Cred că asta l-a dat peste cap și că singura noastră speranță să o găsim pe Mariah e să-l facem pe Greg Pearson să creadă că portretul-robot înfățișează pe

altcineva, ca să fie sigur că se poate deplasa fără să fie urmărit.

Alvirah inspiră. Cu voce pătimașă, continuă:

— Trebuie să vorbesc cu Simon Benet. Dacă portretul acela robot e al lui Greg, Simon trebuie să-l facă, pur și simplu, să creadă că a scăpat basma curată. După care trebuie să-l urmărească non-stop.

— Alvirah, oricât de mult ne-ai ajuta, nu cred că detectivul Benet îți va spune despre rezultatele portretului-robot, zise Lloyd, dar, ca avocat al lui Kathleen, îmi *va spune* mie. Îi voi reda tot ce mi-ai spus și te sun imediat ce vorbesc cu el.

— Lloyd, te rog, fă-l să priceapă că dacă Mariah e încă în viață, s-ar putea să fie singura ei șansă de supraviețuire.

Willy făcuse patul și ascultase ceea ce spusese Alvirah la telefon.

— Dragă, mi se pare că ai pus toate lucrurile cap la cap. Sper că te vor asculta. Mie mi se pare logic. Știi, n-am spus niciodată nimic, dar ori de câte ori am fost cu Greg la cină la Jonathan, n-am prea reușit niciodată să-l dibuiesc. Întotdeauna se purta de parcă toți ceilalți știau mai multe despre antichități, dar de câteva ori, a făcut câte un comentariu care mi-a dat de înțeles că știa mult mai mult decât lăsa să se vadă.

Alvirah făcu o grimasă.

— Mă tot gândesc la săraca Kathleen și la cât de groaznic ar fi pentru ea dacă moare și Mariah. Deși are Alzheimer, la un moment dat tot va înțelege, lucru care o va ucide.

Willy se pregătea să sprijine pernele decorative de tăblia patului. Cu fruntea încrețită și ochii lui albaștri blânzi, umbriți de îngrijorare, spuse:

— Dragă, cred că mai bine te pregătești sufletește să primești vești proaste despre Mariah.

— Nu vreau să cred asta, rosti Alvirah răspicat. Willy, nu *pot* să cred asta.

Willy lăsă pernele din mână și se grăbi să o îmbrățișeze.

— Rezistă, scumpa mea, spuse el. Rezistă.

Soneria stridentă a telefonului îi sperie pe amândoi. Era portarul.

— Willy, un anume domn Richard Callahan e aici. Spune că trebuie să te vadă imediat.

— Trimite-l sus, Tony, răspunse Willy. Mersi.

În timp ce-l așteptau pe Richard să urce, telefonul sună din nou. Era Lloyd Scott.

— Alvirah, aveai dreptate. Sunt la procuratură și am văzut portretul-robot. Seamănă leit cu Greg Pearson. Am vorbit cu Simon Benet. E de acord că, în momentul de față, sugestia ta e, probabil, cea mai bună opțiune. Știm că Pearson e la birou. Benet îl va suna în aproximativ o jumătate de oră, după ce se va asigura că băieții din New York sunt pe poziții, gata să-l urmărească.

80

La douăsprezece fără un sfert, sună telefonul din biroul lui Greg.

— E detectivul Simon Benet, domnule, spuse secretara lui.

Cu palmele transpirate, cu mintea și trupul înfiorate de teamă și de neliniște, Greg ridică receptorul. Oare Benet avea să-l cheme la o altă discuție?

— Bună dimineața, domnule Pearson, spuse Benet. Scuzați deranjul.

— Nici o problemă. „Pare destul de prietenos", se gândi Greg.

— Domnule Pearson, este foarte important să iau numaidecât legătura cu profesorul Michaelson. Nu răspunde la telefonul de acasă, nici pe mobil, și nu se află la biroul lui de la universitate. Îi contactăm pe toți prietenii dânsului, să vedem dacă îl putem localiza. Ați vorbit cumva recent sau v-a menționat faptul că ar plănui să plece în vreo călătorie?

Un val uriaș de ușurare îl străbătu pe Greg Pearson. „Scursura aia de Gruber nu m-a văzut niciodată. Probabil că a văzut poza aia cu noi toți, din ziare, și l-a ales pe Charles. Și probabil că Albert i-a spus lui Benet că Charles a scos la vânzare pergamentul. Apelul meu anonim către Desmond Rogers a funcționat."

Se simți din nou pe deplin stăpân pe situație, stăpân al universului său. Cu voce cordială, spuse:

— Mă tem că nu vă pot ajuta, domnule detectiv Benet. N-am mai vorbit cu Charles de când am luat cina cu el la Mariah, marți seara. Atunci când dumneavoastră și detectivul Rodriguez ați trecut pe acolo.

— Vă mulțumesc, domnule Pearson, spuse Benet. Dacă se întâmplă să primiți vești de la

profesorul Michaelson, aș aprecia foarte mult dacă îl rugați să mă sune.

— Bineînțeles, domnule detectiv, deși trebuie să vă mărturisesc că nu cred că Charles mă va contacta. Legătura dintre noi se datorează prieteniei noastre comune cu Jonathan Lyons și faptului că am participat la expedițiile sale arheologice.

— Înțeleg. Ei bine, v-am lăsat deja cartea mea de vizită, dar dacă nu o aveți la îndemână, poate vreți să vă mai notați o dată numărul meu de mobil.

— Bineînțeles.

Greg își scoase pixul, scrise numărul, își luă rămas-bun de la Benet și puse jos receptorul. Inspiră adânc, apoi se ridică.

„E timpul să le fac o vizită doamnelor și să-mi iau rămas-bun de la ele”, se gândi. Apoi zâmbi.

„Poate o să le fac cinste cu un prânz, mai întâi.”

81

— Cred că sunt polițiști din New York în haine civile peste tot, spuse Alvirah. N-am cerut permisiunea să-l urmărim și noi pe Greg, pentru că știu că mi s-ar fi spus răspicat să nu mă bag, dar cum să stăm acasă într-un moment ca ăsta?

Se aflau în mașină, pe West 57th Street, opriți într-o zonă cu parcarea interzisă, la câțiva metri de intrarea aglomerată în Fisk Building, unde își avea Greg biroul, la etajul zece. Richard, cu fața și buzele palide, în agonie, se afla pe scaunul din față, lângă Willy. Alvirah era cocoțată pe marginea banchetei, în spatele lui Richard.

— Dragă, unul dintre polițiștii de la circulație ne va goni în orice clipă, spuse Willy.

— În cazul ăla, Richard poate ieși din mașină și poate supraveghea ușa, îi răspunse Alvirah. O să dăm ture pe aici oricât e nevoie. Dacă Greg iese și urcă în metrou, Richard îl poate urmări și ține legătura cu noi, în același timp.

— Dragă, dacă-l vede pe Richard, n-o să se mai ducă la ascunzătoarea lui.

— Cu bluza aia a ta de trening cu glugă, care îi acoperă părul, și cu ochelarii ăia fumurii pe față, dacă Greg nu stă la jumătate de metru de Richard, n-o să-l recunoască.

— Dacă urcă în metrou, o să mă asigur al naibii de bine că nu mă vede, spuse Richard, îngrozitor de calm.

— Mă tot gândesc la asta, spuse Alvirah. Dacă nu aș fi pierdut-o pe Lillian atunci, poate că Mariah n-ar mai fi dispărut. O să mă învinuiesc mereu pentru că… *Uite-l!*

Își întoarseră privirile spre Greg Pearson, care ieșea din clădire. Îl priviră coborând cele câteva trepte și făcând dreapta pe Broadway. Richard sări din mașină.

— Posibil să se ducă la metrou, spuse el.

Willy porni mașina, dar când ajunseră la colț, semaforul se făcu roșu.

— Of, Doamne, fă ca Richard să nu-l piardă, gemu Alvirah.

Când reușiră, în sfârșit, să ia curba, văzură silueta cu glugă a lui Richard cotind pe 56th Street și îndreptându-se spre vest.

— Nu-l putem urmări acolo, spuse Willy. E stradă cu sens unic. Trebuie să virez pe 55th și să sperăm că-l prindem din urmă.

Telefonul lui Alvirah sună. Era Richard.

— Sunt la o jumătate de stradă în spatele lui. Încă se deplasează.

— Rămâi pe fir, porunci Alvirah.

Willy conduse încet, îndreptându-se spre vest pe 55th Street, oprind și pornind din nou, ca să fie în pas cu Richard.

— Traversează Eighth Avenue… Ninth Avenue… Tenth Avenue… Intră într-un local, le spuse Richard. Stați așa.

Când Richard vorbi din nou, le spuse că Greg ieșise din local cu o pungă de hârtie maro în brațe.

— Pare destul de grea, spuse el, cu speranță în voce. E o parcare peste drum. Intră în ea.

— Din cartierul ăla, o poate lua doar spre est, spuse Alvirah. Facem dreapta pe Eleventh Avenue și ne întoarcem pe 56th Street. Te luăm de acolo.

Trei minute mai târziu, virau pe 56th Street. Richard stătea ghemuit între două mașini parcate. Priviră în timp ce un sedan negru mai vechi ieși pe rampă din garaj. Fără îndoială, cel de la volan era Greg. În timp ce acesta vira la stânga pe stradă, Richard sări înapoi în mașină.

— E o altă mașină! exclamă Alvirah.

Atenți să stea la câteva vehicule în spatele sedanului negru, îl urmăriră spre sudul Manhattanului, apoi traversară orașul spre zona din South Street, de lângă podul Williamsburg. Greg viră pe o stradă prost asfaltată, pe care se aflau mai multe depozite placate cu scânduri.

— Ai grijă! Nu te apropia prea tare de el! îl avertiză Richard pe Willy.

Willy opri mașina.

— Nu mai poate înainta prea mult, spuse el. E o fundătură. Cunosc zona. În liceu am lucrat pe-aici cu jumătate de normă, la încărcat cutii în camioane. Exista o zonă de încărcare pentru toate depozitele alea.

Priviră sedanul negru ajungând la capătul străzii, apoi virând la dreapta.

— Mai mult ca sigur că va intra într-una dintre clădirile alea, spuse Willy, dar mi se pare că-s toate închise. Așteptă până mașina lui Greg nu se mai zări, apoi îl urmări, oprindu-se înainte să ajungă în zona deschisă din spatele clădirilor, unde ar fi devenit vizibili.

Richard coborî din mașină și se uită pe după colț să vadă încotro se ducea Greg. După care se întoarse în goană la mașină, țipând:

— După el, Willy. Deschide o ușă de garaj. Nu-l lăsa să ne încuie pe dinafară.

Willy acceleră. Mașina derapă virând brusc, apoi se apropie de sedan și încercă să-l urmeze în garaj.

Ușa garajului, lată de 12 metri, cobora deja. Alvirah țipă când grilajul metalic lovi acoperișul mașinii lor și continuă să coboare. Ușile se deschiseră brusc și reușiră cu toții să se târască din mașină, chiar înainte să fie prinși în caroseria distrusă.

Ușa se opri în sfârșit la un metru de sol, în caroseria zdrobită a automobilului. Rămaseră o clipă tăcuți și șocați. Apoi, auziră sunet de pași pe ciment.

— Poliția! strigă cineva. Stați pe loc!

Richard era deja la pământ, târându-se în depozit prin deschizătura formată de mașină.

— Înapoi, îi avertiză unul dintre detectivi pe Alvirah și Willy, care se grăbiră după Richard. Vă ordon! Înapoi!

82

Ajunse la etaj, unde liftul rămase blocat, înainte să-l poată opri cineva. „Oare cât avea să dureze până să găsească cineva întrerupătorul ca să cheme liftul jos? Nu prea mult”, se gândi. „Știu că nu va dura mult. Detectivul ăla a fost destul de isteț ca să mă facă să cred că sunt în siguranță. Dar nu sunt în siguranță. Sunt terminat. Ăsta-i sfârșitul. Am căzut în capcana lor.”

Furios, Greg aruncă punga cu sendvișuri într-o parte. Imperiul lui privat era luminat doar de un bec slab. Aprinse luminile din tavan și privi în jur. Frumos. Măreț. Spectaculos. Artă. Antichitate. Toate, demne de cele mai elegante muzee din lume. Și le adunase pe toate singur.

La nouăsprezece ani, pe când era un tocilar solitar, reușise să realizeze cu un calculator ceea ce Stradivarius făcuse cu o vioară. Ajunsese să stăpânească programarea la niveluri inimaginabile. La douăzeci și cinci de ani, devenise, în tăcere, multimilionar.

„Cu șase ani în urmă, dintr-un capriciu, m-am dus în expediția aia și-am descoperit lumea în care mi-era locul”, se gândi. „Am ascultat și-am învățat de la Jonathan, Charles și Albert și, în cele din urmă, i-am depășit pe toți cu propria experiența. Am început să manipulez și să achiziționez antichități neprețuite, fără să las măcar o urmă privind destinația lor.

Ce moment glorios când am atins acel pergament sacru! Când i-am spus lui Jonathan despre incredibilul program computerizat pe care l-am dezvoltat pentru autentificarea antichităților, m-a lăsat să-l examinez.

Pergamentul era autentic. A fost atins de mai mulți oameni de-a lungul secolelor, dar o singură mostră de ADN de pe el este extraordinară. Acest ADN unic poartă doar cromozomi cu caracteristici

maternale. Trebuie să fie vorba despre Fecioara Maria. Iisus nu a avut tată uman.

Scrisoarea aceasta a fost scrisă de Hristos. El i-a adresat-o unui prieten și, două mii de ani mai târziu, eu a trebuit să ucid un om pe care l-am iubit ca pe un prieten pentru că trebuia neapărat să fie a mea."

Greg intră în încăperea plină cu comorile lui. Pentru prima dată, nu se opri să savureze frumusețea lor, ci se uită mai întâi la Lillian. Acum zăcea întinsă lângă canapeaua cu brocart auriu și sculpturi complicate, unde îi plăcea lui să stea de fiecare dată.

De miercuri dimineața, când o adusese prima dată aici, după care se hotărâse să mai aștepte înainte să o ucidă, se bucurase de scurtele sale vizite la depozit, să stea pe canapea, cu picioarele ei în poală și să discute cu ea. Îi făcuse plăcere să-i explice istoricul fiecăreia dintre comorile sale.

— Artefactul acesta l-am cumpărat recent de la un dealer din Cairo, spusese el despre una dintre comori. Muzeul lor a fost prădat în timpul unei răscoale civile.

Acum, stătea deasupra lui Lillian. În ochii ei căprui mari se citea groaza.

— Poliția mă înconjoară! țipă el. Sunt jos. Vor găsi o modalitate de a urca. Ești atât de lacomă, Lilly, continuă el. Dacă i-ai fi înapoiat pergamentul lui Mariah, ai fi avut conștiința curată. Dar n-ai făcut-o!

— Te rog… n-o face… nu… nu…

În timp ce înfășură un cordon de mătase în jurul gâtului lui Lillian, plângea în hohote.

— I-am oferit lui Mariah o dragoste pe care n-am crezut că voi fi capabil să o simt pentru o ființă umană. Am venerat pământul pe care călca ea. Și cu ce m-am ales? Seara trecută abia a așteptat să terminăm cina și să scape de mine. Acum voi scăpa eu de ea și de tine.

83

— Locul ăsta e gol, dar nu putea să dispară, pur și simplu, fără urmă, strigă unul dintre detectivii din New York. Ăsta-i parterul. Trebuie să fie o modalitate de a urca la etaj. Am auzit ceva, dar nu văd nimic. Porni stația de la curea și le ceru echipajelor de întărire să răspundă.

Cel de-al doilea detectiv începu să ciocănească pereții, sperând să audă un sunet gol pe undeva.

Ignorând ordinele poliției, Alvirah și Willy se târâră pe lângă ce mai rămăsese din mașina lor și intrară în garaj. Îl auziseră pe detectiv lătrând în stația de emisie că solicită întăriri. „S-ar putea să fie prea târziu", se gândi Alvirah frenetic. „Greg sigur știe că e încolțit. Chiar dacă Mariah e încă în viață, s-ar putea să nu ajungem la timp."

Trecu un minut… două… trei. O eternitate.

Disperat, Richard alergă la întrerupătorul de lumină și îl zgâlțâi. Pentru o clipă, încăperea se scufundă într-o beznă absolută, după care luminile se aprinseră la loc.

— Trebuie să fie un comutator pe aici pe undeva, care să deschidă ceva, spuse el cu amărăciune.

Alvirah se grăbi să ciocănească chiar ea în zona de lângă întrerupătorul de lumină. După care privi în jos.

— Richard, Richard! Arătă spre capacul unei prize chiar deasupra podelei. Vezi?… Nu e îngropată în perete.

Richard se aplecă și trase de capac. Acesta se deschise. Apăsă butonul din spatele lui. Auziră un huruit puternic și, în timp ce priveau, o porțiune enormă din tavan, la capătul îndepărtat al încăperii, începu să coboare.

— E liftul care duce sus! strigă unul dintre detectivi, fugind înspre el.

84

În cele patruzeci de minute agonizante de când se trezise, Mariah își adunase fiecare strop de putere care-i mai rămăsese, încercând să supraviețuiască. Reușise să se ridice în picioare, clătinându-se și sprijinindu-se cu spatele de masa de marmură pe care Greg așezase cufărul de argint ce conținea pergamentul. Centimetru cu centimetru, în pofida durerii, își împinsese trupul în sus, alunecând și căzând din nou la podea de nenumărate ori, până ce reuși, în sfârșit, să stea în picioare. Haina ei subțire se sfâșiase toată de la atâta frecat de piciorul încrustat al mesei, iar spatele îi era tot numai o rană.

Dar acum stătea în picioare.

În acel moment, auzi huruitul liftului și își dădu seama că se întorsese. Știa că avea o singură șansă să încerce să se salveze pe sine și pe Lillian.

Era imposibil să se elibereze sau să slăbească măcar legăturile de la mâini și picioare.

Îl auzi pe Greg ieșind din lift. Datorită statuilor de marmură după care se adăpostise, știa că nu o putea vedea. Îl auzi vorbind cu Lillian, tonul vocii lui urcând cu fiecare cuvânt.

Îi spunea că fusese urmărit, că poliția era jos, dar că nu aveau să găsească modalitatea de a urca la timp să le salveze. Îngrozită, Mariah îl ascultă lăudându-se că pergamentul era autentic și apoi plângând în hohote:

— Am iubit-o pe Mariah…

Lillian îl implora să-i cruțe viața.

— Te rog, n-o face… te rog, nu…

Mariah auzi din nou huruitul liftului. Trebuia să fie poliția, dar aveau să ajungă prea târziu, până cobora și urca din nou liftul.

Cu încheieturile legate, se chinui să apuce cufărul de argint și reuși. Cu inima bătându-i nebunește, străbătu centimetru cu centimetru

distanța până la canapea, pe lângă statui, recunoscătoare că, datorită huruitului puternic al liftului, Greg nu o auzea apropiindu-se de el.

„Nu mă aude, dar dacă își ridică privirea, s-a zis cu amândouă”, se gândi ea, târându-se încet pe covorul gros, făcând ultimii pași spre canapea.

În timp ce Greg înfășură cordonul în jurul gâtului lui Lillian, Mariah ridică cufărul de argint și îl lovi cu toată forța în ceafă. Cu un grohăit surprins, Greg se prăbuși peste Lillian și alunecă pe podea.

Mariah rămase, preț de un minut lung, sprijinită de canapea, încercând să nu cadă. Ținea cu înverșunare de cufăr. Sprijinindu-l de spatele canapelei, deschise capacul și scoase pergamentul. Atingându-l doar cu vârfurile degetelor inflamate de la sforile strânse tare în jurul încheieturilor și al brațelor, duse pergamentul la buze.

Iată imaginea pe care o văzu Richard când liftul se opri. Doi detectivi fugiră spre ei și-l înhățară pe Greg, care se chinuia să se ridice. Un al treilea detectiv se grăbi spre Lillian și desfăcu rapid cordonul care-i fusese strâns tot mai tare în jurul gâtului.

— Ești bine acum, spuse el. S-a terminat. Ești în siguranță.

Mariah reuși să zâmbească slab, privindu-l pe Richard, care alerga spre ea. Dându-și imediat seama că ținea în mână pergamentul sacru, acesta i-l luă ușor, îl puse pe o masă și o cuprinse în brațe.

— N-am crezut că o să te mai văd vreodată, spuse el, cu vocea întretăiată.

Mariah a fost cuprinsă brusc de un sentiment de pace, o pace incapabil de înțeles. Salvase pergamentul și, odată cu el, știa că împăcase, în sfârșit, și sufletul tatălui ei iubit.

Epilog

Șase luni mai târziu, Mariah și Richard străbătură la braț camerele goale ale casei din Mahwah în care crescuse ea. Erau ultimele minute pe care avea să le mai petreacă aici. La început se gândise să rămână, mai mult de dragul mamei sale decât al ei, dar oricât de mult ar fi iubit căminul acela, avea să fie pentru totdeauna locul în care tatăl ei fusese ucis. Și avea să fie mereu locul unde, așa cum mărturisise Greg Pearson poliției, Rory îi lăsase mișelește acestuia arma în curte și ușa deschisă.

După retragerea acuzațiilor împotriva lui Kathleen, Mariah o adusese pe mama ei acasă. Așa cum se temuse, devenise, în scurt timp, evident că această casă nu îi mai oferea alinare lui Kathleen, ci mai degrabă îi amintea constant de groaza prin care trecuse.

În prima noapte după întoarcerea acasă a lui Kathleen, Mariah o urmărise pe mama ei ducându-se direct în dulapul din birou, unde se ghemuise pe podea și plânsese în hohote. Atunci își dădu seama că Greg Pearson nu doar că le privase de tatăl ei, ci le prădase și de căminul lor. Era timpul să îl părăsească pentru totdeauna.

Cei de la compania de transport tocmai terminară de încărcat ultima piesă de mobilier, covoarele, cutiile cu vase și așternuturi, și cărțile pe care le păstrase pentru noul apartament spațios. Mariah se bucura că mama ei nu era prezentă. Știa ce dureros ar fi fost pentru ea. „Mama s-a adaptat mai bine decât mă așteptam”, gândi melancolică. Impactul Alzheimerului se înrăutățise, dar Mariah trebuia să se mulțumească acum cu gândul că mama ei, a cărei memorie dispăruse în totalitate, era liniștită și în siguranță. Sanatoriul în care locuia acum se afla în Manhattan, la doar două străzi de locul unde aveau să locuiască curând

Mariah și Richard. În cele șase luni de când o mutaseră pe Kathleen acolo, Mariah reușise să o viziteze aproape în fiecare zi.

— Un bănuț pentru un gând de-al tău? întrebă Richard.

— N-aș ști de unde să încep, răspunse ea. E imposibil de exprimat în cuvinte.

— Știu, îi spuse el blând. Știu.

Mariah se gândi ușurată cum Greg Pearson pledase vinovat de uciderea tatălui ei și a lui Rory și de răpirea ei și a lui Lillian. Judecătorii din New Jersey și New York aveau să îl condamne la închisoare pe viață, fără drept de eliberare condiționată, în următoarele două săptămâni.

Oricât de mult o îngrozea gândul că avea să-l vadă din nou, intenționa să se prezinte la ambele procese și să vorbească despre cât de minunat fusese tatăl ei și cât de devastate au fost ea și mama ei. Atunci, avea să știe că făcuse tot ce-i stătuse în putință pentru părinții iubitori cu care fusese binecuvântată. Iar Richard urma să fie lângă ea.

Stătuse cu ea în spital, în noaptea aceea, când doctorii îi curățară și cusură tăietura dureroasă de la cap, și aproape că nu plecase de lângă ea în săptămânile următoare.

— N-am să mai plec niciodată, îi spusese.

Wally Gruber primise două sentințe a câte cinci ani, una în New York, și alta în New Jersey, pe care avea să le execute simultan. Peter Jones, noul procuror districtual, discutase despre asta cu Mariah, Lloyd și Lisa Scott, care își dădură acordul pentru această reducere a sentinței, care, altminteri, ar fi fost de trei ori mai lungă.

— Nu a făcut nimic din bunătate, dar mi-a salvat mama de la a-și petrece restul vieții într-un spital de boli mintale, spuse Mariah.

— Mă bucur că mi-a furat bijuteriile și mă bucur că le-a recuperat, declară Lisa Scott.

După pronunțarea sentinței în Hackensack, Wally-cel-vioi ieși din sala de judecată radiind.

— Floare la ureche, îi spuse el cu voce tare avocatului său, care știa că judecătorul auzise comentariul și nu era deloc încântat.

În cadrul unei înțelegeri, tot cu acordul lui Mariah, Lillian fusese condamnată la muncă în folosul comunității pentru că încercase să vândă un pergament rar, furat. Judecătorul fusese de acord că, după chinul groaznic prin care trecuse, nu era nevoie de o pedeapsă suplimentară. Ironic era faptul că, atunci când Greg răspândise zvonul că Charles încerca să vândă pergamentul, nu greșise.

Jonathan i-l arătase lui Charles și îi spusese că Lillian avea grijă de el. Jonathan se îngrozise când Charles se oferise să-l vândă pentru el. După moartea lui Jonathan, Charles o sunase pe Lillian, oferindu-se să găsească un cumpărător pe piața neagră și să împartă profitul.

Mariah și Richard ieșiră pentru ultima dată din casă, merseră spre bordura unde era parcată mașina lui și urcară în ea.

— O să ne simțim bine cu mama și cu tatăl tău, în seara asta, spuse ea. Mă simt de parcă ar fi deja familia mea.

— Chiar sunt, Mariah, șopti Richard. Zâmbind, îi spuse: Și nu uita niciodată că, oricât de mândri ar fi fost de mine pe când eram la seminar, știu că de-abia așteaptă să le facem nepoți. Și-o să le facem.

Alvirah și Willy se pregăteau să meargă acasă, la părinții lui Richard, la cină.

— Willy, au trecut mai bine de șase săptămâni de când nu i-am văzut pe Mariah și pe Richard, spuse Alvirah, căutându-și prin dulap haina și eșarfa.

— Ultima dată ne-am întâlnit cu ei, cu părintele Aiden și cu soții Scott la cină la Neary's, încuviință Willy. Mi-a fost dor de ei.

— Cred că-i e foarte greu. Alvirah oftă. Azi a fost ultima zi petrecută vreodată în casa în care a crescut. Trebuie să fie nespus de dificil, dar mă bucur atât de tare că se vor muta în apartamentul acela încântător, după nuntă. N-au cum să nu fie fericiți acolo.

Când ajunseră la cină, îi îmbrățișară strâns pe Richard și pe Mariah. În cele câteva minute în care discutară despre evenimentele îngrozitoare prin care trecuseră, Alvirah îi spuse lui Mariah că, în pofida tragediei cu care se confruntaseră, a știut, când a atins pergamentul, că ținea în mână ceva special și minunat.

— Așa e, Alvirah, zise Mariah, în șoaptă. La fel de special e și faptul că l-am înapoiat Bibliotecii Vaticanului, unde îi e locul, iar tatăl meu se poate odihni acum în pace.

Mulțumiri

Să spui că a scrie o carte este o călătorie lungă nu constituie deloc un neadevăr. Să spui că este o călătorie de două mii de ani înseamnă cu totul altceva. Când Michael Korda, editorul meu, mi-a sugerat că ar fi interesant ca povestea aceasta să aibă un fundal biblic și că ar trebui să fie despre o scrisoare scrisă de Hristos, am clătinat din cap și-am spus „nu”, însă această idee m-a tot bântuit și mi-au venit în minte cuvinte precum „să zicem că” și „cum ar fi dacă?” Am început să scriu, și după patru luni mi-am dat seama că nu-mi plăcea modul în care evolua povestea.

Indiferent de experiența pe care o ai ca scriitor, povestea nu se desfășoară întotdeauna așa cum ți-ai imaginat. Am aruncat paginile respective și-am luat-o de la capăt.

Îi mulțumesc, cu bucurie, lui Michael, editorul, mentorul și prietenul meu drag de atâția ani. Deja am făcut rezervări pentru un prânz de celebrare. Știu deja cum se vor derula lucrurile. La un pahar de vin, mă va privi speculativ și va spune: „Mă gândeam…” Ceea ce înseamnă că o vom lua de la capăt.

Editorul meu permanent, Kathy Sagan, e o femeie grozavă. Știam că e ocupată cu propria listă lungă de autori, dar având în vedere că am colaborat cu ea la revista noastră cu povești de suspans, știam cât e de valoroasă și-am solicitat să lucrez cu ea. Este al doilea roman pe care-l creăm împreună. Mulțumesc, Kathy.

Mulțumesc echipei de la Simon &. Schuster, care reușește să transforme un manuscris într-o carte: managerul de producție John Wahler; redactorul-șef Gypsy da Silva; designerul Jill Putorti și directorul artistic Jackie Seow, pentru minunatul ei design de copertă.

Echipa mea locală de susținători, Nadine Petry, Agnes Newton și Irene Clark, e mereu alături de mine. Noroc și mulțumiri.

O dragoste nemuritoare pentru John Conheeney, un soț extraordinar. Nu îmi vine să cred că tocmai ne-am sărbătorit aniversarea de cincisprezece ani. Parcă a fost ieri. Să avem parte de o mulțime de zile, pline de dragoste și de râsete, alături de copiii, nepoții și prietenii noștri.

Vă mulțumesc și vouă, tuturor cititorilor mei, și sper să vă placă această nouă poveste. Așa cum am citat și înainte din acel minunat pergament antic: „Cartea este isprăvită. Fie ca scriitorul să se bucure!”

Salutări și binecuvântări,

Mary Higgins Clark

Jonathan Lyons, specialist în Biblie, crede că a descoperit cel mai rar pergament din lume – o scrisoare a lui Iisus Hristos. Un pergament furat din Biblioteca Vaticanului prin anii 1500, care, dacă ar fi autentificat, ar putea deveni cel mai venerat document din istorie şi, cu siguranţă, cel mai râvnit şi mai valoros obiect din lume.

Sub promisiunea că vor păstra secretul, Jonathan se consultă cu câţiva experţi. După doar câteva zile, Jonathan este găsit mort în propriul birou, iar soţia lui, bolnavă de Alzheimer, este descoperită într-un dulap, incoerentă şi strângând la piept arma crimei.

Şi-a ucis oare soţul într-un acces de gelozie, aşa cum afirmă poliţia? Sau moartea lui are legătură cu noua dispariţie a nepreţuitului pergament?

Răspunsul îl va da fiica lor, în vârstă de douăzeci şi opt de ani, hotărâtă să-şi dezvinovăţească mama şi să descifreze adevăratul mister din spatele morţii tatălui ei.

Mary Higgins Clark este considerată regina suspansului din America, iar *Anii pierduţi* este cel mai recent roman al său.

Află mai mult pe:
www.litera.ro
ISBN 978-606-21-0006-3
9 786062 100063
LITERA

{1} Reprezentare numerică a valorii unui jucător de golf (n.red.)

{2} Creştini ortodocşi din Alexandria (n.red.)

Table of Contents

Prolog	7
1	9
2	16
3	21
4	23
5	26
6	32
7	36
8	39
9	42
10	45
11	48
12	52
13	55
14	59
15	66
16	69
17	72
18	80
19	83
20	86
21	88
22	91
23	98
24	100
25	105
26	107

27	113
28	120
29	122
30	125
31	131
32	133
33	135
34	142
35	144
36	155
37	160
38	163
39	168
40	171
41	172
42	176
43	179
44	180
45	182
46	185
47	188
48	190
49	195
50	197
51	198
52	200
53	201
54	202
55	208
56	214

57 218
58 219
59 222
60 227
61 230
62 232
63 235
64 240
65 242
66 245
67 250
68 254
69 256
70 260
71 263
72 265
73 268
74 270
75 272
76 274
77 276
78 278
79 280
80 284
81 286
82 289
83 291
84 292
Epilog 294
Mulțumiri 298